

Radoslav Štědroň

Svrchovaný stát a veřejné zdroje

Obsah

Předmluva.....	2
1 Svrchovaný stát	
1.1 Situace České republiky na počátku druhého desetiletí 21. století.....	5
1.2 Česká ústava.....	8
1.2.1 Vznik a tvorba české ústavy.....	9
1.3 Víme co to je svrchovaný stát?	12
1.3.1 Vůbec nejde jen o právní definici	15
1.3.2 Hledání odpovědí na množství otázek	18
2	
Veřejné zdroje	44
2.1 Krajíčkův zákon	44
2.2 Státní území a zdroje, které má stát k dispozici	49

Postup státu při privatizaci (zbavení se možnosti nakládat vlastním majetkem) svého majetku na příkladu

OKD55

Závěr.....61

Příloha 1.....64

Příloha 2.....66

Příloha 3.....67

Příloha 4.....68

Příloha 5.....70

Příloha 6.....71

Příloha 7.....72

Literatura ke studiu85

Předmluva

Tato studie by nevznikla kdybych nebyl požádán zástupcem pedagogické fakulty naší Ostravské university o to – abych ji sepsal. Tato věta musela býti napsána, protože autor je ve svých letech už velmi skeptický k novým textům na společensko-politická témata. Sám

vlastní – nashromáždil za svůj život zhruba čtyři tisícovky knižních a archivních jednotek (vyjádřeno tak trochu terminologií knihovníků a archivářů), které zahrnují nejenom knížky, ale také bohatou mapovnu, archiv nejrozličnějších fotografií a obrazových dokumentů neuměleckého směru, nejrozličnějších výstřižků, kopií důležitých dokumentů až po originály nejrozličnějších smluv. To jistě není nic zajímavého, ale rovněž systematické navštěvování knihoven – nejprve v Československu, nyní již jen doma v Česku – za celých bezmála již 40 let aktivního bádání realit své vlasti, ho stále více a více utvrzuje v tom, že není potřeba přidávat ke všem těm moudrům lidstva, která byla již všechna napsána, snad svoje nějaké další (v badatelské Strahovské knihovně mám vždy mindrák z toho, že bych si snad směl někdy dovolit přidat větu k těm miliardám již napsaným). Desetitisíce knih mi prošly rukama, statisíce stránek viděli mé oči a věřím, že z toho v mém mozku něco zůstalo – to je ta odvaha, ale zároveň i pokora před úkolem, který jsem na se, tímto vzal.

A tak si říkám – mám na to? Tedy víc – objektivněji - kolik lidí v Česku má na to, aby neopisovalo a sám přidalo radu relevantní pro budoucí učitele.

Proto si také výzvy, žádosti k napsání textu na naše titulární téma vážím. Pokusím se přidat určitě jiným pohledem než pohledem našich akademiků ze vzdělávacího a výzkumného prostředí svůj pohled na veřejné zdroje státu a svrchovaný stát, který zásadně a úzkostlivě bude přednášen v intencích svého „učitele“ a nepřekonatelného rádce, v úkloně před ním – Sokrata.

Jde a musí jít o hledání pravdy. Nic pro autora této studie není důležitějšího – s vědomím, že nebude nutně pochopen a přijat současnou generací. Z nejrozličnějších důvodů.

Téma veřejných zdrojů a svrchovaného státu totiž není vůbec otázkou roku 2012 v Česku, není vůbec otázkou roku 2013 v Česku, odpověď a pochopení jest problém pohledu české společnosti roku 2100.

A dál.

My dnes nějak fungujeme, česká společnost žije životem vysoké životní úrovně, mnoho z nás bylo v Africe (a nejen tam) a víme jak také mnozí z oněch sedmi miliard žijících lidí na této planetě může prožívat svůj každodenní lidský úděl.

Na západ od našich hranic ovšem za kopcem máme i jiná srovnání – srovnání s jedním z nejbohatších států světa. A proto většina z nás – Čechů, občanů České republiky si klade otázky – proč společensko-politická situace u nás doma není lepší. Mohla by být lepší?

Budoucím učitelů, kterým především je určen tento text se autor bude snažit pokládat otázky a hledat na ně odpovědi. Nikoli však opisováním stovek knih, ve kterých lze odpovědi v obecnosti najít, ale vlastním přístupem tvůrčího hledání pravdy, vlastními návrhy –

opřenými o třicetileté studium a četbu mudrců tohoto světa, chytrých lidí, kteří měli čas a vůli k sepisování svých myšlenek.

Nebojme se držet právě v úvodu této práce tohoto trochu zdánlivě nepraktického tématu – to nové co autor přidává – snaží se připojit k již známému, k již všeobecně známému, je pohled dneška – roku 2013, v českém prostoru uprostřed Evropy.

To je snad to jediné co může být důvodem pro budoucí učitele – aby četli tyto stránky. Uvidí zde věty – které by měli sdělit svým žákům, dětem, mladým lidem, které budou učit – kterým tato republika bude patřit na konci tohoto století. Oni totiž stoprocentně jistojistě budou hledat odpovědi, budou hledat řešení na problémy, se kterými se setkají, o kterých my dnes víme, že je potkají – a už nebudeme vedle nich, abychom jim je spolu s nimi pomohli vyřešit.

Budou-li chtít normálně žít – budou je muset vyřešit.

Tato práce tedy chce směřovat do budoucna. Upozorňovat na to co můžeme očekávat. Již toto je absolutně jiný pohled na věci veřejné než pohled současné politické české garnitury.

To je i druhý pohled autora – jeho zkušenosti osobní z praktického života české politiky a to nejen od listopadu 89. Jako všude v Evropě a patrně na celém světě (toť téma na samostatnou studii) politici (známá fráze) řeší problém ve svém volebním období, pro své volební období, ze své volební období. Je pak na otázkách studentů na dalších přednáškách, které budu moci ještě na pedagogické fakultě snad mít – aby se ptali na konkrétní jména představitelů tohoto státu, která zde nebudou nikde jmenována – kdo si dovolil tvrdit, že: „není poptávka po tom co bude za dvacet let, řešíme příští měsíc, příští rok“.

To je také jeden z deficitů demokracie, volby a jejich čtyř, pěti, šestiletá pravidelnost. Život lidský ale naštěstí na této zemi, v tomto světě, je delší. Nezabývat se seriózně tím, budu-li žít za padesát let, jak budu žít za šedesát let, není hodno ctnostného člověka. A jak pravil Platon (Sokrates?), ctnostný člověk je odvážný, rozumný, spravedlivý a hlavně vždy moudrý. Toto musíme učit dnešní mladé. Oni totiž neprožijí svůj život na Stodolní. I když si to dnes mnozí bohužel myslí, jejich život v 21. století nebude jedna velká pařba. To je pouze dnešní efemerní, animální pohled na jejich život. Nemoudrý pohled mladých, ti samozřejmě mají výsostné právo být nemoudřími, my staří nikoli.

Kdo jim to má říct, že v dospělosti a hlavně v jejich stáří je čeká – již bez nás, narozených v 20. století, řada problémů, kdo, když ne my. My, kteří chceme býti ctnostnými lidmi.

Můj převzatý sokratovský pohled na filosofii – jako hledání pravdy až do ledví, se stále bystrým pohledem skeptika, ale konstruktivního, je tedy metodou mé práce. Žádná dogmata, nakonec to matematicky ani není možné, budeme hovořit o našem státě – on nepatří

žádné straně, firmě, lóži, skupině či bance, musí patřit voličům této země. Tedy osmi a půl milionům občanů této republiky, pokud – dokud se oni nedohodnou co chtějí, nebudou – tak jako je tomu dosud svůj stát nikdy brát za svůj. Chci i tímto textem přispět spolu se stovkami moudřejších než já, kteří to již napsali a řekli, že se o to musí pokusit. Stát jehož občané si ho neváží, který nepovažují bytostně soukromě za svůj, nemůže nikdy fungovat dobře, nemůže nikdy uspokojovat životní potřeby většině obyvatel.

Vážení budoucí učitelé, nakonec naší předmluvy ještě zmínka o tom, že v nepřeberné české literatuře sociologické, politologické, historické a vůbec společenskovední je spousta citátů a definic nejrůznějších pojmů (občanská společnost, stát, občan...), dovoluji abych i já přispěl svým pohledem praktika k dalšímu objasnění těchto pojmů, tak, aby dnešní děti byly i díky Vám učitelům, lépe připraveni na řešení klopot, které je čekají. My někteří věříme, že můžeme odvrátit hrozby, které lidstvo postihnou, pokusíme-li se o to.

Cílem této studie je proto upozornit na přímou vazbu fenoménu svrchovaného státu a jeho veřejných zdrojů. Vyvolat diskurs (v nejširším významu tohoto dnes používaného termínu z latinského slova – jakožto rozmluva) na téma svrchovaného státu a rovněž tak diskurs na téma co to jsou veřejné zdroje – kdo je má definovat, jsou podstatné či nepodstatné pro svrchovaný stát, je to relevantní téma do diskursu či je toto téma triviální a lze jej stále jako je tomu dosud (řada veřejných zdrojů byla za uplynulých dvacet let rozkradena) v naší zemi – bagatelizovat? Naší metodou práce je nalézt pokud možno všechny otázky k tomuto cíli, v této studii je snaha kodifikovat, navrhnout na tyto otázky řešení či možné odpovědi s vědomím, že jediné celonárodní několikaletá diskuse ve veřejnoprávních médiích ukončená programově referendem o nové ústavě státu, může být tím definitivním řešením této kardinální otázky pro existenci našeho státu na další století.

Definujeme-li dnes (a to v žádném případě – viz seznam literatury, atd. – nejen v této publikaci) společensko-politický stav naší země jako kormutlivý, máme na paměti oba hlavní póly pohledu. Je to pohled také průměrného Afričana, který získá-li možnost žít v Česku – získá ubytování a příspěvek na život ve výši zhruba 7 000 korun měsíčně, jeho pohled na život v ČR je veskrze pozitivní – neuvěřitelně dobře fungující technická infrastruktura, vlastně i sociální, zdravotnická a školská. Zrovna tak však Češi mají informace o tom, jak se žije ve většině afrických zemí či některých zemích Asie a Jižní Ameriky. To může být jedna strana hodnocení. Na druhé straně ovšem má dnes český občan dostatek informací o životě lidí ve Švédsku, Lucembursku či Švýcarsku – a je proto oprávněně znechucen jak pro něj stát zajišťuje služby jež si platí v daních a jak s těmito penězi jeho stát zachází.

1. Svrchovaný stát

1.1 Situace České republiky na počátku druhého desetiletí 21. století

Nebylo by třeba psát tento text, pokud bychom žili ve Švýcarsku. Pochopitelně neznáme celou společensko-politicko-historickou literaturu, která dnes vychází ve Švýcarsku, ale jsme si jisti tím, že práce na naše téma ve Švýcarsku nevychází a ani jistě v nejbližší době nevyjde. Nikdo ji nepotřebuje, není ji tam zapotřebí.

V Česku je situace odlišná, nějakým způsobem jsme si prožili transformaci od starého režimu, který tu vládl do listopadu 1989 a dnes a denně ve sdělovacích prostředcích vlastně všichni občané republiky jsou konfrontováni s tím, jak se nám daří budovat právní stát, jak se daří všem občanům země naplňovat své představy o spokojeném životě. My zde chceme jen velmi okrajově přispět k analýze dnešní situace k rozborům nálad obyvatelstva. A protože dnešní mladí dvacetiletí lidé studující na budoucí učitele shodou okolností počali svůj život na přelomu 80.- a 90.- let minulého století, srovnávat mohou s režimem minulým jen na základě studia literatury, hovorů se svými rodiči, staršími známými, učiteli a jinými staršími nebo starými lidmi, ochotnými s nimi o minulosti hovořit. Doporučujeme určitě přečíst si knížky, které jsou uvedeny v seznamu literatury (10, 12, 14, 17, 18). Vůbec si tím samozřejmě nemůžeme osobovat právo, že tento výčet naprosto seriózní literatury zabývající se hodnocením našeho nového režimu je úplný. Opravdovým prostudováním těchto několika knížek mladí musí dojít k poznání, že zde není něco v pořádku. Především publikace 10), bude za jednu generaci jistě slabikářem pro všechny, kteří budou – již ve své době, nestranně hodnotit metody transformace starého režimu do nového.

Musíme rovněž – aby naše analýza hodnocení současného režimu byla pokud možno komplexní upozornit na texty, které lze zatím nalézt na internetu, jde o texty Petra Cibulky, Jana Šinágla a Čestmíra Hofhanzla. Podat pak úplný seznam dnes existujících občanských iniciativ a neparlamentních stran, které na svých w-stránkách příkře soudí dnešní režim je nad možností této práce a ani to není jejím hlavním úkolem. Zmínit – pro objektivizaci situace, pro vážné upozornění, že oprávněná kritika dnešního režimu nevyvěrá z mysli několika jedinců – toto je nesmírně důležitý argument tohoto sepsání. Tedy alespoň několik subjektů: Nesehnutí, sk-de – skutečná demokracie, Veřejnost proti korupci, Nadační fond proti korupci, Hnutí za přímou demokracii, Proalt, Holešovská výzva – jejíž někteří členové přešli do politického subjektu – Občané 2011, Občanský sněm, česká Transparency International,

klausovavelezrada.cz, atd. Z fungujících polických stran a hnutí v zemi zaregistrovaných jsou to pak programy a činnost alespoň těchto subjektů: Strana práce, Občané.cz, Konzervativní strana, Pravý blok, KAN, Demokracie, své výjimečně specifické výhrady k dnešní ústavě a návrh svůj na řešení pak má jistě i Koruna česká, monarchistická strana Čech, Moravy a Slezska, jak vážně do hloubky ozdravění současného režimu to myslí čeští piráti teprve uvidíme. A výčet stran a hnutí z oněch cca 180 u nás dnes zaregistrovaných podle zákona 424/1991Sb., to není jistě celý.

Z druhé strany (ale není tu jen ta, je tu mnoho stran téměř souběžných podobných, cizinci z dálných zemí napsaných apod.) pak musíme studovat i publikace, které dnešní režim velebí a nevidí na něm chybu, vše je vlastně lepší než bylo do listopadu 89.

Autor tohoto textu se omlouvá, ale takovýto seriózní tisk, publikaci nezná.

Ani jednu.

Jsou tu patrně publikace – nikoli ovšem od nestranného pozorovatele, ale od přímého aktéra dění od prosince 89; autor tohoto textu se omlouvá, že je nečetl v rámci udržení svého psychického zdraví, tím jediným autorem adorace uplynulých dvou desetiletí je druhý český prezident.

Protože v Česku vychází ročně kolem 12 – 13 tisíc publikací (přepočtemež jen kolik titulů průměrně tak přichází každý z oněch třistapěšedesáti dnů na knižní trh a do fondů knihoven), nikdo nemá veškerý přehled. A to jde jen o vydání českých nakladatelství a vydavatelství. My starší prostě nemůžeme jen tak lehce bagatelizovat věty, které jsou otiskovány v denících, které slýcháváme denně v TV nebo ve veřejnoprávním rozhlase.

Jestliže kandidátka na prezidentku republiky (32) sděluje národu ve známém deníku, že: „ Moje dcera mi tvrdí, že v této zemi nechce žít. Nejdříve jsem se vyděla a pátrala, jestli je blázen. Pak jsem zjistila, že takový je dneska postoj mladých. Že to říká mnoho jejích spolužáků. Říkají to děcka z intelektuálních rodin i děcka z cikánských ghett.“ A na jiném místě téhož rozhovoru s touto kandidátkou do voleb na českou prezidentku: „ ... přistupuji k tomu jako žena. Kvůli představám svého dítěte o dalším životě. Já jako matka nesouhlasím s tím, aby se to tady vedlo způsobem jako předchozích dvacet let. A protože jsem nenašla nikoho, kdo by byl schopen a ochoten se tomu postavit radikálním způsobem, tak jsem to udělala já. A jsem přesvědčena, že mnoho matek, které mají doma stejné puberťáky jako já, to cítí podobně, když slyší: Maminko já tady nechci žít, vy jste to tady všechno zmrvili. Dopustili jste, aby se to rozkradlo za bílého dne! Trhněte si nohou, my tady nebudeme.“

Dokumentární pořady České televize nám sdělují, že v zemi se nachází cca 100 tis. bezdomovců, evidujeme cca 700 tis alkoholiků (podle MUDr. Hnízdila je v zemi zhruba 600

000 lidí nějakým způsobem postiženo psychicky). Alzheimerem u nás dnes trpí asi 110 000 lidí (do roku 2030 se očekává, že tento počet naroste na 200 000). Takřka neznámým faktem je skutečnost, že v Česku je dnes již na 5 000 patnáct až osmnáctiletých, evidovaných na sociálních úřadech kam nastoupili okamžitě po dokončení devítileté povinné základní školní docházce. Tito mladí lidé neví co to je práce a proč bychom měli pracovat, mnozí nepřemýšlejí o tom, že by se tato dnešní jejich životní danost měla do jejich důchodového věku nějak změnit.

O zimách musí některá česká města organizovat výstavbu vyhřívaných stanů proto, aby bezdomovci neumrzávali přes noc na ulicích a v zákoutích parků. Tento novodobý trend vývoje české společnosti nemá obdobu v rozmezí od roku 1945 po devadesátá léta 20. století.

Tedy po oněch dvou desetiletích, to pro naši generaci, která se aktivně podílela na pádu starého režimu v domnění, že ten, který chceme postavit bude ve všem lepší než předchozí, je odsouzení tak kategorické od některých dnešních mladých lidí, že je doslova tryznou přijatou pro nás na sklonku našich životů.

Absolutně nelze trivializovat, jakkoli dehonestovat, tento názor některých českých mladých občanů. Proto dokud nám síly ještě stačí musíme přiložit své vědomosti a zkušenosti pro tyto mladé lidi, osobně pro své dítě a jeho vnuky – aby viděli cestu jak vybědnout z dnešního zkorumpovaného a prolhaného českého společensko-politického života.

Až budou generace za 30, 40 a více let hodnotit – a to hodnotit BUDOUCÍ – transformaci české společnosti na konci 20. a počátkem 21. století, budou také hledat viníky situace nového stavu společnosti. Autor této studie je přesvědčen o tom, že druhý český prezident (ne, že by první byl úplně bez viny) bude našimi vnučkami a vnuky deklarován k těm největším českým politickým zločincům, kteří ve 20. století u nás žili.

A ještě jedna věc na závěr této kapitoly. Veřejnoprávní média absolutně absentují na seriózní komparaci života české společnosti na konci 80. let 20. století s životem české společnosti, jejím politickým systémem a životem jedinců na počátku 2. desetiletí století 21. Důvěryhodnou komparaci – vůbec nestačí jen říci, že to či ono bylo dobře či špatně, spravedlivé či nespravedlivé – je potřebí položit vedle sebe konkrétní sociologické průzkumy statistická data, vyhodnocení anket a vyjádření nestranných jedinců, rozvinout vědecký pohled na život, který nikdy není jen černobílý – variant, která se před námi rozestřela je při některých hodnoceních celá řada, nikoli jen + či - .

1.2 Česká ústava

Než se dostaneme v našich úvahách k jedné ze základní části této práce, musíme si nejprv velmi stručně zopakovat co definuje stát v dnešní civilizované části světa. Je to první právní akt, ze kterého se odvíjí všechny ostatní zákony země, a kterému se všeobecně na světě říká ústava. Zemí s tradicí demokratického zřízení a nikoli totality jakou je Británie – zemí bez ústavy, máme patrně jenom tuto. I když autor neudělal analýzu všech států světa (v OSN cca 198, na olympiádě cca 220) tato výjimka potvrzuji s vysokou pravděpodobností pravidlo, že civilizované demokracie stojí na ústavě. Nu, a podobně jako je to s člověkem, o kterém platí, že není tím kým si myslí, že je, ale tím co o něm říkají ostatní – pokud je stát uznán i svými sousedy a ostatními zeměmi, může hovořit o své samostatnosti. Na toto téma opět existuje mnoho zasvěcenějších textů. Nás však zajímá situace u nás a proto vrátíme-li se k ústavě české – musíme konstatovat, že náš národ zatím nemá k dispozici reprezentativní publikaci na téma – Vznik české ústavy. Český národ nemá ani svůj národní atlas ani publikaci v kůži vázanou (vid' slavnost u příležitosti 20. výročí platnosti slovenské ústavy na Bratislavském hradu), která by přesně definovala vznik tohoto zásadního textu, podle kterého tento stát již 20 roků existuje. Pro další výklad proto musíme sepsat a zopakovat alespoň základní fakta, která vedla ke schválení české ústavy onoho 16. a 17. prosince roku 1992.

1.2.1 Vznik a tvorba české ústavy

Autor si může dovolit, dnes už vlastně také jako pamětník událostí, kterých se účastnil jako pozorovatel a municipální aktér, tvrdit, že v České republice do voleb v červnu roku 1992 nebyl žádný politický subjekt ani skupina občanů či občan, který by měl na stole připraven text ke schválení s názvem Ústava České republiky.

Tedy:

5. a 6. června se konaly parlamentní volby v ČSFR (do Federálního shromáždění, ČNR a SNR).

17. července nově zvolení poslanci SNR schválili Deklaraci Slovenské národní rady o svrchovanosti Slovenské republiky.

23. července se v Bratislavě dohodli vítězné politické strany z těchto voleb na ústavním zániku československé federace.

28. července již pak nová slovenská vláda (52 dnů po volbách) schválila návrh Ústavy Slovenské republiky.

28. července vede V. Havel na Hrádečku soukromé rozhovory s jedněmi z mála zveřejněných osob, které se podíleli na přípravě textu české ústavy (Jan Kalvoda, Vojtěch Cepl, Vladimír Klokočka).

26. srpna proběhlo 6. kolo jednání mezi dvěma vítěznými politickými stranami, na kterém došlo k dohodě o harmonogramu dělení federace ve dva samostatné státy.

1. září přijala SNR Ústavu Slovenské republiky s účinností 1. října 1992. (V ČSFR – v jednom zatím existujícím státě platily současně v jeden čas dvě platné ústavy). Do týdne uznalo Slovensko jako samostatný stát asi 90 států světa.

6. října v Jihlavě na sedmém kole jednání stran s nejvyšším počtem mandátů na Slovenku a v Česku se potvrdil termín zániku České a Slovenské federativní republiky - stanoven na poslední den roku. Vznik nových dvou samostatných států od 1.ledna 1993.

27. října vláda ČSFR schválila návrh zákona o zániku tohoto státu.

25. listopadu poslanci Federálního shromáždění schválili ústavní zákon o zániku federace (542/1992Sb.).

16. a 17. prosince pak poslanci (jejich seznam – viz příloha č. 1) České národní rady schválili Ústavu České republiky, která nabyla účinnosti 1. lednem roku 1993.

19. ledna 1993 bylo Česko přijato do Organizace spojených národů jako její 180 člen.

Tolik skutečnosti, které jsme museli zopakovat a zestručnit kvůli zdůraznění faktu, o který jde v této práci. My zde v žádném případě nediskutujeme a nebudeme nijakým způsobem hodnotit proces rozpadu státu vzniklého v roce 1918. Potřebujeme tímto jen zdůraznit instrumentarium, se kterým pracujeme v našem textu – soukromé rozhovory, soukromé osoby v červenci zahájily proces vzniku textu české ústavy, který byl ukončen prosincovým schválením ústavy v ČNR. Není zde vůbec pro naše téma rozhodující, že rozpad státu proběhl bez referenda (opět by bylo jistě prospěšné, aby nám historici prokázali zdali něco obdobného se v historii lidstva vůbec někdy stalo), s radostí ale třeba doplnit – že zcela nenásilnou formou. Vznik nového státu kodifikovaného přijetím ústavy proběhl bez jakékoli celonárodní diskuse o tomto základním právním kodexu nového státu. Byla jmenována komise pro přípravu nové ústavy při vládě ČR a zároveň při ČNR, postupně se shledalo, že práce takto určených Čechů na práci s jedním jediným tématem není zrovna bezproblémová. Mezi 6. červnem a 16. prosincem roku 1992 neproběhly žádné veřejné mítinky, diskuse ve sportovních halách, studiích televizních a rozhlasových vedených ve střízlivém a konstruktivním duchu a dostatečném časovém prostoru na téma – jak má vypadat a co má

obsahovat ústava nového státu. V příloze číslo 1 podáváme informaci o jménech 172 poslanců ČNR, kteří ústavu přijali. Je to dokument ne snadno dosažitelný, proto i touto prací považujeme za nutné zpřístupnit fakta o vzniku české ústavy. Opět zdůrazňujeme, že časový tlak, spojený s dělením federace byl jistě tím hlavním faktorem objektivní úspěchanosti vzniku základní normy právního státu.

Musí jistě vzniknout práce na samostatné téma zobrazující doslova den po dni průběh vzniku nové ústavy od 6. června nejen přes jednání na Hrádečku, v jakési karlovarské vile (sic!) – literatura (33), ale také to, že téměř celý druhý prosincový týden ještě jednal ústavněprávní výbor ČNR a konstruoval reálnou sladěnost opozice a koalice v ČNR do textu, který se 16. prosince měl schvalovat.

Shrnutí:

Vzhledem k objektivním skutečnostem dělení státu v roce 1992 nebyl čas a síla, vůle, připravit konsistentní text ústavy pro demokratický stát tak, aby byl stát připraven na všechny či alespoň část problémů, na které narazí důsledkem transformace z centrálně řízeného státu ve stát demokratický, decentralizovaný (Neubauerův termín – dekoncentrovaný je přesnější) a občanský. Nebyl čas ani vůle schválit ústavu referendem tak jako to učinili v Estonsku a Litvě, připravit text, který by reflektoval nové podmínky existence státu, který je součástí NATO a EU.

To by měly být dostatečné argumenty, navíc poučení vývojem dvaceti let existence státu, pro to, aby se započalo s přípravou nové ústavy.

Všechny uvedené věty v této část 1.2.1 by právě měly být rozšířeny a podrobně rozvedeny den po dni od onoho 6. června až po 17. prosinec roku 2012, v samostatné publikaci, kterou by měla iniciovat vláda české země. Ta by měla mít zájem na tom, bylo by to chvalitebné, aby v zemi vznikalo pramenné dílo pro další generace, ze kterých se bude moci na věky čerpat. Autor tímto jenom skromně upozorňuje na absenci takové práce a upozorňuje, že je třeba začít brzy – dokud ještě žijí aktéři tohoto procesu v plné síle. Českou ústavu totiž na podzim roku 1992 nepsaly týmy občanů a občanských iniciativ a odborníci politických stran ani stovky právníků a národohospodářů a sociologů s filosofi, naši ústavu sepsalo maximálně pár desítek osob, jejichž seznam by navrhované – požadované dílo mělo obsahovat i s komplementárně připojenými stručnými životopisy – profesionálními – aby národ věděl, co to za lidi vlastně připravili text, podle kterého tento stát dosud funguje.

Zdá se, že poučení negativním vývojem společnosti na Slovenku si tuto nutnost uvědomili i slovenští ústavní činitelé a tak snad tento proces zásadní novelizace slovenské ústavy u našich východních sousedů, jak naznačili v projevech slovenští nejvyšší ústavní činitelé při příležitosti dvacetiletí vzniku jejich ústavy, započne.

1.3 Víme co to je svrchovaný stát?

Jak už bylo řečeno – že vše už bylo řečeno – s Voltairem jen zopakujeme (po něm to opět jen přeložil kněz Ján Maliarik a vystihl – „Kolik mentální práce a činnosti to vyžaduje, aby člověk jen jeden jediný pojem a jen jeden jediný úsudek správně určil a stanovil , in 34): vymezte mi pojmy!

Ne nadarmo a velmi správně po preambuli i naše ústava česká v prvním svém článku – první větě začíná: Česká republika je svrchovaný ... stát...

Abychom akademikům učinili zadost opíšeme definici svrchovanosti z největšího encyklopedického díla, které po roce 1989 vyšlo z české dílny – z 8-dílné Všeobecné encyklopedie vydavatelství Diderot, je to:

- a) výhradní a neomezená pravomoc státu vydávat a vymáhat zákony na stanoveném území a uzavírat mezinárodní smlouvy; vyplývá z podstaty státu a náleží k jeho hlavním znakům
- b) formální nezávislost od vnější kontroly jiným státem nebo organizací
- c) zdroj nejvyšší autority či vládní moci.

V absolutních monarchiích byla svrchovanost zosobněna monarchou, v demokratických ústavách je svrchovanost vyhrazena lidu jako zdroji veškeré státní moci.

V o 22 let starší Malé československé encyklopedii je u stejného hesla doplněna věta, která zde dnes už chybí: „ Svrchovaný stát disponuje svým státním územím a přírodním zdroji“.

Nejen dvojdílný Slovník českého práva z roku 1995, ale i viz 35, pochopitelně považují svrchovanost a suverenitu za synonyma.

Abychom diskurs o tomto zásadním pojmu rozvinuli co nejširěji, z prvního jmenovaného slovníku citujme alespoň: „ – bývá obvykle definována jako nezávislost moci uvnitř státu i navenek. Svrchovanost je neodmyslitelnou vlastností státu jako subjektu mezinárodního práva, které vzniklo a nadále ve své podstatě působí jako právo upravující vztahy mezi svrchovanými, navzájem si rovnými státy.

Státy ovšem mohou svou akční volnost vyplývající ze svrchovanosti omezit uzavíráním mezinárodních smluv, vytvářením obyčejových pravidel i vlastními jednostrannými právními

akty. Třebaže jsou dnes státy z mnoha důvodů (zvláště bezpečnostních, hospodářských a kulturních) vzájemně závislé, zůstávají nadále z hlediska mezinárodního práva svrchovanými, a to i tehdy, když se politicky přizpůsobují vlivu mocnějších států či jejich seskupení. Jestliže by se však některý stát smluvně zavázal podrobit se v oblasti zahraniční politiky jinému státu a přenesl na něj pravomoci v oblasti mezinárodních vztahů, pozbyl by své svrchovanosti. Naproti tomu stane-li se svrchovaný stát členem mezinárodní organizace, jež pak vykonává některé funkce a pravomoci, které do té doby náležely výhradně státu, nepovažuje se to za ztrátu svrchovanosti. Obdobně se má za to, že stát zůstává svrchovaný i při členství v nadnárodních společenstvích, ač v tomto případě nabývají některé orgány společenství přímé působnosti vůči jeho příslušníkům a jde tak již o výrazné omezení pravomocí vyplývajících ze svrchovanosti státu. Svrchovanost si zásadně zachovávají i trvale neutrální státy. Z pojmu svrchovanosti státu rovněž vyplývá jeho právo ukončit svou samostatnou existenci tím, že se ze své svobodně vyjádřené vůle přidruží k jinému svrchovanému státu nebo se stane součástí státního celku, vzniklého spojením dvou či více států do té doby nezávislých.

Mezinárodní právo předpokládá existenci svrchovaných států a je s ní neodlučně spojeno. Nevymezuje však jednou pro vždy **obsah svrchovanosti** a okruh práv, která z ní vyplývají. Umožňuje tak vývoj svrchovanosti státu v souvislosti se svým vlastním vývojem. Organizace spojených národů je založena na zásadě svrchované rovnosti všech svých členů. Deklarace zásad mezinárodního práva přijatá Valným shromážděním OSN v r. 1970 (rezoluce 2625/XXV) uvádí, že všechny státy požívají svrchované rovnosti, mají rovná práva a povinnosti a jsou rovnými členy mezinárodního společenství bez ohledu na rozdíly hospodářské, společenské, politické nebo jiné povahy. Každý stát má přitom povinnost respektovat osobnost jiných států; územní celistvost a politická nezávislost státu jsou nedotknutelné; a každý stát má povinnost plnit důsledně a poctivě své mezinárodní závazky a žít v míru s jinými státy. Ze zásady svrchované rovnosti států vyplývá též povinnost každého státu nevměšovat se z jakéhokoli důvodu do vnitřních nebo vnějších záležitostí kteréhokoli jiného státu“.

Jen tolik právní řeči o definici svrchovaného státu a společně jistě nepochybujeme, že na to téma právníci přikládají a přiložili řadu dalších vět. Všude se opakuje jak svrchovanost vychází z lidu. Patrně každá ústava civilizovaného demokratického státu dnes obsahuje v nezměrných kombinacích větu – že veškerá moc vychází z lidu. I termín lid byl u nás často popisován v nejrůznějších statích.

Autor této práce raději používá slovo – lidi. Ještě přesněji, protože si neklademe ambice hovořit k jiným než občanům této republiky – jde o moc, kterou by mělo mít osm a půl milionu občanů této země – zhruba 8,5 milionu voličů žijících v tomto státě.

Asi poslední dva roky se autor této práce pokouší navázat rozhovor s občany, se kterými přijde do styku v nejrůznějších prostředích – v práci, ve vlaku, na nádražích, v MHD, v hospodě, v rodině, na koupališti, na horách, kdekoli je to možné na téma dané otázkou : Co to je podle vás (podle tebe) svrchovaný stát?

Bez ohledu na věk, pohlaví a vzdělání zatím nikdo nebyl schopen alespoň pět minut rozvést řeč na téma, co by to měl být či co je svrchovaný stát. Odpovědi jsou v malé škále různosti. Od úplného mlčení po dvě tři slova. Je nutné často vůbec tazatelům vysvětlit odkud se toto slovo vzalo – viz první věta české ústavy a zařadit jeho obsah pod nějakou kategorii myšlení a souvislostí v rámci mozkové kapacity tazatelů. Jde o malý střípek informací na toto téma jistě, ale protože se autor celoživotně zabývá postojem Čechů ke svému státu, angažovaností občanů ve prospěch své země, studiem naturelu Čechů, neustále pozoruje a naslouchá tématům, o kterých se jeho spoluobčané baví a čím se baví a o co se zajímají ve volných chvílích, jde o informaci, kterou lze brát vážně. Omlouváme se čtenářům, že nám zatím není znám relevantní sociologický a politologický průzkum podstatného vzorku občanů země na téma –

co to je podle Vás svrchovaný (suverénní) stát;

jak byste ho Vy sám definoval tak, aby Česká republika byla opravdovým svrchovaným státem.

Dnes se autor – a je schopen toto své tvrzení diskutovat a hájit na jakémkoli fóru – domnívá, že drtivá většina občanů (viz sumární číslo výše) není schopna souvisle definovat co to je svrchovaný státu a k tomu ještě – jak by si takový stát představovala či chtěla ho mít.

Konsekvence je zde totiž nabíledni – veškerá moc vychází z lidu – v naší české stávající ústavě první věta článku 2 – Lid je zdrojem veškeré státní moci.

Smyslem této práce je tedy vyvolat diskusi na toto téma – protože výše bylo již sděleno – s oním lidem stávající ústavu českou nikdo nediskutoval, nikdo se ho na nic neptal, velkopansky byl sestaven text, který schválilo několik lidí z oněch několika citovaných miliónů. A dnes sklízíme plody – lidi se neztotožňují se svým státem, nepovažují ho za svůj – a co nejvíce je potřebí – nectí ho. Zde je na místě zmínit – v již citované osmidílné encyklopedii autoři nepovažovali za nutné slovo **čest** uvést do svého hesláře. V dalším textu bude zde ještě rozvedeno, ale už teď shledáváme dostatek důvodů k tvrzení, že dnešní česká ústava nemá žádné myšlenkové ukotvení, technokraticky sestavený text dává kostru domněle

demokratickým institucím státu (Montesquieu-ova triáda) s představou, že vše v lidském životě a životě společnosti stojí jen na systému má dáti, dal; na právnických formulacích práv a povinností občanů.

A kde mají být odpovědi na otázku – jaký stát chceme na konci 21. 22. století?

Naprosto respektujeme názory jiných a nesouhlasíme s výše uvedenými tvrzeními. Již jednou bylo položeno, že tento text je pokusem o vyvolání diskuse na tolik potřebné téma. Nikdo nemůže popřít, že se dnes česká společnost opět nachází na rozcestí, hledající cestu kudy kam. Jinde lépe, přesněji a podrobněji bylo již napsáno, že řada lidí v této zemi má nezměrné problémy, o kterých jsme před dvaceti lety nepochybovali, že by mohly vůbec nastat v takové míře.

Proto bude nanejvýš rozumné a konstruktivní, když polemické hlasy k výše i níže ještě uvedeným tvrzením budou brány s onou akademickou či zdravě lidskou tolerancí – která je v solidní společnosti nutná. Tak jako autor této práce je tolerantní k názorům dokonce i u doktorandských prací na téma privatizace v první polovině 90. let, kde mladí autoři považují tuto etapu naší cesty za jedinečnou a (!) v podstatě bezchybnou.

Máme právo na své názory i my, buďme tolerantní a vezme, že o tomto státě by měl rozhodovat občan ve svém osmiapůlmilionovém množství.

1.3.1 Vůbec nejde jen o právní definici

Smyslem této práce jest – aby občanstvo české mělo na stole podstatné, opravdu podstatné otázky, na které by si mělo samo pro sebe odpovědět. Dnes ve sdělovacích prostředcích ani náhodou nemají k dispozici ty nejdůležitější otázky z hlediska existence státu, které by měli lidé čeští řešit. Si sami pro sebe vyřešit. Aby neživořili, aby naši vnukové – kteří prokazatelně – pokud nenastane nějaká apokalypsa – dožijí se roku 2 100, mohli žít klidným a spokojeným životem (klidným a spokojeným životem – tedy vůbec si ani nedovolíme klást takové cíle jaké jsou deklarovány v preambuli Ústavy USA – lid Spojených států chce nastolit... všeobecný blahobyt; o tomto pojmu si nedovolíme pro národ český dnes ani zasnít). Toto jim prokazatelně současný režim v ČR nezajistí.

Nikdo v Evropě nám nenabízí řešení těchto otázek – svrchovaného a spravedlivého státu.

Nemáme chytřejší kolem sebe než myšlenky, které nám zanechal Platon se svým učitelem Sokratem (potvrzené před dvěma staletími pak I. Kantem). Jaký by měl být ten spravedlivý stát? Jistě svrchovaný.

Měli by jej vést filosofové. Říká Sokrates. Latiníci uchopili tato moudra (všimněmež si jaká moudra vypouštějí současní politici Evropské unie k řešení otázek počátku 21. století po Kristu) a proto musíme jít do ledví slova svrchovanost a podívat se jaké slovo pro tento výraz (neznaje prvotní řečtiny) oni užili.

Summum – svrchovanost, nejdůležitější věc, nejvyšší místo.

Summus – svrchovaný, nejvyšší; summum bonum – nejvyšší dobro.

My si klademe za cíl hledat odpověď na otázku – co je to nejvyšší dobro pro stát.

Která otázka je důležitější?

Tedy nikoli jen právní věty a slova dnešních kamerálních právnických intelektuálů, ale znalost života a hledání odpovědí na reálné žití na počátku druhého desetiletí 21. století musí být také podkladem toho – abychom si definovali svrchovaný stát. Nakonec tak jak je i výše naznačeno – necht' konečně i český národ započne klopotně hledat onen obsah pojmu svrchovaný stát.

Protože to dnes neví. Několik tisíc (a ne víc) právníků a vzdělců schopných klidnou hodinku disputovat na téma svrchovaný stát český, je malá útěcha existujícímu stavu ve společnosti.

A hledejme metodou Sokratovou – politiku podle něj mají dělat filosofové. My chápeme filosofie výrazně stejně jako on – filosofie podle něho je hledání pravdy. Ve svých neopakovatelných dialozích (uvědomme si kdy žil) to dokazoval na každé stránce.

Tedy pochybujme, ptejme se neustále jako on. A buďme na zemi ne ve hvězdách.

Stačí proto citace výše uvedené a nikdo necht' nenamítá, že bychom z bezpočtu pramenů mohli uvádět citací definic a výkladů svrchovaného státu více.

Nač? Nám zde nejde o verbální právní ekvilibristiku a hledání dalších slovíček do uzavřené sekce akademického prostředí.

Odpovědět na otázku co je to svrchovaný stát a jaký český si ho přejeme mít, je a musí být do budoucna věcí občanů této země.

Nepočítejme ovšem, že toto občanstvo je na úrovni IQ 130 a vyšší. Nikolivěk. Takový stát na této planetě není – o naší velikosti a tedy ani náš se takovouto pýchou nemůže naparovat.

Je zde velký počet lidí, kteří nikdy nedosáhnou svým intelektuálním potenciálem do výšin schopných diskutovat na toto téma jednu hodinu.

Avšak toto téma se jich bytostně dotýká – oni o tomto tématu rozhodují – dnes systémem českých volebních aktů – každé dva roky - jako právoplatní voliči. A s tím jako pracovní metodou další při našem diskursu, můžeme počítat jako s jistinou – voliči nikdy nebudou rozlišováni ve svém právu volit podle svého IQ.

To není možné.

Co nám říkají čeští filosofové (36) k tomu jak by měl vypadat náš svrchovaný stát pro toto a příští století?

Slyšíme někdy Václava Bělohradského a velmi slabě i některé jiné pány, jejich hlas je však sotva slyšitelný. Dokonce se v roce 2012 i sama Akademie věd už chytla za nos a navrhla krácení dotací našemu filosofickému ústavu na Jilské se zdůvodněním – malého přínosu. Filosofický časopis – dnešní česká tribuna tohoto oboru bude donekonečna rozebírat větičky a slůvka z Martina Heideggera, Demokrita či Schopenhauera, ale k tomu - poučeníž všemi těmito velikány – co by mělo být s českou společností – s tímto národem za deset, padesát či sto let, to prostě jako by nikoho snad ani nezajímalo.

Máme vůbec právo na to se nezajímat o to co budou jíst naši vnuci, z čeho budou žít a za co?

Máme na to právo?

Ano, máme na to právo.

My tu nebudeme a oni se budou ptát co jsme jim to tu zanechali za zemi, za stát, za prostředí, ve kterém mají žít.

Jistě to není úděl jen české kotliny a v ní žijícího národa. S nastraženýma ušima těkáme a bystříme smysly abychom zaslechli nějaká moudra stran živobyť našich potomků. Jistíme a opakujeme, že z Bruselu slyšíme jenom ticho, myšlenky Umberta Uca jsou veřejnosti české málo presentovány – aby takovéto lidi – a nikoli vysloužilé politiky světa někdo sezval na veřejné kolokvium na téma co si počít s 21. a 22. stoletím k tomu český parlament ani jeho vláda nedorostli.

A ani výrazná většina intelektuální elity české. Respektujme každý názor na toto transcendentální téma, ale autor se setkal i na půdě Karlovy university s názorem, že zabývat se tím co bude za třicet let je irelevantní neb nemáme dnes informace ty, které budeme mít za třicet let. Tedy nemá smysl se tímto vůbec zabývat – a výzkum na toto téma nedoporučuji (citováno z rozhovoru).

Proto musíme si dovolit ocitovat V. Solovjova (37), který v úvodu ke knize Krize západní filosofie píše: Tato kniha je založena na přesvědčení, že filosofie ve smyslu abstraktního poznání, exklusivně teoretického, dospěla k hranicím svého vývoje a patří již nenávratně do minulosti.

Homo sapiens – chce-li ovšem přežít konec 22. století – mu nezbude nic jiné než hledat a nalézt pravdu o tom, jak má žít, jak si má uspořádat své živobytí tak, aby tento horizont přežil v klidu a míru a ne o hladu.

Praktickou filosofií i v pojetí Masaryka, bude muset hledat odpovědi na otázky, které ho budou tlačit k zemi, i když je nebude chtít slyšet.

Nevidíme a neslyšíme v překladu do češtiny jistě všechny nejvyšší politiky světa či Evropy, jejich úvahy do budoucna, ale to co v onom nekonečném šumu dolehne k uším autora této studie, je zatím nedostatečné. Také proto se pokouší předložit maximum otázek, na které bude muset český občan odpovědět, chce-li, aby jeho vnukové (natož tak vnukové jeho vnuků) žili alespoň tak jako on dnes. Protože stále platí co o svrchovanosti – suverenitě napsali otcové zakladatelé společenské smlouvy - Rousseau (Společenská smlouva, 1762), Robespierre (Ústavní řeč z května 1793) a Fichte (Příspěvek k opravě soudu veřejnosti o Francouzské revoluci 1793) – za jediného nositele suverenity (svrchovanosti) vyhlásili lid, jehož moc je nepřenositelná, nedělitelná, neomezená a neprohlášená.

Touto mocí si může český občan připravit a schválit text, který bude definovat svrchovaný stát.

Tím textem bude – nebo nebude, nová ústava Česka.

My v této studii pak pouze přinášíme věty, které věříme budou obohacením státovědy – vědy o státu, která pro českou veřejnost – rozumějme 8,5 mil voličů této republiky – jako by neexistovala. Nový příspěvek – viz 43, již otevřeně přiznává, že současná ústava nemůže vyvést – umožnit tomuto státu, dostat se ze společensko-politické krize, ve které se nachází. A zveřejňuje další návrh – tentokrát knižně (patrně u nás poprvé od roku 1993) – textu nové ústavy pro ČR.

Jak níže uvádíme v okruzích otázek, my chápeme samozřejmě stát daleko šířeji než jeho definováním státoprávních pilířů (tak jak je v práci 43). Přesto je tato práce také významným příspěvkem k české státovědě, která nejenom konstatuje, analyzuje a komentuje – ale především dělá to co v českém prostředí zatím absentuje – navrhuje řešení.

Jaký stát chceme, totiž v žádném případě nemůže – nesmí být jen věcí právníků a politiků, pokud si ho lidi sami nevytvoří, nebude nikdy dobře fungovat, nikdy ho většina lidí nebude ctít.

1.3.2 Hledání odpovědí na množství otázek

Nestačí definovat svrchovaný stát pouze pomocí akademických pouček, právnických formulací. Svrchovaný stát se bytostně týká každého občana, voliče, který v něm hodlá žít, který na jeho území chce zůstat do své smrti. Tato studie proto volí Sokratovu metodu otázek – hledání pokud možno všech relevantních otázek, týkajících se svrchovaného státu – nastiňováním možných odpovědí.

Zdůrazňujeme velmi kategoricky – jsme schopni pouze hledat možné varianty odpovědí na otázky, které považujeme za podstatné pro definici svrchovaného státu tak, aby se v nich vyznal každý svéprávný občan, tj. každý svéprávný volič. Naše předkládané odpovědi nemusí být pravdivé a spravedlivé, jsou tu však položeny proto, že s nimi lze pracovat, že mohou být v každém případě pro občany vodítkem v onom nekonečném labyrintu složitostí a neznámých, které s sebou definice svrchovaného státu přináší.

Tento diskurs považujeme tímto textem tím víc aktuálnější, čím víc se veřejnoprávní média otázkou svrchovaného státu – vůbec nezabývají (po stovkách v Česku existujících, jsoucích k dispozici, soukromých televizí a rádií, to patrně vůbec nemůžeme chtít; relevantní veřejnoprávní tiskovina u nás neexistuje). Časově neomezené diskusní pořady, dokumentární pořady ve veřejnoprávní televizi a rozhlase na téma rozdílu parlamentní a přímé demokracie, naší role v EU, v NATO, co to je trvale udržitelný vývoj lidské společnosti na vymezeném území, atd., oproti tématům, která dostávají nebývalý časový prostor, přestože jsou zcela nepodstatná a časově efemerní pro další vývoj, další pozitivní vývoj společnosti, se nevedou. Příčiny tohoto stavu jsou z části jistě známy – všechny současné parlamentní strany, které ovládají veřejnoprávní media (parlamentní volba příslušných rad) znají základní poučku vlád – je třeba veřejné mínění tvořit a nikoli se mu podřizovat.

Protože nesmí jít jen o hledání otázek, domníváme se, že nalezení většinových odpovědí by mělo být kodifikováno plebiscitem o nové Ústavě ČR. Pak by mohli občané Česka hovořit o tom, že si schválili takový kodex státu, který podle jejich většinového názoru jim zaručuje svrchovanost jejich státu.

Naše studie je zaměřena na výklad pojmu svrchovanosti státu. Musíme ještě lingvisticky připomenout francouzské slovo, které jsme přejali a používáme – můžeme používat pro stejný fenomén – tj. suverenita. Češi dostatečně cítí nuanci mezi suverenitou a svrchovaností, kdy pro charakteristiku státu tato slova jistě považujeme bez větších výhrad za

synonyma, ale při použití k charakteristice člověka používáme zcela ojediněle svrchovaný muž, bližší je nám zde slovo – je to suverén, jde o suverénní ženu (ve svém oboru například či vystupování). K této dvojici slov charakterizujících stát (a jak, viz níže) jistě ještě patří slovo samostatný. Těžko bychom považovali nějaký stát za samostatný – nebyl-li by svrchovaný. Svrchovaný stát pak automaticky považujeme za samostatný. Máme tím navíc geopoliticky na mysli státy naší velikosti a větší. Specifika (San Marino, Monaco, Andorra, apod.), která se na naší planetě vyskytují, právě jenom potvrzují a dokazují naše pravidlo, které determinuje samostatný stát jako svrchovaný.

V žádném případě nějací okázalí, slovní právníci nebudou definovat lidem jejich svrchovaný stát, lidi sami si musí vydiskutovat jaký ho chtějí a neudělají-li to, bude takový jaký je dnes.

Otázka první.

Je stát svrchovaný, když má dluh 1 600 000 000 000 korun (1,6 bilionu Kč; autor byl ve svých průzkumech upozorněn některými na to, že mnozí toto číslo ani neumějí napsat, z toho lze dedukovat, že je pro ně – pro mnohé, taky špatně pochopitelné – ve vztahu k jejich životu – průměrný hrubý měsíční příjem činí u nás dnes zhruba 25 000 korun, jenom třetina obyvatel – podle ČSU má plat vyšší) dosáhl tohoto dluhu během historicky velmi krátké doby a každý rok si dovoluje ke svým oficiálním reálným příjmům státního rozpočtu půjčovat dalších více než sto miliard (> 100 000 000 000 Kč) ?

Vývoj za období existence českého státu viz příloha č. 2.

Je tento trend státních financí udržitelný? Je správný ?

Ministr financí 16. srpna 2012 v Senátu hovoří o tom, že stát , který nemá přístup na finanční trhy přestává být suverénním státem (když prý dluhová služba bude u nás ještě dlouho 200 mld ročně). Tedy legitimní (vyřčený demokraticky zvoleným ústavním činitelem státu) názor z jiného pohledu.

Na jedné straně stát, který nemá dluhy žije jen z toho co získá na daních od svých občanů není nikomu dlužen – není tedy nikým vydiratelný, je suverén, po nikom nic nechce i za cenu stabilizace národního hospodářství – uznává jiné principy než zbožštělý fetiš vymyšlený lidmi, kteří si říkají ekonomové – že růst HDP je nezbytný, bez tohoto růstu společnost zkolabuje (nebo co jiného ještě hrozného se s ní stane?).

Na druhé straně názor ústavního činitele, ze kterého lze dovozovat, že o suverénnosti – svrchovanosti státu rozhodují finanční trhy?

Samozřejmě, že tomu tak dnes téměř u všech civilizovaných demokratických zemí tak je. Téměř všechny mají (a úkolem této studie není komparace této oblasti u všech zemí na naší planetě, řešíme to co my občané můžeme zde ve své zemi ovlivnit, nebudeme zde řešit a polemizovat o výši zadluženosti Japonska či USA) velké zadlužení vůči příjmům státního rozpočtu, ze kterého jedině mohou tyto dluhy splácet (nikoli tedy ke vztahu k výši ročního HDP).

A rozhodují pak parlamenty a vládcové těchto zemí suverénně o svých zemích ?

Nerohodují snad banky o tom, které zemi a za kolik půjčí zadluženým zemím další peníze, nerozhodují banky o tom, které málo zadlužené země se mají dostat do vyšší závislosti na bankách tak, aby tato celosvětová bankovní mafie nadále profitovala z neschopnosti národních vlád jednotlivých zemí oprostit se od závislosti na půjčkách?

Suverénní, svrchovaný stát je ten, který není zadlužen.

Je to pravda?

Mají právo v parlamentních demokraciích osoby volené v pětiletých, čtyřletých volebních obdobích zajišťovat si půjčkami, jejichž splácení potrvá mnohá desetiletí (padesát a více let v našich podmínkách – definovaných přijatými zákony o půjčkách), další a další volební období pro sebe – bez jmenovitého povolení těch, kteří tvoří příjmy státního rozpočtu – tedy všech občanů země?

Nemá být v ústavě explicitně vyjádřeno – co si finančně může volený orgán dovolit – bez schválení v referendu?

O stamiliardových půjčkách smí rozhodovat 281-členný parlament a 15 členů české vlády?

Nikdo z těchto lidí (z oněch 296 osob; a víme o tom, že vykonáváním dvou funkcí / senátor či poslanec zároveň člen vlády / je toto číslo nižší) už nebude žít a naše vnučky a vnukové se budou klonit pod tíhou jimi nadělaných dluhů. Dnešní česká ústava neřeší nic v této oblasti – proto si parlament potažmo česká vláda může dovolit téměř cokoli ve finanční disciplině státu.

První okruh otázek spojených s budoucností státu závislý na financích.

Svůj příspěvek zde podrobněji popsal ing. Schlimbach v práci – 40. Bezúroková ekonomika - národní hospodářství, je revolučním projektem nerealizovaným zatím v žádném státě na světě. Přispívá však nezištně k trvale udržitelnému životu lidí jakéhokoli státu na zemi, téměř stoprocentně likviduje korupci i svým projektem absolutně bezhotovostních plateb.

Citovaný ústavní činitel není jediným představitelem současného státu, který finanční trhy – banky a jejich klony považují za legitimní aktéry národního hospodářství zemí.

Proti tomu musíme položit tvrzení, která musí být rovněž brána v potaz při vyřešení otázky finančního sektoru ve vztahu ke svrchovanosti státu. – V průběhu 20. století banky (nikoli banky ale jejich majitelé) přesvědčili většinu obyvatel o tom, že peníze jsou zbožím, které lze prodávat a obchodovat s nimi jako s každou jinou komoditou výrobkem či službou. Se Sokratem hledejme pravdu jeho metodou – na této planetě existují kmeny a území, kde žijí lidé peněz nepoužívajících. Jsou zde ostrůvky ještě lidí, kteří neví co to peníze jsou, protože je nepotřebují. Oni ale potřebují vzduch, vodu, potraviny a základní výrobky či zařízení, která jim umožní přežít chlad, zimu či vedro.

Peníze nejsou zboží, ony papírky neb kulaté plíšky nemají žádnou užitnou hodnotu.

Natož tak imaginární peníze ve světě počítačů a informačních systémů.

Světovým vlastníkům bank se však podařilo svým imaginárním pohledem na peníze přivlastnit si vládu nad většinou států světa a tím si zajistit bezpracný příjem pro svá rodinná impéria.

Nezadlužený stát by byl pro ně pohromou – neuvěřitelně nebezpečným vzorem, příkladem pro jiné státy. Státy svrchované ve finanční oblasti by zrušili jejich existenci – světové bankovní mafie.

Model nezadluženého státu je model Schlimbachovi koncepce.

Svrchovaný stát v rámci fungujícího národního hospodářství musí definovat v ústavě největší zločiny vůči státu, občané musí (nebo také – jako je tomu dnes u nás – vůbec nemusí), chtěli-li stát suverén – sami sobě odsouhlasit, že vlastizrada, úkladná vražda a neplacení daní jsou ty největší hříchy na státě.

Každý v takto spravovaném (svrchovaném státě) musí vědět, že bez daní stát existovat nemůže, všechny jeho zdroje oběživa jsou pouze z daní (nejrůznějšího charakteru a druhu). Nemůže utrácet více než získá od svých občanů – občané po něm nemohou chtít více – než mu dají. V tom tato triviální účetní úvaha je podobná velmi tomu jak hospodaří každá rozumná rodina, každá rozumná domácnost, každý svéprávný jedinec.

Tato neuvěřitelně stupidní trivialita je pro mnohé občany Česka stále něco co se jich jakoby vůbec netýká.

Dostáváme se tak k otázce – okruhu problémů, který bude rozveden níže. Souvisí s povinností každého občana platit daně. Trvale stát proto nemůže existovat bez kolapsu – bude-li na jeho území počet obyvatel daně neplatících – přibývat.

Co to je – stát kde nikdo neplatí daně, všichni chtějí být živeni státem a nic nedělat – to je utopie.

Proto je Sokratova (Platonova) metoda hledání pravdy i po 2 411 letech stále geniální, aktuální a tedy nepřekonatelná – oproti všem těm účetním, kteří získali Nobelovu cenu za ekonomii. Není to snad legitimní otázka – že si můžeme takto nevládně (viz výše) dovolit nazvat celý ten komplex bankovních domů ?

Je to legitimní otázka, a my jsme povinni před našimi potomky si ji položit a hledat na ni pravdivou odpověď. Stát, který nebude postaven na pravdě – nemůže přežít.

Jsou zde i legitimní odpovědi na okruh problémů souvisejících s naší první otázkou také od mocných tohoto světa, i když nefigurují v žádné vládě světa a přesto reagují na naši výše uvedenou definici svrchovaného státu z pera akademiků a právníků. Vyjádření pana Mayera Amschela Rothshilda k naší snaze o svrchovanost státu v oblasti financí je poněkud odlišné, tedy ho citujme: „Dejte mi kontrolu nad národní měnou a je mi jedno, kdo tu vydává zákony“. (Žil 1744 – 1812, nikdo z nás ho nikdy neviděl a neslyšel, tedy nevíme zdali to vůbec řekl či napsal, ale je pravdou, že je-li autorem tohoto výroku – jest pak ovšem třeba být v úsudku opatrný – k majitelům bank).

Již jiným směrem jdoucí je otázka definice solidarity se slabšími, chudými, potřebnými. Bude Česká republika v budoucnu přispívat potřebným v rámci EU, protože banky v členských zemích mají či nemají takové či onaké problémy – a nebo bude Česká republika posílat peněžní zdroje ze svých rezerv do Afriky lidem, kteří nemají přístup k pitné vodě, nemají dostatek potravin, nemají přístup k elektřině? Bude o tom, kam se posílají peníze českých daňových poplatníků mimo tuto zem rozhodovat několik lidí ve vládě a parlamentu nebo si lidé stanoví v nové ústavě limity a omezení, kdo a jak smí s jejich penězi nakládat? Zprávy z veřejných sdělovacích prostředků jsou pro angažovaného občana u nás často velmi zarážející – viz příloha č. 5.

Otázka peněz a práce je společná. Mohou existovat peníze bez práce? V České republice tomu tak je, máme tu lidi, kteří mají peníze, ale nikoli za práci. Za práci vždy musí být peníze, peníze musí být vždy jenom za práci. Je tomu tak u nás?

Diskutujme hodiny ve veřejnoprávní televizi a rozhlase o práci – nejenom konkrétně, ale i obecně (bez moderátorů, herců a zpěvaček, kteří z takovýchto diskusí pak dělají jen divadlo pro jednoho herce). Má to význam. Má význam diskutovat o tom, je-li možné, aby odborník v Česku nenašel odpovídající práci, protože neumí německy či anglicky – zůstáváme tak svrchovaným státem nebo je nám mateřština ničím?

Má význam diskutovat o tom, zdali svrchovaný stát požaduje po ekonomicky aktivních občanech, aby platili daně, zdali si to vůbec může svrchovaný stát dovolit - požadovat po všech svých ekonomicky aktivních občanech – aby platili daně, zdali má mít zájem o to, aby

se počet lidí, který je z oněch ekonomicky aktivních neplatí (většinou jde o nezaměstnané), neměl zvyšovat – a to ani absolutně ani relativně. Akademické představy o vzdělanostní ekonomice, vzdělanostním hospodářství vypadají pěkně, ale jde opravdu jen o obraz. Realita je taková, že stát velikosti České republiky musí řešit (ano – **a nebo nemusí vůbec řešit** – tot' jsou ony otázky) co bude dělat denně těch zhruba 5 300 000 ekonomicky aktivních. Na nich samozřejmě – a jenom na nich závisí to:

- jak budou oni sami žít
 - jaký život zajistí zbytku obyvatel v republice, kterých do oněch celkových cca 10 300 000 (nezapočítáváme zde cizince – neobčany Česka), je dnes víc než 5 000 000
 - kolik poskytnou svou prací peněz sami a ze svých podnikatelských aktivit – státu.
- Svrchovanému státu.

A tu zjistíme, že je velmi obtížné udělat ze všech podnikatele, většinu zařadit do výzkumu a počítačových firem, advokacie, desetkrát zvýšit počet universitních profesorů, atd. Kladme reálné požadavky, návrhy; lidstvo, občané ČR má danou, dlouhodobě neměnnou intelektuální strukturu jednotlivců. Není náhodou politická a akademická proklamace po honbě za vzdělanostním hospodářstvím – utopií? Není náhodou nutné každý rok řešit problém velkého počtu lidí neplatících daně – problémem každodenním ryze praktickým – surovým, který doléhá na každodenní bezprostřední příjem do rozpočtu státu?

Vize musí být reálné a postavené na pravdě a skutečnostech, nesmí to být v případě státu – sny.

To si přec každý stát musí vyjasnit – bude-li podporovat odvětví, která generují prokazatelně trvalé pracovní příležitosti – trvalý příjem státu na jeho potřeby, oproti falešné liberalizaci, která produkuje lidi neplatící daně.

Jde tu o takřka klasické misky vah – na jedné misce omezení dovozu zboží do státu, které si lehce vyrobí stát sám, protože to lze a umí to, a má na to přírodní zdroje – také z důvodu zajištění reálného příjmu daní od většiny ekonomicky aktivních lidí – pracujících.

Na druhé misce - problém. Lidi, kteří daně neplatí stejně stát nemůže nechat umřít hladem a zimou – musí tak odněkud generovat peníze pro lidi neplatící daně – a navíc řeší problém se sociopatologickými jevy od kriminality a rozkladu rodiny po alkoholismus a drogovou závislost.

Velmi vážné otázky, které v současné České republice nejsou vyřešeny.

Drobnou divagaci od našeho tématu svrchovaného státu si při této příležitosti jistě můžeme dovolit.

Hlubavý čtenář se jistě pídí po souvislostech kolem výsostného a obrovského pole otázek zahrnujících téma práce. Neztrácí se v naší společnosti poněkud úcta k činorodé, hodnoty tvořící práci, kterou nikdy nikdo nesvede jinak než rukama a svou manuální zručností? Myslíme si, že vzdělanostní ekonomika je schopna nahradit řemesla, která nám ulehčují život, zpříjemňují ho, na která jsme si zvykli a za která těžko budeme vymýšlet substituty? Je to každodenní stále tvrdá a monotónní práce zedníků, knihařů, tiskařů, sklářů, popelářů, železničářů, hoteliérů, kameníků, hrobníků, kopáčů, traktoristů, výtahářů, zahradníků, zámečníků, hajných a sládků, svářečů, dřevorubců, malířů, pekařů a cukrářů, číšníků, soustružníků, kuchařů, holičů a kadeřnic, topenářů, asfaltérů, řezníků, pokrývačů, instalatérů, elektrikářů, truhlářů, rybářů, tesařů, bagristů, ševců, tkadlen, zemědělců, havířů, natěračů, řidičů, zdravotních sester, uklízečů(ek), kominíků, dlaždičů, údržbářů, klempířů, zlatníků, hodinářů, prodavačů, krejčích, topenářů, jeřábníků, hutníků...ů,...ů. (Použili jsme názvy řemeslníků většinou v maskulinní podobě, omlouváme se všem případně dotčeným, i když je i zde zřejmé, že některá povolání ženy nikdy nedělaly, nedělají a nikdy dělat nebudou, proto ta mužská podoba)

Budeme rezignovat na řemesla a tradiční učňovské školství a budeme věřit, že jednou zmáčkнем myš a odněkud z laptopu vyleze kvalitní, nerozmražený, voňavý, čerstvý, neošizený – chleba?

Každodenní mnohdy jednotvárná a obtížná práce lékařů, právníků, policistů a učitelů všech stupňů má stát proti manuální práci řemesel?

Ty otázky tady jsou na stole – jestli se nám to líbí nebo ne.

Prosíme budoucí – kladme si tyto otázky a v knize knih každého civilizovaného státu - ústavě - si na ně vysoustruhujme a poté vytepejme odpovědi.

Další otázka:

Mají si občané zakotvit v ústavě, že chtějí, mohou, musí – si potraviny pro sebe sama, pro počet obyvatel ve státě žijících – zabezpečit ze svého území sami?

Švýcaři si v článku 104 (máme k dispozici verzi přijatou referendem 18. dubna 1999) své ústavy definují srozumitelně k čemu potřebují své zemědělství, jak má toto vypadat, základní jeho cíl.

Naše ústava konstruuje v prvních čtyřech hlavách institucionální ústavní rámec a definuje technokraticky moc zákonodárnou, výkonnou a soudní. Ani slovo o vizi státu, o tom z čeho a za co stát funguje - existuje, nač ho lidé mají, co pro ně – v jakých oblastech má vykonávat,

proč by pro ně měl něco vykonávat, proč by pro ně neměl vykonávat vůbec nic. Jde o vyprázdněný právní slohový útvar, kde není vidět člověka a jeho živočišné, kulturní a společenské potřeby. Jeho potřeby ve smyslu zoon politikon, jde o člověka společenského, nikoli o Robinsona Crusoa.

Takto postavený dnešní text naší ústavy pak umožnil politikům a jejich stranám dělat si v tomto státě téměř cokoli. Nejsou nastavena pravidla pro život společnosti. A tak si je v jednotlivých stovkách zákonů nastavují stranické sekretariáty, lobbistické kliky a velké firmy. Přesně podle pravidla, že je lidsky přirozené stanovovat si pravidla tak, aby mi vyhovovala (když pravidla přijatá všemi – veškerá moc vychází z lidu – stanovena nejsou; absentují v dnešním českém státě).

Tudíž k meritu – je svrchovaným státem ten, který je ze 40% závislý na dovozu potravin? Průzkumem vlastním autor získává i odpovědi takové – zemědělství zde není potřeba – veškeré potraviny můžeme dovézt. Je to odpověď svéprávného voliče a my ji tímto musíme respektovat. Ovšem možné odpovědi jsou i odlišné než takovéto prohlášení. A onen svéprávný volič by je měl vyslyšet a – znát argumentaci – proč by každý stát – pokud mu to umožní geografická poloha v rámci vegetačních zemských pásů, měl usilovat o to – být nezávislý – svrchovaný, suverénní v zásobování svých obyvatel základními potravinami. Okamžitě zde máme odpovědi – přeci nemůžeme nedovážet potraviny – když jsou levnější než ty, které jsme pěstovaly dříve. Neumíme tak levně tyto potraviny zajistit vlastní prací. Jsou opravdu levnější?

Jabka z Itálie, brambory z Francie, cibule z Čile, česnek z Číny, maso z Němec, sýry z Nizozemí, rozinky z Íránu, atd., atd (realita českých obchodů s potravinami v roce 2012). Všechny tyto potraviny dovedeme a dovedli jsme vypěstovat doma. Není snad pravda – že tyto a další potraviny jsou ve jmenovaných zemích více dotovány státem (jakýmže státem svrchovaným či nesvrchovaným ?) než naším státem? A proto naše zemědělská produkce u těchto potravin a dalších, prudce za posledních 20 let poklesla?

Máme to štěstí a výhodu, že se našich českých 78 800 km² nachází v geografickém mírném pásu, proto máme ideální – optimální možnosti k pěstování rostlin a chovu zvířat, které umožňují získávání všech základních potravin, na které jsme si po staletí zvykli, a které nám umožňují – při harmonické a racionální spotřebě, dosahovat zdravého vývoje lidského těla po celou jeho biologickou životnost.

Ty potraviny nejsou levnější – jsou více dotovány jinými. A mnozí naši občané toto ani netuší. Značná část našich nezaměstnaných žijících na venkově tak kupuje sýry, maso, jogurty, zeleninu a hrušky z dovozu, dokonce i uzeniny, myslíme si, že je to správné. Stát

ovšem musí těmto nezaměstnaným, kteří dříve v letech nedávných zajišťovali dostatek potravin – platit za to, že dnes nemají práci, neplatí daně, stát si u nás živí dnešní nezaměstnané, které vyrobil a je to ještě vydáváno za výtěžek nového režimu.

To pomineme to globální, které bude padat na bedra příštím generacím – falešnou dopravou potravin z místa na místo (touto cirkusově kuriózní zemědělskou politikou EU se masivně dovážejí rajčata z Německa do Řecka a z Řecka se samozřejmě také vyvážejí do Německa) se definitivně spotřebovávají vyčerpatelné – neobnovitelné zdroje energie – fosilní paliva a Krajíčkův zákon je proto zde uplatnitelný naprosto (viz níže o tomto zákoně).

Dnešní české zemědělství zaměstnává kolem jednoho sta tisíc pracovníků. Dnešních zhruba půl milionu nezaměstnaných je schopno české zemědělství veskrze absorbovat – pokud by se do svrchovaného státu, který nechce být závislý na dovozu základních (banán, kaviár, Johny Walker, citrusové plody, lanýže a mascarpone a mnohá další nejsou základní potravinou a u těchto a ještě hodně jiných, žádná omezení dovozu nepředstavují problém) potravin – tyto nesměly dovážet. Směly dovážet, ale pokřivené dotace na výrobu potravin v jiných zemích by nesměřovaly do podpory jen vlastních zemědělců – ale musely by být směřovány na zaplacení cla za dovoz dotovaných potravin.

Potravinový rozdíl od kybernetiky, výroby počítačů, airbusů, minometů a stíhaček, elektroniky či nanovýrobků atd., se lidé naučili v Evropě získávat z vlastních zdrojů. Rozdíl mezi německým prasetem a českým, žádný není i my umíme ekologicky hospodařit, když chceme či můžeme, zrovna tak u pěstování révy či jablek, česneku nebo petržele, pšenice nebo zelí. Toto vše a spousta dalšího umíme (dokonce velmi často kvalitněji než venku), ale rezignovali jsme. Klidnou diskusí, která ostatně v 21. století bude probíhat tak či onak, přejí-li si to konstruktéři EU a akademičtí liberálové či nikoli, musí občané vyřešit svou potravinovou soběstačnost. Český stát a jeho společnost musí dojít k tomu, co z dlouhodobého hlediska je pro svrchovaný stát optimální (z latiny – nejlepší).

Samozřejmě bude-li mu to cizími státy a korporacemi umožněno.

Pracovní příležitost v zemědělství zaopatřená, má totiž oproti většině průmyslových činností dlouhodobý charakter (na některých polích v Číně se souvisle pěstuje rýže už po 4 tisíciletí). Dojde - li v budoucnu v Česku k přehodnocení současného paradigmatu státu (respektive bude-li nějaké přijato, protože dnes vize státu nikde definována není - a nemůže být definována jinde než ústavou – v profánním státu). Z dnešního, ústavou nic neříkajícího – k nějakému jinému modelu, u kterého může dojít k zajištění pracovních příležitostí trvale pro všechny lidi, kteří nemohou nalézt práci.

Zvuky účetních o nízkém podílu zemědělství na HDP musí být podrobeny zevrubné diskusi o tom, proč se zemědělství nazývá primárním sektorem národního hospodářství. Je to pravda, že je tento podíl tak malý ?

Celý potravinářský průmysl je závislý na přísunu surovin právě z tohoto sektoru.

Celá jedna část strojírenského průmyslu je zaměřena jenom na výrobu pro zařízení a stroje, bez kterých si výrobu potravin dnes nedovedeme představit – bez kterých už nedovedeme takové množství potravin pro svrchovaný desetimilionový stát zajistit.

Celý sektor restaurací a ubytovacích zařízení nemůže existovat bez toho, aby se postaral o to nejzákladnější co člověk k životu potřebuje. Dehonestace – marginalizace zemědělství účetními je tak naprosto nehorázná.

S otázkou zemědělskou ve svrchovaném státě tak nezbytně pro budoucí diskuse spojené s vizí suverénního (svrchovaného) státu souvisí další primární zajištění pro obyvatele svrchovaného státu.

Na jedné straně úplné otevření trhu pro cokoli odkudkoli, na druhé straně naprostá rezignace a neschopnost zajistit pro obyvatele základní potřeby, které k životu jsou nutné.

Současný kolaps a často až totální útlum českého průmyslu :

oděvního

textilního

obuvnického a

potravinářského

je konkrétním důkazem oslabení ekonomického potenciálu české země.

A opět je zcela legitimní názor mnoha svéprávných voličů, že hadry a boty z Číny jsou nevýslovně levné, oproti ještě donedávna vyráběným těmto výrobkům u nás doma. Názor samozřejmě tkadleny, která ve východních Čechách či Krnově třicet pět let vyráběla prostěradla a látky, je jistě jiný. Dnes tato žena sedí doma koukaje z okna na fabriku, kterou profukuje meluzína, ticho a prázdno a možná přemýšlí o tom, co je lepší.

A co je tedy lepší pro svrchovaný stát?

Nakonec všechno dovézt a nic nevyrábět, protože to lze a nebo omezovat dovoz u komodit, u kterých si občané stanoví v ústavě, že je dovážet dotované – nebudou.

A to dotování výrobků – jakýchkoli – není vždy jen přímé jako to vidíme nejmarkantněji v zemědělství.

EU musí jít světu příkladem ve snaze zajistit trvale udržitelné žití pro naše potomky, dělá to neomaleně, silně byrokraticky – ale aspoň někdo to na světě dělá.

Asijské země s Čínou na čele tyto starosti vůbec neřeší. Režijní náklady u každého řádného podniku členské země EU se dobrovolně nebývale zvyšují v těchto pěti oblastech :

- 1/ podniková aplikovaná ekologie - konkrétní harmonizace vztahů člověka a prostředí, ve kterém vykonává nějakou průmyslovou či jinou činnost
- 2/ dodržování všech zásad bezpečnosti práce a ochrany zdraví při práci
- 3/ dodržováním přísných požadavků na požární ochranu majetku a životů všech pracovníků v podniku
- 4/ zajištění všech civilizovaných podmínek pro životní potřeby každého pracovníka (jednotkový počet oddělených splachovacích WC pro muže a ženy, stejně tak i umývárny s teplou a studenou vodou a koupelen, možnost kultivovaného prostředí pro stravování a dostatkem pitné vody pro zaměstnance během pracovní doby).

My Evropané, tyto přísné požadavky po většinou akceptujeme. Autor této práce odhaduje, že tyto 4 požadavky **zhmotněné v tisíci předpisech v Evropě existujících** a platících, které jsou vyžadovány a kontrolovány státními orgány, nejsou samozřejmé pro více než 3 000 000 000 lidí na této planetě. Diferenciace kvality života 7 mld lidí na Zemi je obrovská.

V asijských zemích jsou některé z výše jmenovaných oblastí – tak jak je často i dokumentováno obrazem z těchto zemí v televizních dokumentech – zcela neznámými pojmy. Pátá oblast, která nesouvisí opět s přímými dotacemi státu do toho kterého odvětví, jsou stále velmi nízké mzdové podmínky asijských zemí v průměru oproti průměru zaměstnaneckých platů soukromé sféry zemí EU.

Nejde o nějakou komparativní výhodu jak se snaží deklarovat účetní z nejrůznějších vyspělých zemí světa, včetně naší – je to jen otrocký způsob práce, který zatím v Asii stále přetrvává (o existenci práce dětí ani nemluvě). Hledáme pravdu – a nazývejme proto věci pravým jménem, nejde o komparativní výhodu, ale přetrvávání otrockých návyků v práci u lidí (generace), kteří ještě pamatují hlad a hladomor (dnešní staří lidé v Asii pamatují na podmínky svého života v dětství, v první polovině 20. století, pamatují z vyprávění životy svých rodičů a prarodičů; dnešních šest hrstí rýže denně je pro ně obrovský pokrok oproti minulé jedné hrsti – často nikoli denně).

Samozřejmě, že za touto otročinou jsou také bohaté korporace Západu. Ale tato diskuse již nepatří do naší studie a můžeme jen doporučit zatím téměř jedinou práci, která v Česku na toto téma vyšla – viz 29.

Otázku globalizace výroby musíme diskutovat v kontextu výroby minulé. Existuje reálně dnes řada výrobků (sešity, hodinky, tužky, trička, nůžky a tisíce dalších), pro které stačí postavit na Taiwanu či v Indii – a skutečně takové továrny stojí, dvě, tři továrny vysoce robotizované a

automatizované, které jsou schopny zásobovat těmito výrobky celý svět – uspokojí potřeby všech 7 miliard lidí na Zemi. Díky zatím relativně levné dopravě se tyto výrobky dostanou všude za nízké ceny.

Je to správná cesta?

Homo sapiens bude muset v krátké době (v 21. století) řešit otázku neexistence fosilních paliv ve vztahu k lokálním výrobám tisíců výrobků, které se jednotlivě dnes dováží z továren na světě, kterých je pro ten který výrobek jen několik.

Ze zimního Davosu (rok 2012) předali p. Merklová a Sarkozy Evropě (světu ?) společný vzkaz pravíc: takhle to dál ve vztahu – naše státy – finanční svět (banky) nejde. A tečka, víc neřekli.

My se zde snažíme nalézt cestu pro svrchovaný stát – trvale udržitelný. Alespoň něčím chceme přispět. Cestu, na které se musí podílet všichni občané daného státu. Vrcholní představitelé s obrovskou mocí a silou získat si téměř jakékoli informace, ke kterým se občan dostat nemůže, nepředali zatím vůbec žádnou variantu další rozumné cesty pro dnešní Evropskou unii na rozcestí. Je to jen důkaz toho, že toto uskupení států neřídí, nevedou státníci, ale jenom politici. Po jednom z nich už navíc, se zem slehla a jak byl sebevědomý. Ale otázek v oblasti státního dluhu a bankovnictví je mnoho – musíme si také odpovědět na tvrzení některých našich spoluobčanů, kteří hovoří o tom, že dnešní státy (náš stát) je bez půjček nesamofinancovatelný.

Je to pravda?

Otázka :

Pokud se lidé ve státě dohodnou, že nechtějí žít v anarchii či jako domorodí Křováci, tak musí akceptovat fakt, že stát nemůže existovat bez výběru daní od obyvatel. Poměrně až primitivní podmínka existence fungujícího státu není všeobecně známa všem obyvatelům, všem voličům. Navíc kolem 5 000 000 obyvatel v Česku vůbec daně neplatí (důchodci, děti, studenti, bezdomovci ...).

Není to to největší **provinění vůči státu**, po kterém téměř každý něco chce, **neplatit daně**? Neměli by si lidé taxativně, přímo, ve své ústavě prohlásit za největší zločiny proti státu vlastizradu, úkladnou vraždu a neplacení daní?

Zopakujme schválně tuto otázku.

Slýcháme často o švédském modelu, kdy lidé z většiny akceptují vysoké daně, protože chtějí od státu vysokou míru jistoty pro všechny případy životních proher a utrpení, se kterými se každý člověk na zemi na své cestě od kolébky do rakve, setkává.

Pak tomu politologové říkají sociální stát či přiřknou mu podobnou nálepku.

Daně jsou však sekundární fenomén.

V normální společnosti nemůže nikdo platit daně – když nemá příjem. A to se týká přirozeně i právnických osob.

V normální společnosti má příjem jen ten kdo pracuje, tedy může platit daně jen z příjmu – který má za práci.

A práci v normální společnosti můžeme definovat jako manuální, duševní, jde také o jednorázovou vědeckou činnost, umělecký výkon, sportovní výkon a příjem výhrou v legálním hazardu, loterii či podobných společnosti nic nepomáhajících lidských hrátkách. Peníze za práci a za práci vždy peníze.

A platí to také v našem svrchovaném státě – viz první věta naší ústavy?

Není zde, nevyskytuje se v naší zemi množství lidí, kteří mají množství peněz – ale nikoli za práci?

Práce znamená pro stát příjem, je nejdůležitější základnou **materiální existence státu**, proto definovat si vztah státu k práci, k právu či nepravu lidí na práci – má smysl.

Z toho, že v Česku právo na práci není, znamená, že lidé nejsou povinni pracovat, z toho, že nejsou povinni pracovat ovšem vyplývá pro stát povinnost živit obyvatele, kteří dlouhodobě práci nemají, a protože vědí, že mají právo – nepracovat, ani ji někteří nebudou nikdy hledat či se o ni snažit.

To je nesmírně zásadní konsekvence, o které se nediskutuje ani v akademické obci – natož tak ve veřejnoprávních médiích.

Stát je postaven na práci (daních).

Jestliže práce není povinna, stát musí velmi bedlivě a ostražitě sledovat kolik jeho obyvatel nikdy nepracovalo, dokonce pracovat ani nehodlá.

Proklamace politiků o vzdělanostní společnosti je třeba brát vážně a přispět k tomu informací, kterou je třeba opět ve vážném diskursu podrobit verifikaci – IQ národa (jednotlivých osob) se za posledních 20 let nijak výrazně v průměru nezvyšuje.

Stát – jeho představitelé musí vědět, že zde je, byla a bude vždy velká část populace, která nikdy podnikat nebude, která nikdy nepřidá do společného vlastnictví patenty či vynálezy posunující společnost kupředu, která je schopna pouze chodit do práce osm hodin denně a je spokojená s průměrným platem v zemi – po celou svou ekonomickou (40 - 45 let) aktivní

dobu života. Máme jenom jednoho profesora Holého (měli jsme), jednoho hokejistu Jágra, jednoho brankáře Čecha, v žádném případě není všem naděleno být skvělým programátorem, není všem naděleno být nejlepší. Ještě víc – není všem naděleno být alespoň dobrým, nadstandardním.

Proto je v zájmu každého rozumného státu chránit pracovní příležitosti, které jsou trvalé.

Výše uvedená odvětví k nim v našich geografických podmínkách patří.

Jak říkají (říkali) vždy důstojníci postižení zkušeností z války (při odvozech) – pracujeme s materiálem, který máme – ne který si přejeme mít či bychom chtěli.

Nebudeme v této studii rozebírat skutečnosti vyplývající z hyperinflace vzniku nových vysokých a jiných škol v Česku po roce 1990. Průměr IQ v populaci zůstává stejný, počet absolventů vysokých a středních škol se sice zvýšil, ale v zemi je půl milionu nezaměstnaných.

Lidí neplatících daně.

Stát potřebuje i takové provozy a továrny, ve kterých odjakživa byla práce toporná, jednotvárná, netvůrčí, stereotypní, někdy velmi těžká a nebezpečná, ale lidé ji vykonávali, protože vědí, že na jinou nemají. Nikdy nebudou všichni sedět osm hodin denně jenom před noutbukem.

Je potřebí v našem státě zaměstnat skoro 6 milionu lidí. Každý pracovní den.

Představy o tom, že bude každý advokát, poradce presidenta, ajťák, primář, universitní profesor, moderátor či zpěvačka, herec, ekonom-analytik, bankéřka či profesionální fotbalista... jistě netřeba komentáře.

Státník se zabývá tím co bude s jeho státem za sto let – a ne zítra. Nevidíme dnes v našem státu jediného takového, jsou to jenom politici.

Nemáme však všechny odpovědi na tyto zásadní otázky vztahu státu a práce jeho obyvatel (vlastně zdroje jeho materiální existence) – proto jsme ale museli tuto otázku vynést jako jednu z nejtěžších, nejpodstatnějších, aby byly hledány odpovědi a přijato poté rozhodnutí definované v nové ústavě. Určitý kult práci a její nezbytnost pro stát by si stát sám měl pěstovat.

Kam bude stát směřovat kdyby většina lidí chtěla jen uspokojit svou přirozenou živočišnou (živočišnou přirozenost – nic nedělat) touhu po lenosti – a nepracovala, jen po státu žádala?

Otázka:

Patrně si můžeme dnes dovolit bez sociologických průzkumů a statistických dat – ostatně není to úkol této studie – tvrdit, že náš stát je státem obyvatel k víře v boha velmi vlažným.

Pořád je zde ale velká část obyvatel jejichž život je dán nějakou myšlenkou nikoli jen penízem, animálním postojem k životu. A svrchovaný stát svou ústavou musí definovat zdali bude v područí pravidel nějakého náboženství (což je zcela legitimní stav některých zemí na světě) a tím svou strukturu i státní orgány tomu podřídí anebo bude státem založeným na občanském principu. Zásadě, která dává občanovi všechny svobody včetně vyznání – pokud neovlivňuje, nebrání, neomezuje stejné svobody svých spoluobčanů.

Tedy profánní stát si musí určit nikoli mystifikovanou demagogii typu navrácení majetku – ale principiálně vyřešit odluku církví od státu či nikoli.

Chceme, aby stát neplatil duchovní, aby všechny církve a náboženské sbory či sekty, žily jen za své ze svého, jen pro sebe a stát s nimi nic neměl společné?

Chceme toto?

To co nenastalo od roku 1918 v této zemi. Co se doposud nepodařilo vyřešit.

Zakrývací manévr průpovídky – **co bylo nakradeno musí být vráceno**, vůbec neřeší kardinální problém – jak dalece to znamená totální odluku českého státu od církví.

Poznámka k přemýšlení nad tímto okruhem problémů: Stát versus církve.

Kdo bude opravovat po dalších 1000 let břevnovský klášter (založen roku 993 druhým pražským biskupem sv. Vojtěchem a českým knížetem Boleslavem II)?

Máme v zemi desítky takovýchto lokalit, kde křesťanská kultura a ideje přispěly významně k vysokému kulturně-intelektuálnímu potenciálu našeho národa. Tato a mnohá další sakrální architektonická díla a urbanistické celky musí být chráněny a udržovány na věky věkův.

Církve sami nikdy neměly a jistojistě v dnešní době nebudou mít dostatek peněz na to, aby v dalších staletích sami za své zajistily údržbu a provoz našeho národního kulturního dědictví (navíc institucionálně takto velmi dlouho u mnoha staveb již prohlášených).

Takže vůbec nejde jenom o to, dnes něco církvím předat a za 30 let jim už nic ze státního rozpočtu nedávat, protože – existující návrhy – viz příloha č. 3, neřeší vůbec otázku údržby tepelského kláštera (včetně jeho knihovny) či kostela sv. Martina v Krnově v roce 2200; stovky dalších příkladů jistě netřeba uvádět.

Bude proto náš stát svrchovaný jako občanský s totální odlukou církví od tohoto státu či nikoli?

Co si přejí občané?

Kdo bude na věky opravovat a starat se o naše kulturní dědictví?

Nikdo jiný než nezadlužený, řádně spravovaný stát tu na to nikdy nebude.

Komplex otázek spolu navýsost souvisejících.

I tuto otázku si musí zodpovědět a vyřešit lidé ve svrchovaném státě:

Pacifisté mají jasno, ale kupodivu historickým vývojem společnosti na našem českém území pacifistické hnutí je v České republice omezeno na velmi málo jedinců.

Má se chránit svrchovaný stát? Má se bránit svrchovaný stát i silou? Má si svrchovaný stát vydržovat profesionální armádu?

Na rok 2012 parlament stanovil výdaje na obranu (?) ve výši 43,5 mld Kč, jen pro srovnání v roce 1995 to bylo 23,6 (z jak velkých příjmů státního rozpočtu – viz příloha č. 2). I když s názory pacifistů autor této studie nesouhlasí, vždy bude bránit a zdůrazňovat to, že mezi námi jsou občané, kteří poukazují na nesmyslnost válek s odhodláním neuznat žádný ozbrojený boj za legitimní.

Zdá se ale, že v naší zemi stále převažuje názor o jakési potřebě vydržovat si ze státního rozpočtu armádu. Jak bylo výše již řečeno a nutno tento fakt zdůraznit opakovaně – ani struktura, velikost, rozložení a smysl armády není popsána jediným slovem v dnešní české ústavě (vždy, když citujeme tento pojem znamená, že reflektujeme zákon č. 1/1993Sb.). Protože vstup do NATO byl učiněn bez referenda, na rozdíl od našeho vstupu do EU, mají dokonce některé zaregistrované (zák.č. 424/1991Sb.) politické strany v Česku programově zpochybnění této naší účasti či dokonce ještě prudší vyjádření ve svých politických programech.

Jde tedy o komplex problémů spojených s existencí naší armády, který zaslouží pozornosti 8 500 000 voličů této země, protože z jejich daní (tedy otázka daní, znovu na stole), z daně platících voličů je armáda, její vojáci a zaměstnanci, placeni.

Je nezbytné odpovědět na tyto otázky – institucionálně alespoň jeden důvod její existence je závazek plnit povinnosti spjaté s naším členstvím v NATO.

Zdá se, že je to dobrý pilíř hájící mír v Evropě a pro Evropu, i když po skončení studené války nemají decizní struktury NATO stále jasno ve vztahu k Rusku, tak, aby opravdu v Evropě už válka nikdy nebyla. Toto naše členství by se proto mělo utvrdit výrazným hlasem lidí, voličů – a jiný nástroj než referendum neexistuje, protože budování společné jedné armády EU vzhledem k jazykovým bariérám, není možné.

Druhý důvod celkem lehce skoro všem pochopitelný – proč vyživovat armádu ČR - je chránit hranice svrchovaného českého státu před agresorem (agresory).

Tento důvod dnes lze téměř 100% vyloučit (právě tímto naším členstvím v NATO a EU), válečný útok ze strany Polska, Slovenska, Německa nebo Rakouska jistě není možný. A to ani v budoucnu.

Nutno proto hledat další důvody oprávněnosti existence AČR, důvody přesunu desítek miliard korun ročně v rámci státního rozpočtu do nekulturní, nesociální sféry (o to tady přeci také jde – zdůvodnit si rozumně a jasně proč peníze daňových poplatníků nejdou dostatečně například do oprav a zachování našeho národního kulturního dědictví, ale musí zatím jít na zbraně střelivo a jejich obsluhu).

Vyloučením dnešní nemožné vojenské agrese okolních států na naše území musíme přemýšlet o otázce neagresivní vojenské intervence.

Pokud snaha o svrchovanost v zemi bude směřovat do variant nastíněných v této studii – mohou zahraniční korporace omezit dovoz potravin do naší země?

Kolem 40% potravin se dováží, tudíž kolem 40% (cca 4 000 000) obyvatel nebude mít při této hypotetické úvaze (proto také jde v této práci o diskurs) dostatek potravin respektive, příjem potravin bude pro všech 10,5 mil. obyvatel země omezen.

Při dlouhodobé blokádě potravinami může tato neválečná agrese být často stejně účinná jako válečný útok (tj. další téma diskuse – a hledání odpovědí /zapomeňme vážení, že jistoty dneška budou stejnými jistotami i v roce 2090/ – naštěstí v naší zemi žije ještě dostatek odborných zemědělců, kteří jsou schopni při této variantě během dvou tří let dosáhnout opět plné soběstačnosti základními potravinami; nikoli z nějakých studijních hypoteticky projektových snah – ale z nutnosti). I tyto scénáře nás proto nutí k domyšlení všech aspektů definice svrchovaného státu. Ani Správa státních hmotných rezerv pak nebude připravena řešit dlouhodobě takovouto eventualitu.

Lidé musí odpovědět na otázky spojené s tím proč chceme svrchovaný stát – protože nechceme s nikým válčit, s nikým se sousedů nikdy nechceme vést ozbrojený konflikt, s nikým nechceme vést válku – a protože žijeme v 21. století – válku jedenadvacátého století, ta se vede jinak než v 15. Bojíme se těchto otázek?

Co je víc svoboda jednotlivce nebo mír (jeho definice např. v 42).

Jaksi jsme se po skončení studené války o míru přestali bavit. Nu, ale na to prostě nemáme právo. Je něco důležitějšího pro svrchovaný stát než uchování celosvětového míru? Tu ale musí individua, osoby pro něž svoboda jednotlivce je to to nejdůležitější v jejich životě prožít a podílet se na onom společném – **udržení míru je věcí svrchovaného státu**, tady osobní svobody, egoistická lhostejnost, dnes se tvořící nulový stupeň solidarity mezi lidmi, musí ustoupit zájmům celku – všech občanů státu. A nebo nemusí?

Ano – nemusí. Také odpověď.

Jde o daně od všech, kteří je mohou – musí platit. Bez nich armáda není.

Může si svéprávný občan říct, že ho to nezajímá?

U nás si občan může říkat cokoli, nemá-li (a to dnes nemá) stanovena nezpochybnitelná pravidla existence a fungování svrchovaného státu v nějakém kodexu – a nic jiného to dnes nemůže být než v ústavě; pak si často taky dělá co chce – bez ohledu na zájmy celku – svrchovaného státu.

Hledejme souvztažnost mezi termíny :

svoboda jednotlivce

mír

svrchovaný stát

a naše členství v NATO a EU.

Slyšíme málo relevantních rozhovorů a přednášek na toto téma z veřejných sdělovacích prostředků. Toto není a nesmí být kamerální téma, téma jen na kabinetní úvahy.

Není to nejdůležitější úkol a smysl existence partnerství zemí ve spolku Evropské unie?

Uchovat mír.

Tak, aby byl nezpochybnitelný alespoň v Evropě?

Toho jsme přeci stále ještě nedosáhli.

Neztrácí se náhodou tento nejdůležitější úkol oprávněnosti existence EU z její činnosti?

V atmosféře řešení tisíců jiných úkolů, které si na sebe EU dnes bere?

A které nezvládá?

A nebo zvládá?

Toto všechno si musí říct lidé tohoto státu a nikoli jen pár straniček, které si hrají na moudré.

K tomu mají velmi daleko.

Chtějí-li občané mít stát svrchovaným.

A hromada otázek spojených s existencí či neexistencí profesionální armády nekončí.

Vůbec nemáme vydiskutovaný problém co s českým zbrojním průmyslem. Má patřit k těm odvětvím, které si stát hýčká a chrání nebo stačí dát volný průchod čistě tržním vztahům a nestarat (oni jiní jinde se totiž starají – a jak) se o udržení zbytků výroby, které souvisí se zbrojením. Je to velký okruh velmi závažných otázek, na které autor této studie nemá vůbec podloženy alespoň náznakem relevantní odpovědi. Komplex zbrojního průmyslu není vůbec jen samostatná výroba – montování zbraní a střeliva – jde i o výrobu speciálních ocelí. Tady česká část bývalé federace měla velmi silné hospodářské postavení. Je pryč a ani nevíme zdali si můžeme dovolit vznést otázku - je to pro další hospodářský vývoj českého státu dobré, přínosné, prospěšné?

Ani nevíme jestli máme vědět.

Přirozeně – může být položena námitka – proč by stát horující pro liberální tržní ekonomiku měl ingerovat pro jedno výrobní odvětví. Protože diskutujeme, leží na stole také námitka – je to to samé – dělat zbraně – jako dětské pleny, cigarety nebo postele? Ti všichni, kteří ještě u nás zbraně (a jejich potřebu) vyrábí a je jim to úplně jedno – protože potřebují každý měsíc mzdu – mají také právo v demokracii na svou námitku.

Měli bychom vědět a usilovně hledat pravdivé odpovědi.

Otázka:

Organizace školského systému v zemi nemá okamžitý dopad na svrchovanost státu. Všemi typy škol, které se na světě nacházejí lze dospět k výchově vzdělaných a přemýšlivých lidí, pokud takové školy mají potřebné možnosti a zabezpečení. Včetně vzdělávání v rodinách. A tato studie nemá za cíl hledat systém vzdělávání jedinců od šesti let věku až po systémy celoživotního vzdělávání dospělých. To nikoli.

Při budování svrchovaného státu si ale občané musí uvědomit, musí to vědět, že bez opravdu chytrých vzdělaných moudrých občanů nemůže vzniknout svrchovaný stát.

Neuvěřitelný úpadek českého školství od roku 1990 je důkazem toho, že současný český stát nemá zájem o moudré a vzdělané voliče (svrchované – suverénní voliče). Dnešní vládnoucí garnitura si uvědomuje, že takový volič je pro ni nebezpečný.

Zvláštní svět mediokracie (přirozeně, že musíme přiznat – že nejenom české) vytváří dojem, že je zde člověk na této Zemi proto – aby utrácel – a to je hlavní smysl jeho životního plahočení.

Považujeme proto za rozumné vymezit v základním kodexu svrchovaného státu také otázku vzdělávacího systému. Odpovědět na otázky proč musí být všichni svéprávní občané vzděláni, **proč musí mít určité penzum vědomostí**, proč je důležité pro svrchovaný stát, aby lidi něco znali a dovedli a nechodili po povrchu planety jen s přístroji v uších a na očích, které když se jim vypnou tak se dostávají na úroveň opic, proč vzdělání je důležité – i když se bez něho také dát žít, je nutné hledat tyto odpovědi. Aby hlavu lidi nepoužívali často jen na jezení a pití. Rčení, že všechno si najdu na internetu či je na internetu, může být pro společnost nebezpečné.

Otázka:

Občane, voliči, tedy jaký stát chceš – monarchii, federaci, parlamentní demokracii – nebo demokracii přímou jako ve Švýcarsku?

A nebo co jiného vážený voliči ve své většině – vymyslíš?

Nebo to vůbec demokracie nemusí být – je jenom na tobě jakou smlouvu si chceš se svým státem podepsat – podepsat hlasem rozhodujícím o základním kodexu státu – ústavě. V této studii doporučujeme – zcela v souladu s pravidlem, že největším poučením z dějin je to, že jsme se jimi nepoučili – jinou variantu oproti té dnešní. Současná česká ústava nedefinuje věcné zásady svrchovaného státu (viz výše – české zemědělství českou dnešní ústavu prostě vůbec nezajímá – tedy dovoleno je v této oblasti vše co si dohodne 281 dnešních členů parlamentu), ústava švédská, rakouská a jiné v EU jsou velmi podrobné. Navíc ústava jako základ každého civilizovaného státu je důležitá také silou, že občan má alespoň relativní jistotu v tom, že bude-li nová ústava schválena v referendu – nebudou si moci – tak jako je tomu dnes, členové parlamentu měnit pravidla jak si zamanou, jak si zamanou ty či ony politické strany, které se zrovna dostanou na 4 roky do parlamentu (hledali jsem dlouho nějakou apoteózu nepatetickou k pokloně ústavy a ústavnosti v literatuře – považujeme tento příspěvek – viz příloha č. 4 za nádhernou literární ukázkou poklony občanů své ústavě – viz literatura 10).

Musíme zde jen připomenout analytický údaj týkající se níže zmíněného článku 5), dnešní naší ústavy – členů politických stran – všech cca 180 evidovaných Ministerstvem vnitra podle příslušného zákona 424 (z tohoto počtu živých asi kolem stovky) je dnes kolem 160 000 občanů České republiky, voličů – občanů Česka je pak již zmíněných osm a půl milionů. Je důležité pro zemi si vyjasnit, chceme-li monarchii či nikoli (víme dokonce o svéprávných jedincích českých voličích, hovořících také o systému - diktatuře osvětleného monarchy). Všechny ty síly, které mají snahu (a zcela oprávněnou po vzoru Británie, Dánska, Španělska a jiných členských zemí EU) obnovit monarchii pro český stát – definitivním rozhodnutím referendem – výrazně oslábnu, nezaniknou-li úplně.

Nebo naopak – protože takové všelidové hlasování zde nikdy nebylo – monarchisté výrazně posílí. **Toto všechno dnes nevíme.**

Jak náš svrchovaný stát má vypadat je podstatné i z vnitřních snah východní části země, kde existuje velký počet obyvatel – svéprávných voličů, kteří si přejí jakési obnovení moravské země. Opět referendem – na téma jaké územně správní členění má být v našem českém prostoru – definovaným ústavou taxativně, bude silným znamením, bude rozhodnutím lidu, pro ty, kteří současnou situaci neuznávají.

Za hranice našeho tématu pak již patrně jde otázka, kterou si občané, voliči také budou muset vyjasnit – chtějí-li stát spravovaný na občanském principu a nebo na stranickém (viz čl. 5, hl 1, dnešní ústavy).

Naprosto kategorická je pak pro voliče otázka – ponechat dnešní systém téměř nic neříkající ústavy s neuvěřitelnou benevolencí a pravomocí 281-členného sboru ve věcech týkajících se všech lidí ve státě a nebo jít cestou přímé demokracie (s vědomostí o principiální diskrepanci v hlasování našich zastupitelských sborů – obce a kraje vždy nadpoloviční většinou - v parlamentu úplně jinak – vid' článek 39, odstavce jedna a dvě, dnešní platné ústavy) . Přímé demokracie, kde členové parlamentu a vláda pouze spravují opravdu svrchovaný stát podle pravidel daných ústavou. Zprofanované označení VIP pro dnešní nejvyšší ústavní činitele by při tomto modelu přestalo platit. Dnešní nehorázná neopodstatnělá okázalost těchto lidí je veskrze neoprávněná. Má však nedožrnné následky na morálním úpadku českého národa.

Otázka:

Proč má existovat a jak má vypadat špiónážní služba státu? Komu slouží, co má přesně dělat? President Busch st., při odchodu ze své funkce poznamenal – dejte si pozor na zpravodajské služby. Kdo jiný ví lépe než on jaké to téma vlastně otevřel.

Jde o téma velmi málo diskutované (jenom při nejrůznějších nekalých událostech). My veřejnost máme velmi málo informací o tom, jak mnoho nám tato služba, které dnes říkáme BIS – Bezpečnostní informační služba, pomáhá. Jak usnadňuje život českým občanům. Jak je brána vážně státními – ústavními činiteli.

Jak vážně jsou akceptovány výstupy z každoročních výročních zpráv této české zpravodajské služby.

Jak dalece tyto služby – jejich prospěšnost prospívá svrchovanosti našeho státu?

Nemuseli bychom se na to ani ptát – ale musíme – pokud BIS je jednou ze základních kapitol státního rozpočtu, pokud na ní ročně jde přes 1 mld korun (v roce 2012 je kapitole BIS – č. 305 stanoven příjem na českou špiónáž – proti komu všemu? – ve výši 1 148 827 000,- Kč; protože běžnému čtenáři relace těchto čísel jsou cizí – je to stejná částka zhruba jako je výdajová část rozpočtu jednašedesátitisícové Opavy na rok 2012), pak by se volič – daňový poplatník měl ptát – k čemu tu je, jak státu pomáhá.

Jakými prostředky a metodami disponuje a pracuje (ale dovolme si i tuto invektivu vůči tomuto zákonnému subjektu státu – kolik zaměstnává a jak, lidí ?).

Otázka:

Veřejné zdroje.

V samostatné kapitole pojednáme o významu veřejných zdrojů (statků) pro svrchovaný stát. Pojednáme o čem zde vlastně běží, lidé rozhodnou – u nás rozhodli již – v jakém vztahu budou k území, který stát zahrnuje.

Otázka:

Svrchovaný stát musí mít přesně definované principy, které umožňují zbavovat zemi – parlament či všeobecné referendum – možnosti rozhodovat o sobě samém.

Matematicky (tedy počty ze základní školy) je nutno připomenout výsledky jediného referenda konaného v České republice. Z 8 259 525 zapsaných voličů Česka, pro vstup do EU hlasovalo 13., 14. června 2003

3 446 758 voličů, při účasti na tomto referendu 55,21% voličů.

Z celkového počtu voličů se kladně pro vstup do EU nevyjádřilo 4 812 767, z celkového počtu voličů se takto pro vstup do EU vyslovilo kladně 41,73% voličů.

Sdílet voličům výsledky voleb či referenda (či preference tomu či onomu) tímto způsobem je v této zemi zatím zakázáno – viz další komentář na www.stranaprace.cz (při úmrtí autorů a správců této domény – ukončením plateb – tedy jejím zaniknutím - jsou všechny texty a projevy na těchto stránkách archivovány na příslušných stránkách Národní knihovny České republiky v pražském Klementinu, neboť si je tato knihovna pro svou archivaci vybrala).

Tedy přestože jsme akademickými definicemi svrchovaného státu ubezpečováni o tom, že jde především o možnost schvalovat si zákony a tvorbu samostatné legislativy ve státě – naším vstupem do EU jsou tyto nezpochybnitelné zásady svrchovaného státu výrazně ovlivňovány. Zde je nutný technokratický exkurs do českého práva. Vysvětlený neprávnickem – ale tím více občanem pochopitelnějším.

Většina ze zákonů v Česku platících má stále stejnou strukturu :

1/ Vždy v předmětu či účelu zákona se na počátku každého uvede co má zákon řešit – proč je vlastně přijímán.

2/ Druhá část většiny našich zákonů obsahuje technické řešení tohoto definovaného problému.

3/ Třetí část obsahuje sankce či pokuty vyplývající z neplnění jednotlivých ustanovení zákona.

4/ Čtvrtá definuje kompetence státních orgánů k výkonu – realizaci daného zákona.

Totť stručná osnova českých zákonů – majících paragrafů 20 či několik tisíc.

Po vstupu ČR do EU se však objevil nový rys v naší legislativě (zákonodárství). V předmětu (účelu) se u některých zákonů už nevyskytuje logická potřeba jejich přijetí či nezbytná nutnost jeho vydání – protože to vyžaduje česká ústava nebo stav české společnosti – ale do účelu se napíše pouze nutnost – **protože to vyžaduje Evropská komise, orgány EU (my transponujeme).**

Česká republika tak přijímá a schvaluje zákony nikoli proto, že mají být součástí českého ústavního pořádku, ale protože to vyžaduje nějaký nadnárodní celek.

Jsou tak přijímány zákony, které vůbec nejsou pro zemi potřebné – například zákon o obalech, č. 477/2001Sb. (těch příkladů je mnohem víc a není cílem této studie jít tímto směrem – jenom konkrétně poukazujeme na reálný stav), zákon o odpadech celou tuto materii navýsost pokrývá.

Jenom na okraji při této otázce – komu a jak předat část svrchovanosti státu, můžeme také rozvinout téma jak definovat menšinu a většinu. Je menšina 49 ze 100, když je přehlasována 51 (na jedné straně tělocvičny je shluk 51 osob a na druhé 49, toto neznalý divák zprostřed - pozná?)? Počtářsky ano, ale teorie práva nám říká, že zákon (jenom zákon? nejde vlastně o vše), který projde 101 hlasy proti 99 (desetinou, setinou či celým procentem nad 50%) vždy bude mít mnoho protivníků, vždy bude zpochybňován. Proto se už také diskutují modely, nebylo-li by rozumnější, moudřejší schvalovat normy alespoň dvoutřetinovou většinou z celkového počtu. To, co obsahuje článek 39 v odstavcích 1 a 2 dnešní české ústavy je nonsens.

Výsledkem pak je současný stav – bez ani ne dvou set tisíc voličů skoro 5 000 000 voličů v Česku **nedalo své pro** - vstupu do EU v referendu (a rozvinout diskurs na téma, že tato „menšina“, která nehlasovalo pro, hlasovala proti či nebyla u voleb je opravdu menšinou? by bylo také jistě prospěšné pro uchopení a pochopení významu hlasování a účastí u voleb či aktů přímé demokracie).

Na závěr otázek k svrchovanému státu chceme přidat k těmto často ryze zcela technickým otázkám, na nichž může svrchovaný stát padat či se rozvíjet, onu podstatu, v pravém slova smyslu opravdové paradigma, které stručně definuje vše o č by patrně mělo jít. Můžeme předpokládat, že patrně žádný stát na světě (my máme ale samozřejmě jen ty cíle

nejvyšší) nemá ve své ústavě taxativně zdůrazněn požadavek na svou svrchovanost v tom, že bude vybudován na pravdě a poctivosti, mravnost není sprosté slovo.

Že jde o ideály?

Všichni víme, že desatero je dlouhé – na větší odstavec, je zde po dvě tisíciletí, pro chování společenství lidí ve státě (všude jinde) jde o odstavec PRVNÍ. Dvacet století lopoty na nalezení toho lepšího co je v Homo sapiens a moudří stále nejsme.

Takže se pokusme přidat ještě pár těch vět, která nám pomohou prožít pozemský život alespoň relativně s radostí po jeho celou délku.

A půjde to bez ideálů?

Vůbec nemusíme ubližovat ateistům, ale využijme toho nejlepšího co tu kdo kdy vymyslel a občansky to použijme.

Myslíme si, že krom těch výše uvedených často ryze technokratických otázek a odpovědí, že si nemůžeme dovolit zahrnout do bible našeho státu – nové ústavy, postavit pravidlo o nelhaní a nekradení ve společenské oblasti?

Tolik se těch slov stále bojíme (protože dneska se už nekrade, dnes se pouze „zcizuje“) ?

Tak moc si nepřejeme, aby se stali naším programem?

Vždyť VĚTŠINA rozhodne – můžeme-li se v novém textu našeho kompasu vůbec dotknout toho dobrého co nám křesťanství v Evropě dalo.

Ale když i z úst předsedy Ústavního soudu pana Rychetského slyšíme, že „v naší zemi zdegenerovaly základní funkce státu“ (novinky.cz z 15. září 2012), tak pořád všichni budeme dělat, že je prostě u nás všechno v pořádku?

Musíme přeci klást otázky : je to spravedlivé?

je to pravda?

A nikoli, je-li to pravicové či levicové, konzervativní nebo liberální (či dokonce v duchu libertarianismu), sociální, zelené či socialistické.

Hledejme další otázky, které mohou být pro svrchovaný stát ty nejdůležitější k těm dvěma uvedeným. Není jich už mnoho (např. - je to správné ?), odpovídejme na ně a tak vybudujme svrchovaný stát. Dnešní cesta k němu nevede.

Se zaníceností Sherlocka Holmese chtějme znát životopisy těch lidí, kteří zpochybňují konstruktivnost tohoto našeho diskurzu, kteří odmítají význam ideálů jakožto nezdolného základu pro vybudování svrchovaného státu. Co tito lidé dokázali v životě, co skutečného udělali, co tu po nich zůstane?

Ústava svrchovaného státu by měla (musí být) kompasem morální obrody národa, kompasem, který ukazuje jasný směr (viz 46).

Myslíme si, že dnešní 7-miliardový svět přežije (znajíce již Krajíčkův zákon) bez ideálů?

V české společnosti v druhém desetiletí třetího tisíciletí mnozí lidé ztrácejí schopnost rozlišovat lež a pravdu, dobro a zlo, vše je možno relativizovat, nic není jisté, nic nechceme jakoby mít jisté ve společnosti, které jsme součástí, a kterou máme právo tvořit, spoluvytvářet.

Ponáspotopismus nejhrubšího zrna jako za nejtužšího brežněvismu.

My si proto musíme klást i tyto epochální otázky a hledat na ně většinové odpovědi, vědíc, že o pravdě se nehlasuje, o pocitech se hlasuje.

Svrchovaný stát se také musí vyrovnat se svou minulostí – ale i tou přítomnou – posledních dvaceti let. Líbivě vypadající heslo či pravda – že to co bylo ukradeno musí být také vráceno – platí i pro privatizační a transformační postupy posledních dvaceti let. Nebo zde někdo chce tvrdit, že vše proběhlo poctivě a věrohodně, že si čeští miliardáři své peníze vydělali poctivou prací? Také otázka k odpovědi.

Zdá se ale, že ke katarzi, kterou někteří předvídají, dojít musí – jsme totiž společností, kde se neprahne po odpovědích na naše otázky, nehledáme odpovědi na otázky dneška, na otázky, které jsou snad denně kladeny. Společnost se nezajímá, chřadne, jsme v etapě útlumu a zmaru, přibližujeme se životu, ve kterém se jen spotřebovává, užívá a tak začínáme zahnívat. Samozřejmě, že některé otázky splývají protínají se – souvisejí – nu, vždyť jde o jeden stát, jednu občanskou společnost, jeden národ. Není těch otázek milion, všechny už byly položeny. Jako bychom si nechtěli odpracovat ono hledání odpovědí. Zlenivěli jsme. A myslíme si, že tak lze přežít dlouhodobý horizont.

Apologeti dnešního českého státu hovoří o tom, že jsme si nikdy v historii nežili tak dobře jako dnes.

Naprosto legitimní téma a nahrávka na otázku – **je to pravda?**

Položme na stůl analýzu toho jak žila naše společnost dřív a dnes. Opravdu vše je lepší? Máme většinou všichni plný břich a přeplněné obchody hader k odívání, miliony žďorbů spotřebního zboží kolem nás. Svoboda pohybu. Dvě třetiny pracujících však bere měsíčně nižší hrubou mzdu než je průměrná vykazovaná Českým statistickým úřadem. Pro většinu z těchto lidí je však tato vybojovaná svoboda nezajímavá, protože většina z nich žije z měsíce na měsíc a o výletu do Madridu nebo na Floridu neuvažuje.

Analýza toho co je lepší, jestli je výše uvedené tvrzení apologetů tohoto režimu pravdivé nebo není si samozřejmě zasluhuje alespoň 100-stránkovou deskripci podloženou stovkami komparativních dat. Víme, že tato deskripce v České republice dnes zatím neexistuje. Už, aby

tady byla na stole (bude v ní jistě také odpovězeno na otázku – jsme dnes vzdělanější se všemi těmi internety než dřív? a nebo nám opravdu všem jde jenom o ten břich a tělo?).

Ústava je základem státu – autor, nikoli – celá česká společnost, dnes nemá k dispozici hodnověrné údaje o tom, co všechno se na Islandu vlastně stalo. Z internetových zpráv zatím vyplývá, že došlo k historicky kardinálním změnám postihujícím celou tuto ostrovní zemi. Nešlo zde o opravu kliky u domu, výměnu oken či opravu komína – Island'ané si postavili nový barák se vším všudy a to je nová ústava schválená referendem. Denně jsme plnění balastními informacemi z médií, a o tom co se stalo na Islandu lovíme informace jen jaksi z povětrí, namísto hodinových debat, které by měly probíhat ve veřejnoprávní televizi.

2

Veřejné zdroje

Než se pokusíme vysvětlit a dokázat, že svrchovaný stát absolutně souvisí s definováním veřejných zdrojů a veřejné zdroje souvisí neodmyslitelně s existencí svrchovaného státu, musíme pohovořit o zdrojích obecně.

O jaké zdroje vlastně jde, musíme se vůbec jimi zabývat? Nestačí nám přeci jen konstrukce státu, kterou nám vytvoří právníci ve svých kancelářích, všeschni všechno sešněrovat do paragrafů, kterým rozumí a dělají výklad – zase jenom právníci?

2.1 Krajičkův zákon

Protože platí stejně pro obyvatele Česka jako Slovenska, Ruska či Uruguaye, Maroka či Timoru, tedy pro všechny obyvatele světa, musíme znovu (jinak in: 20) pojednat o jeho významu, smyslu a konsekvencích, které z tohoto zákona vyplývají i pro všechny obyvatele naší republiky.

Homo sapiens má na naší planetě zdroje ke své obživě a zabezpečení. To zabezpečení znamená, že většina ze všech lidí na Zemi již nežije prapůvodním způsobem života (lze věrohodně konstatovat, že takovýmto způsobem v Česku nežije ani jedna osoba), nýbrž

většina z nás žijeme civilizovaně (v jiných knihách pak diskutujeme s jejich autory zdali si člověk vybral tímto - tu šťastnější cestu svým životem), zabezpečení proti nepřízní počasí, v tom kterém zeměpisném pásmu. Tedy nechodíme nazí, nechodíme jenom pěšky a nebydlíme v jeskyních, v zemljankách ani v hnízdech stromů. Pro všechny ty výrobky a stavby, kterých jsou miliony druhů kolem nás – spotřebováváme suroviny a zdroje, které nám poskytuje matička Země.

Jenom tato planeta.

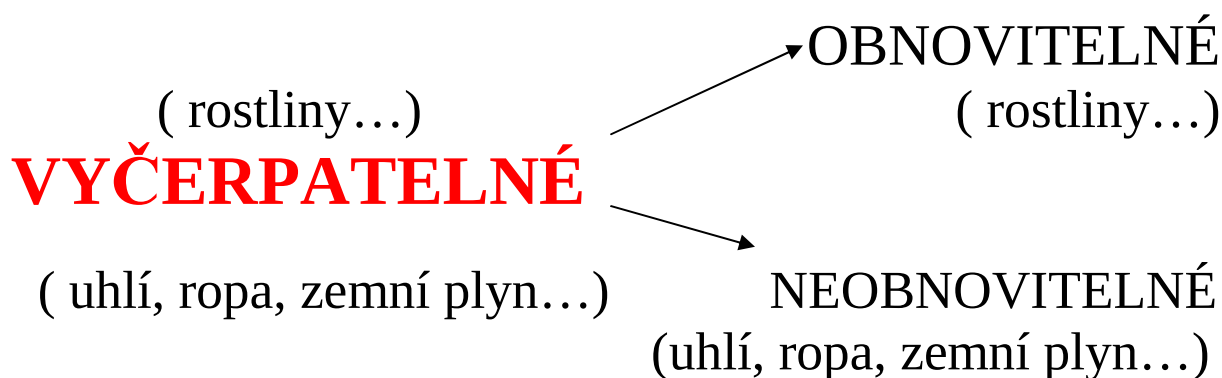
Krajíčkův zákon pak tyto zdroje a suroviny z hlediska potřeb pro člověka na Zemi dělí takto:

KRAJÍČKŮV ZÁKON

rozdělení surovin a zdrojů pro člověka na
Zemi:

NEVYČERPATELNÉ

(slunce, gravitace, zemský klimatický systém,
geotermální energie, slapové síly)

Rozdělení zdá se být velmi jednoduché, ale nectí jej ani zákon o podpoře obnovitelných zdrojů energie (č. 165/2012, který je – jak už výše bylo uvedeno opět jen „transposicí“ příslušné směrnice EU, kde je definování pojmů rovněž chybné) v § 2, ani většina českých odborných časopisů zaměřených na energetiku a těžbu, využívání a zpracování surovin (seznam je v příloze č. 6). Lze tudíž oprávněně předpokládat, že na většině vysokých škol v Česku toto rozdělení není respektováno a výuka probíhá podle jakési novodobé novinářsko-právní dikce. Navíc, sledujíc mediální svět a reakce českých obyvatel je podpora obnovitelným zdrojům velmi znevažována. Jde tu o klasický příklad, ke kterému Sören Kierkegaard pravil svůj známý výrok: většina nemá nikdy pravdu.

Z tohoto zákona plyne kategoricky a jednoznačně samozřejmě, **že Slunce, sluneční energie, ze které žijí na této planetě všechny živé tvory je zdroj nevyčerpatelný nikoli obnovitelný.** Tato životodárná hvězda bude sálat pro Zemi svou energii možná ještě 15 000 000 000 let, možná 9 možná 18. Toto dilema – otázka – a možná v jediném se tady shodnou všichni glosátoři, komentátoři, polemici a kritici – je dnes pro Homo sapiens irelevantní. Na Slunci se nic neobnovuje a nevypíná, neroste ani si nedělá nějakou přestávku, žhne již po několik miliard let a tak to bude ještě dlouhý čas následovat – bez přerušení a znovu naskočení, (jak tomu jest u surovin a zdrojů obnovitelných). Během již tohoto 21. století po Kristu, bude Homo sapiens muset řešit otázku z čeho žít, když pro něj zůstanou na Zemi jen suroviny a zdroje nevyčerpatelné a obnovitelné – viz Krajíčkův zákon.

Nebudeme zde rozebírat současnou politickou situaci kolem podpory budování fotovoltaických elektráren. Je to zbytečné. Českým politikům a na ně napojeným ekonomickým strukturám se podařilo téměř ideálně přesvědčit velkou skupinu občanů v zemi, že podpora využívání nevyčerpatelného zdroje energie (sluneční) je neefektivní a pro občany tedy drahá.

Rozdíl v ceně vstupů do transformačních zařízení na výrobu elektřiny či tepla :

ELEKTRINA (TEPLO)

Transformační zařízení pro výrobu elektrické energie, tepla

elektrárna tepelná
atomová,
na zemní plyn, LTO

elektrárna solární, vodní,
geotermální, větrná

CENA SUROVIN

ZADARMO

VSTUPY

uhlí, ropné výrobky, zemní plyn

nevyčerpatelné zdroje

Z Krajíčková zákona a výše uvedeného schématu vyplývá velmi jednoduchá konsekvence, která není patrně zřejmá ihned každému při prvním pohledu.

Oč zde běží. Na to abychom vyrobili teplo či elektrickou energii musíme postavit teplárnu a elektrárnu – jadernou, tepelnou na uhlí, zemní plyn, těžké topné oleje případně další primární přírodní fosilní – vyčerpatelné – neobnovitelné suroviny. Jestli jde o účinnější výrobu v kogeneračních jednotkách není vůbec rozhodující. Veškeré zdroje, ze kterých Homo sapiens v těchto zařízeních – řekněme jim všeobecně transformační zařízení (energie z přírodních vyčerpatelných zdrojů se zde získává jejich spalováním či příslušnou reakcí – u elektráren jaderných), se musí vytěžit, upravit pro použití a dopravit do těchto transformačních zařízení. Ta těžba a doprava (uhlí, zemní plyn, ropa, uran) je ve druhém desetiletí 21. století již nesmírně drahá a proto také vstupy – náklady těchto transformačních zařízení jsou těmito náklady výrazně ovlivněny a proto celková cena vyrobené energie z těchto zařízení bude již – do jejich vyčerpání jenom stoupat (jen jeden z desítek příkladů, které lze uvést – i když toto není úkolem naší studie: z časopisu MM Průmyslové spektrum č. 5 z roku 2010 – „Rusko z hlediska světových zásob ropy disponuje přibližně pouhými 10%. Nejbohatší doby má již za sebou, ložiska nalezišť bohužel chudnou. V 80.-letech se na vytěžení 1000 tun ropy spotřebovala energie 500 tun, nyní je těžba doslova na hranici rentability. Dříve existovala ložiska o průměru 20 km a každý vrt dal 20 tun za 24 hodin. Nyní když se z něj získá tuna za 24 hodin, tak lze říci, že je to dobrý vrt“).

Ale to co je stále těžko vysvětlitelné – a vyplývající z Krajíčkovy zákona je axiom, že my tuto energii budeme takto v takovýchto transformačních zařízeních vyrábět již jen velmi krátký čas - z hlediska doby hemžení Homo sapiens na Zemi. Velmi krátký úsek.

Cena vstupů surovin do transformačních zařízení klasických bude už jenom vyšší.

Přirozeně – z dlouhodobého hlediska nám vůbec nejde jenom o cenu energie, za kterou je občanu poskytována, jde především – a o to jde ve svrchovaném státu, který staví na dlouhodobých perspektivách – nikoli na efemerních cyklech volebních intervalů. Jde o to, aby bylo vůbec z čeho energii vyrábět – protože Země je pouze sklad, ze kterého člověk bere. Ten sklad bude jednou prázdný a člověku zůstanou jenom suroviny a zdroje nevyčerpatelné a obnovitelné. Smířit se s touto pravdou se člověku ještě nepodařilo.

Na druhé straně každá kilowathodina a každý joule vyrobený ze surovin nevyčerpatelných a obnovitelných – prodlužuje jistotu možnosti pálit stále ještě na Zemi suroviny fosilní.

K ještě lepšímu pochopení významu nevyčerpatelných surovin slouží schéma osvětlující rozdíl vstupů. Vstupy do transformačních zařízení vyrábějících teplo a elektrickou energii z nevyčerpatelných surovin a zdrojů jsou zadarmo. My neposíláme slunci žádnou fakturu měsíčně za energii, kterou nám nepřetržitě na tuto planetu dodává, my nikomu neposíláme faktury za gravitaci, díky níž nám voda nekonečně dlouho (dokud bude svítit slunko) bude ještě roztáčet turbíny vodních elektráren. My nikomu nemusíme platit za to, že fučí, že větry zemského klimatického systému roztáčí lopatky větrných elektráren a člověk tak nárazově větší či menší časové úseky má k dispozici bez placení vstupů – elektrickou energii.

U obnovitelných zdrojů především dřeva jsou náklady potřebné k obnově lesa a jejich přeprava nesrovnatelné s těmi, které bude muset člověk vynaložit k tomu, aby získal ropu ze dna Severního ledového oceánu (bude-li to techniky vůbec možné).

Argumenty estétů – mnohdy oprávněné – že lopatky větrných elektráren a solární panely na zemědělské půdě jsou vlastně stvůry – jsou prostě oprávněné do té doby až i tito lidé jednou zjistí, že člověku nic jiného k výrobě elektřiny v masovém rozsahu nezůstane.

Vyhrožovat kolapsy v energetické přenosové soustavě kvůli nárazům výroby energie z nevyčerpatelných zdrojů jenom potvrzuje nepochopení konsekvencí vyplývajících z Krajíčkovy zákona.

Homo sapiens musí vyřešit technicky tyto nárazy (dablováním přenosové soustavy nebo dokonce jejím ztrojením; tady nepůjde o nějakou efektivitu, zde jde o existenciální problém) včetně skladování elektrické energie (každý nosíme v kapse malé skladiště - úložiště elektrické energie ve svém přenosném telefonu). Není zde alternativy, energii v dostatečném množství v budoucnosti bude vyrábět člověk jenom ze zdrojů nevyčerpatelných a obnovitelných.

Reaktory s postupnou vlnou, integrální rychlé reaktory, thoriový reaktor natož tak kontrolovaná termojaderná fúze (pokusy lidí vyrobit si zde na Zemi malá slunce jako nekonečný zdroj energie) pro dnešních sedm miliard lidí zatím představuje nutnou pohádku pro lidský rod, který dnes nerespektuje princip předběžné opatrnosti. Tedy jinak – nevím-li dnes, nejdu dál a pomocí selského rozumu – staletími ověřeného – nepřepřahuji koně, který táhne.

2.2 Státní území a zdroje, které má stát k dispozici

Omezíme se přirozeně jen na prostor náš domácí, na našich 78 800 km², na Českou republiku.

Jde o jasné limity, přesné vymezení a omezení v rámci určité definované plochy uvnitř střední Evropy. A to striktně definované i časově, nepředpokládáme, že v našich úvahách – a takové otázky jsme my nevznegli, by Česká republika mohla své území rozšířit, zrovna tak nepředpokládáme, že v rámci dnešních mezinárodních smluvních závazků dojde k anexi našeho území. Český národ má svou rodnou hroudu takto definovanou tedy na staletí ležící před námi.

Homo sapiens – jako jeden z živočišných druhů na této planetě nedovede žít bez zdrojů, které mu tato planeta poskytuje. Pro své přežití potřebuje potraviny a přiměřené teplo, bez nich nepřežije a po celou existenci tohoto živočišného druhu na Zemi nikdy tyto zdroje člověk nezískával z jiných planet. Je odkázán na Zemi absolutně, nutno podotknout, že opačně tomu tak není. Gaia nepotřebuje Homo sapiens, bude kroužit kolem své hvězdy i nadále.

Pochopíme-li tyto bazální souvislosti a danosti můžeme započít diskurz, naši rozpravu o zdrojích, které má deset a půl milionu obyvatel České republiky trvale pro svou obživu a život. Ještě po několik desetiletí bude moci naše hospodářství dovážet suroviny a zdroje ze zahraničí. Musíme počítat s tím, že ať jde o jakékoli – budou už jenom dražší. Je to jeden z argumentů proč má smysl opět klást si otázky – jak nakládat se zdroji, které má k dispozici republika na svém území, ze svého území.

Ač zatím stávající ústava nedefinuje tento existenciální okruh otázek exaktně či vůbec jakkoli taxativně, můžeme se opřít alespoň o zákon, který má v našem českém prostoru již dlouhou tradici. Přirozeně jde o Horní zákon.

Dnešní platná podoba (č.44/1988Sb.) v paragrafu pátém, odstavci druhém, zní:

Nerostné bohatství na území České republiky je ve vlastnictví České republiky.

Čím disponujeme je dostatečně známo, takže jen lapidárně zopakujeme, že výskyt drahokamů je zanedbatelný a postavit hospodářství na jejich exploataci není možné, navíc pokud se nejedná o jejich využití pro speciální technické účely, jsou pro lidský život zcela postradatelné. Rudy, ze kterých vyrábíme čisté železo v použitelném a relevantním množství jsou již vytěženy z našeho území zrovna tak i rudy neželezných kovů a drahých kovů. Vše je v tomto sortimentu do budoucna nutno importovat (České království bylo v době středověku jednou z nejbohatších zemí v Evropě z hlediska těžby stříbra; dnes už zkrátka - není).

Průmysl recyklace – využít všeho co využít lze, do budoucna bude alfou a omegou českého národního hospodářství – trvale udržitelné odpadové hospodářství je takové, které zajistí, aby na skládky – definitivní koncovka nepotřebných věcí a surovin (odpadů) – nešlo nic co nelze jakýmkoli způsobem znovu využít.

Jeví se jako oprávněné konstatovat, že zdroje minerálních vod jsou v Česku jak pro účely čistě spotřební pro člověka a jeho fyziologické potřeby – tak pro účely lázeňské – dostatečné. Zbývají nerudy a energetické suroviny.

Z hlediska nerud je Česko zajištěno trvale jak pro stavby solitérní, tak komunikační a přehrad. Dostatek je stavebního kamene i surovin k výrobě cementu pro vlastní potřebu (otázka písku není důležitá v této naší úrovni rozboru). Výše uvedené se přirozeně týká i recyklace stavebních hmot a veškerých surovin získaných likvidací, renovací, revitalizací či jakýchkoli úprav a modernizací stávajících staveb. Samozřejmě, že daní tomuto vývoji bude změna krajiny v některých částech země. Tyto změny v případě těžby nerud naštěstí neohroží lidské zdraví (nehovoříme zde pochopitelně o vlastním procesu těžby).

Na dnešním stupni civilizace v našem středoevropském prostoru jsme už úplně odvykli pracovat a žít jen s pomocí síly koně, krávy a vlastních lidských svalů na rukách a nohách. Bez elektřiny a strojů jí poháněných, bez strojů a nástrojů na pohon z fosilních paliv (a získaných z uranové rudy) zde nedovedeme žít v takovém počtu v jakém se nyní nacházíme v našem životním prostoru.

Proto jsou energetické suroviny strategickou surovinou číslo jedna, geopolitickou entitou, která rozhoduje a bude rozhodovat absolutně o tom, jak se bude vyvíjet svět v tomto století a ve století dvaadvacátém.

K potravinové soběstačnosti nebo nesoběstačnosti svrchovaného státu jsme si dovolili již několik otázek výše. Zde uvedeme, že více než polovina plochy našeho státu, kterou zaujímá zemědělská půda může být tím trvalým zdrojem, který jistí život obyvatelům tohoto státu. Hazardovat s tímto kapitálem tedy není rozumné. 33% další plochy, která je stále zatím vymezena lesem je druhé obrovské bohatství, kterým tento stát disponuje. A to nejenom zabezpečením obnovitelnou surovinou, ale také prostředím, které umožňuje člověku prožít relativně zdravě svůj život. Tisíce a tisíce fabrik, továren větších či menších, které u nás stojí, stály, mohou zrovna tak stát v Kambodži nebo na Novém Zélandu. Žádný technický problém, jen investiční, finanční.

Zdravý les a zdravá zemědělská půda je pro svrchovaný stát něco posvátného (znovu to zrelativizujeme – pokud si to nepřejí občané – a nestanoví si tento fakt ve své ústavě; vyjádření nějakého autora knihy, právníka, právnické školy, jakékoli žijící autority, natož tak

jakékoli politické strany nebo firmy je tu zcela v této věci pochopitelně irelevantní). Už jsme zde konstatovali a na tomto místě znovu jen zopakujeme, že dnešní Česká republika nemá se svrchovaným státem nic společné.

Z hlediska globálních zdrojů člověka pro jeho život má Česká republika výhodu svého umístění ve středním zeměpisném pásu, takže přestože ležíme na střeše Evropy – nic k nám nepřitéká (drobné výjimky – Olše, Dyje, řeka Prudník, apod.), všechna voda od nás teče do jiných zemí (a rozbitím Československa jsme ztratili přístup k obrovskému zdroji sladké vody z Dunaje), díky klimatickému planetárnímu systému, nehrozí současnému přiměřenému počtu obyvatel Česka nedostatek pitné vody. Zachovat a držet úroveň čistoty našich řek a vodních ploch je proto další neoddiskutovatelná podstata relativně zdravého života občanů ČR.

Zde v Evropě i díky přístupu EU si uvědomujeme, že relativně kvalitní ovzduší je nezbytným předpokladem zdraví lidí, přestože i dnes máme ve státě území v této věci nevyhovující, lze alespoň věřit, že se situace nebude dále zhoršovat a lidé budou mít trvale alespoň krátkodobou možnost pobývat ve státě v oblastech s poměrně čistým ovzduším.

Veřejnými zdroji rozumíme ty zdroje, které má stát k dispozici, nejedná se tedy o veřejné statky, které člověk vytvořil, a o kterých zde nebudeme pojednávat. Veřejné zdroje jsou zdroje, které nám vždy poskytuje tato planeta, jde o zdroje přírodní, které jsou nepřenositelné (těží, exploatují se tam kde jsou, ne tam kde nejsou – tam kde nejsou se nic netěží, nic se nevyužívá – území ničím nedisponuje). Jsou závislé také na tom, kde se na planetě vyskytují. Přestože pevninská i oceánská část Arktidy a Antarktidy disponuje zdroji (sladká voda, energetické suroviny), Homo sapiens není přizpůsoben na trvalý pobyt v těchto oblastech Země. Nebudeme zde také rozebírat další oblasti Země, kde bez stálého dodávání energie a surovin z jiných částí je trvalý život pro člověka nemožný.

Veřejné zdroje jsou proto suroviny a zdroje, které nám poskytuje příroda. Jsou nezávislé na přání jakékoli politické reprezentace, jakékoli osoby, jakékoli skupiny obyvatel. Jejich taxativní výčet určí obyvatelstvo státu pokud se k tomu odhodlá a žádná skupina právníků, intelektuálů či soud nemá právo (nemá zmocnění – viz snad až dokonalá kniha o státu od Z. Neubauera – 48) vyhlásit pro svrchovaný stát takovýto taxativní výčet.

Vzhledem k historické etapě, ve které se momentálně český stát nachází není překvapením, že nikde v zákoně ani v ústavě taxativní výčet veřejných zdrojů českého státu neexistuje. Je to jistě jeden z důvodů, proč je napsána také kapitola třetí, této studie.

Tak jak není definován veřejný zájem v českém právu nejsou definovány ani veřejné zdroje. Tvrdíme ovšem, že svrchovaný stát má ve veřejném zájmu povinnost své veřejné zdroje

definovat v ústavě a tak vymezit materiální podstatu, ze které chce trvale existovat. Tento veřejný zájem se projeví taxativním výčtem těchto zdrojů v ústavě, která musí být takto schválena referendem. Bude tak ústavně definován jak veřejný zájem, tak to co se rozumí a co je veřejný statek. Bez dalších polemik, zpochybňování a nejrůznějších koncepcí dalších výkladů. To je ta právní definice a vůle veřejnosti – lidí – projevená odsouhlasením – **VEŘEJNÝM ZÁJMEM** v plebiscitu. Jde o tak vážné a existenciální téma pro každý stát, pro každý svrchovaný stát, že přesně touto procedurou – referendem musí být zamezeno všem dalším možným výkladům. Právě proto, že nám právnické slovníky jasně definují, že v Česku je veřejný zájem jedním z právních pojmů s neostrým významem, zde na tomto místě navrhuje variantu jak tento veřejný zájem definovat. A to jednoznačně nejen rozhodnutím nějaké nadpoloviční většiny, ale ostře vymezeným počtem. Nemělo by stačit, že z 8 000 000 voličů Česka se jich 4 000 001 rozhodne pro tu či onu věc. Je lhostejné pro kterou. Je naprosto nezbytné, aby si i svůj veřejný zájem - jímž vymezí občané ve svém svrchovaném státu své veřejné zdroje řekli, že takovýchto 50,0001% většiny nestačí k tomu, aby zbývající nevoliči či odpůrci rozhodnutí nadpoloviční většiny – **tuto respektovali. A to dlouhodobě.** Je navýsost moudré, aby zásadní rozhodnutí byla přijata dvoutřetinovou či dokonce tříčtvrtinovou většinou – samozřejmě – ze všech voličů.

Tady toto je tedy návrh jak definovat veřejný zájem, jak definovat veřejné zdroje.

Proč?

Protože to bude v ústavě, ta takto definuje nezpochybnitelně co to je veřejný zájem. Veřejný zájem je to co je v ústavě, protože nám to bůh neřekl na náměstí, my od něho onu pravdu neznáme a proto si ji takto náš nastavený svrchovaný stát deklarujeme (nebo to zkrátka vše necháme tak jak je to dnes) – touto naší českou pravdou. Nemáme navíc, ale chceme (ano, souhlas – nebo také vůbec nic dalšího – proti dnešku - nechceme), aby pravda o veřejném zájmu o veřejných zdrojích byla někde kodifikována. A nikde jinde přesněji – ostřeji, nezpochybnitelněji, definována být nemůže.

Než v ústavě.

Pochopením tohoto fenoménu – jeho definováním, kterému rozumí všichni obyvatelé, samozřejmě nastavíme proces – jak s těmito takto definovanými veřejnými zdroji nakládat. Jestliže si lidé, voliči své země prohlásí ty a ty zdroje za veřejné – tedy patřící všem občanům, svrchovanému státu, patřící jejich státu, tak také hospodaření s nimi, musí podléhat jiným procedurám, než s hospodařením s čímkoli jiným (se zdroji, které nejsou veřejné). Prodej nebo dokonce krádež veřejného zdroje musí ve svrchovaném státě podléhat pravidlům, sankcím (krádež veřejného zdroje je vlastizrada) – vycházejícím z ústavy, která neumožní

stejně nakládání jako s prodejem jakéhokoli domu či stavby, jako se zbavením se lavičky v parku nebo zbouráním Ještědského vysílače. Bylo již výše naznačeno, že přírodní zdroje jsou – ať se to člověku líbí či nelíbí na této Zemi omezené, Země je jen velmi malým skladem ve vesmíru, ze kterého nyní 7 miliard lidí stále bere. Ten sklad není nekonečný – toto je matematické vyjádření jeho konečnosti. Svrchovaný stát definovaný rozumnými lidmi si musí do budoucna hájit SVÉ VEŘEJNÉ ZDROJE, a to krví, protože jich bude čím dál méně. Čím dříve to lidé pochopí tím lépe pro takto postavený – nastavený stát.

Na Parlamentních listech (27.XI.2012) profesor Zelený řekl: „Žádná země nemůže být suverénní (my zde používáme slova – svrchovaný), jestliže nevlastní, neovládá a nerozhoduje o vlastních výrobních prostředcích“. Dodáme jistě – ...neovládá své národní bohatství – veřejné zdroje. Příkladem jak to také může vypadat – a reálně dnes a denně na světě vypadá v některých státech je Zambie (bohatství nejen měděných rud) a Nigérie (největší těžba ropy na černém kontinentu). Na jedné straně neuvěřitelné výnosy z prodeje tohoto bohatství plynoucí z velké části pryč z těchto dvou zemí. Na druhé straně slumy, ve kterých bydlí statisíce obyvatel, chatrče kam nevede ani elektřina ani voda (natož tak pitná), kde neexistuje kanalizace. Bohatství těchto zemí není využito pro všechny obyvatele těchto zemí (jimž ovšem všem toto bohatství patří a oni to ani neví).

Na druhé straně příklad kanadské provincie Alberta s jejím bohatstvím ropy a ropných písků, kde občané neplatí DPH, provincie Alberta za ně platí zdravotní pojištění a Alberta má vyrovnaný provinční rozpočet (tyto výhody samozřejmě neplatí pro všechny občany Kanady). Ale pro příklad jak stát hospodaří se svým bytostným vlastnictvím můžeme také nahlédnout do blízkého a rozporuplného Ruska. Přes obrovské majetkové rozdíly obyvatel Rusi se od roku 1990 k dnešku, životní úroveň většiny důchodců (a patrně nejen jich) v této zemi zlepšila. Není úkolem této studie analyzovat proč si tak vlastně vládnoucí věrchuška kupuje klid v zemi, ale faktem zůstává, že výnosy z ruského bohatství – veřejných – nerostných zdrojů, alespoň zůstávají z velké části doma.

Na 450 stránkách T.L. Friedman i českým čtenářům, vysvětluje proč je nutné co nejdříve přejít na hospodářství postavené na využívání nevyčerpatelných a obnovitelných zdrojů – jediné takové hospodaření ve státě má nárok na - TRVALOU UDRŽITELNOST. Přestože jeho knížka vyšla v češtině také díky českému státu (přispělo na ni české ministerstvo ŽP), vládní strategický rámec udržitelného rozvoje České republiky (usnesení vlády z 11. ledna 2010, číslo 37) vůbec neuvažuje s dlouhodobými trendy na celé 21. století. Stát nemá vůbec žádnou psanou vizi svého dalšího vývoje. Navíc jistěže Friedmanova knížka je jen jednou z mnoha, která upozorňuje na problémy, které před námi stojí.

Závěrem kapitoly o veřejných zdrojích můžeme ještě zmínit, že vždy pojmáme veřejné zdroje jako zdroje pro člověka – lidskou společnost, veřejné zdroje pro svrchovaný stát, svrchovaný stát – vždy lidí. Není proto na závalu doporučit čtenářům této studie studii, kterou v jiné podobě již autor zveřejnil, ale zde v příloze č. 7 se s ní může samostatně čtenář seznámit v rozšířenější, strukturovanější podobě.

Na toto téma pak dvaadvacet vědců z celého světa publikovalo nedávno (viz 60) text, kde se opět hovoří o reálném vědecky nesnadno zpochybnitelnému přiblížení stavu určité hranice pro zemskou biosféru.

Jistě je podstatné vědět či nevědět, pro kolik jedinců ve státě budou veřejné zdroje sloužit a jak dlouho ještě.

3

Postup státu při privatizaci (zbavení se možnosti nakládat vlastním majetkem) svého majetku na příkladu OKD

Příběh, který tady jenom nastíníme si zasluhuje samostatnou studii, podobně jako již byla zpracována na téma privatizace (velmi relativní pojem a v češtině asi budeme ještě hledat přesnější vystižení toho co se vlastně událo) IPB – Investiční a průmyslové banky v souvislosti s jejím pohlcením, předáním či quasitransformací do ČSOB. Těchto příběhů je v Česku za poslední dvě desetiletí tisíce. Samozřejmě jenom některé se týkají zbavení se veřejných zdrojů státu, dokonce jde jistě o menší část – příběhy privatizace zlatnického krámků na Václavském náměstí či nějaké textilky ve východních Čechách jsou jiné než odevzdání majetku státu v případě lomu v Jakubčovicích nad Odrou, hnědouhelných dolů v severních Čechách atd., a případu, který zde chceme nanést.

Ideově rozkrýt.

Česká vláda v roce 2004 prodala jakémusi Karbon investu zbytkový podíl necelých 50%, které držel za stát Fond národního majetku a my nemáme informace o tom, že by vybírala z listu, na kterém by za tento majetek nabízelo nějakou cenu dvě, tři, osm či dvacet firem. Dokonce dnes můžeme tvrdit, že vláda žádný takovýto list se seznamem nabízejících firem

neměla, že tento národní majetek byl odevzdán za směšnou cenu (noviny psaly 4,1mld Kč) firmě, která ji nabídla sama. Zatím neznáme číslo směrnice, dokumentu (protože informace máme pouze od českých europoslanců), podle které stát při prodeji svého majetku – byť ho již nevlastní ze 100%, má vypsát na takový prodej výběrové řízení – jistě otevřené pro všechny země EU. Nestane-li se tak, lze takovýto převod na soukromý subjekt zpochybnit – prohlásit za nezákonný – pod dobu 10 let od daného aktu, ten se v našem případě stal v roce 2004.

Pro člověka, který pozoruje tyto naše české události s nadhledem, odstupem s chladnou hlavou či ze zahraničí, se nemůže tento proces jevit jinak než pohádkou. Celá příprava tohoto prodeje jistě probíhala léta. Nevíme jestli se někdy dozvíme jak probíhala a informace, které máme z novin či archívů televize a rádia jsou jistě zcela nedostatečné. Proto jsme také uvedli tuto kapitolou odstavcem v jejím úvodu. Bude-li někdy vůle (a autorovi této práce se zdá, že ve stavu, ve kterém se dnes český národ nachází – nebude) znát celý tento proces – je nutno jít do zápisů z porad jednotlivých ministerstev, vlády, parlamentních výborů, mít k dispozici smlouvy v originálu, výpisy z účtů České národní banky kam snad příslušné platby došly a řadu dalších podkladů, které jsou mimo hranice této práce. Mimo smysl této práce.

Premýšlejme nikoli nad tím komu dnes vlastně těžební společnost, která kutá černé uhlí v Ostravsko karvinské karbonské pánvi patří, ale o tématu této studie. Stát se zbavil možnosti rozhodovat o svém majetku. Tím majetkem je černé uhlí. Zde není rozhodující kdo ho těží, ale kdo ho prodává, za jaké peníze a komu.

A situace s odevzdáním státního majetku jakýmsi procesem předání (privatizace je zde nepřesný pojem) je stejná i u hnědouhelných dolů v severních Čechách a Sokolovské pánvi. Z televize se pak občan doslechne, že zástupce českého státu – ministr české vlády jedná se zástupci těchto hnědouhelných dolů o podmínkách dodávek majetku českého státu – hnědé uhlí – do českých elektráren (většinu ve společnosti ČEZ stále ještě vlastní český stát) a od manažerů najatých k řízení těchto dolů se dozvíme, že to komu oni budou prodávat hnědé uhlí je věcí těžební společnosti a nikoli českého státu.

Jsme u pojmu svrchovaný stát. Dnes český stát nevládne nad majetkem, který mu patří ze zákona a i kdyby takovýto zákon neexistoval – je zde otázka. →

Jak vypadá zástupce českého státu, který chce zajistit dodávky suroviny, která je na jeho území, pro elektrárny zajišťující život obyvatel civilizovaného státu u nějak vzniklého těžaře této suroviny, a ten se s ním vlastně nebaví.

Jak vypadá?

Zástupce státu totiž nemůže orodovat u výrobce aut, chleba, košil, tužek, židlí, papíru, květináčů, bot, kachliček, kamen, brýlí a opalovacích krémů a žvýkaček - atd. atd., že by je měl prodávat tam či onde. To je úplně jiná otázka. Všichni tito výrobci – tisíce těchto výrobců v Česku si postavili či opravili či používají továrny na výrobu svých výrobků a pohybují se v relativně liberalizovaném hospodářském prostoru Evropské unie a světa. Musí znát technologické postupy svých výrob, ty vylepšovat (nebo nevylepšovat, neinovovat) a bojovat tak na trhu o zákazníka. Navíc samozřejmě jistě platí, že tyto jejich továrny či provozovny mohou být umístěny kdekoli v zemi (v rámci územních plánů VÚSC a především obcí podle příslušného stavebního zákona; přirozeně nepředpokládáme, že by si někdo chtěl postavit, otevřít provozovnu na hřbetu Krkonoš, na Rejvízu nebo na Karlově náměstí v Praze). Těžít se musí ale jenom tam, kde je co těžít a z Krajíčkovy zákona již víme, že vyčerpatelné, neobnovitelné suroviny, které nějaké sem tam v republice ještě máme, budou – z posice historie české státnosti (jen pro připomínku - první řádně korunovaný český král vládl v letech 1085 – 1092) velmi brzo vytěženy.

Svrchovanému státu musí záležet na tom, komu slouží jeho majetek zhmotný v jeho veřejných zdrojích, jak dlouho ještě bude sloužit, jaký prospěch stát ze svého majetku má. V české cestě zbavování se státního majetku (v ničem nerozlišujícím prodej či předání veřejných zdrojů a neveřejných zdrojů) soukromým subjektům nebylo přihlédnuto k odlišení tohoto transformačního procesu.

Byly předány doly a lomy (hlubinné i povrchové) na veřejné zdroje, ale noví vlastníci zaplatili (nebo nezaplatili – toto dohledat bude otázkou možná ještě pro další dvě následné generace) pouze za zařízení k těžbě na povrchu. Nikde neznáme případ v České republice, že by noví majitelé (a opakujme znovu, že zde vůbec neřešíme kdo co dnes u veřejných zdrojů státu vlastní – to je irrelevantní téma našeho diskursu) zaplatili státu i za jeho majetek, který jednou vytěží, který budou těžít a prodávat.

Uhlí, které ještě je uloženo v karbonské pánvi Ostravské pánve a bude se ještě těžít – možná třicet let, má nějakou cenu. Ta nebyla nikým státu zaplacená.

Autor této studie odhaduje tuto cenu na 180 – 220 mld Kč.

Jde o odhad bez těžby uhlí ve Frenštátě pod Radhoštěm.

Ceny dnešního uhlí už budou jenom vyšší (sklad se nezadržitelně vyprazdňuje), proto vycházejíc z dnešních cen černého uhlí lze opravdu jen odhadem predikovat cenu za celé důlní pole, které bude do vytěžení všech těžitelných zásob do poloviny tohoto století vytěženo.

V roce 2012 společnost NWR vydala Zprávu o udržitelném rozvoji 2011. Skvělé polygrafické dílo na špičkovém papíře v excelentním vyhotovení. Na straně 103 se z tabulky přiložené dovídá čtenář, že výsledek hospodaření po zdanění za rok 2011 činil 130 milionů EUR. Podle přepočtu na Kč (24,59 Kč za 1 EUR), který v této brožuře velikosti A4 text uvádí, jde o více než 3 100 000 000 korun.

Za rok 2011.

My se můžeme oprávněně potom domnívat, že podle § 42, vyhlášky 410/2009Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona 563/1991Sb., o účetnictví – jde lidsky prostě o čistý zisk, který má právo akciová společnost rozdělit svým akcionářům. Teoreticky odešlo jenom za tento rok ven ze země přes 3 000 000 000 korun (komparace vždy pomůže lepšímu pochopení: pětadevadesátitisícový Hradec Králové má v návrhu městského rozpočtu pro všechny své činnosti na rok 2013 příjem cca 1 900 000 000,- Kč).

Ale my nevíme jestli je tomu tak, protože uvedená brožura nemá autora (tak jako u všech těchto propagačních letáků všech zahraničních společností v Česku), nemá konkrétního odpovědného autora, který svou osobou ručí za pravdivé či nepravdivé údaje či tvrzení – tak jako jen tomu naopak u textu, který právě čteme.

Podle údajů z této brožury doly dnes patří NRW. Ta sídlí kdesi – jak se uvádí, v Nizozemském království. Bylo by zajímavé vyjet do tohoto království a zeptat se v sídle (adresa uvedena není), tedy někde patrně v nějakém sídle této společnosti – kolik peněz z českých dolů přišlo na účet této společnosti za uzavřený účetní rok 2011 při udávaných konsolidovaných výnosech této společnosti ve výši 1 630 000 000 EUR.

Má dnes právo někdo z občanů (10 a půl milionu obyvatel) České republiky jet do sídla této společnosti a chtít po ní (po kom tam?) informaci - kolik peněz připlulo z České republiky těžbou českého černého uhlí na účet této společnosti z čistého zisku za rok 2011?

A za rok 2010.

A za rok 2009.

A za rok 2008

A za rok 2007

A za rok 2006.

A za rok 2005. A za rok 2004.

Český ekonom Karel Kříž pak hovoří o tom, že z ČR odešlo na účty do zahraničí z podnikání v Česku cizím společnostem za rok 2011 160 mld korun, on odhaduje, že za rok 2012 to bude 200 miliard.

A jsme opět u svrchovaného státu a jeho veřejných zdrojů. Investice do mladoboleslavské automobilky nebyly pro Česko německou charitou, ale nový vlastník chce svým podnikáním a výrobou aut vydělávat – a bere si své peníze ziskem po zdanění zpět – mimo republiku.

Pomohl nám vyrábět lepší auta než tomu bylo před rokem 1990.

Veřejné zdroje – navíc ze zákona stále vlastněné státem, jsou jinou hospodářskou kategorií (a fanatické liberální ekonomy je nemožné o tom stále přesvědčit).

U těžby uhlí se nic nevymýšlí (zde všem těm teoretickým polemizátorům, účetním z Churchillova náměstí chce autor jen skrovně podotknout, že dva a půl roku těžil uhlí pro tuto zemi na Švermě v hloubce 600 metrů pod zemí, ví jako patrně žádný teoretický ekonom, právník a politik v této zemi – co to je těžba uhlí v hlubinném dole).

Vagón ostravského uhlí z osmdesátých let 20. století, vagón uhlí z jakéhokoli roku 20. století a 19. století, je absolutně stejný jako vagón černého uhlí vytěžený v roce 2013 v OKR.

Absolutně stejný.

Těžbu lze pouze zefektivňovat, výsledek je stejný po celou historii těžby čehokoli v celých dějinách lidstva.

Stříbro vytěžené v Kutné Hoře v 15. století je absolutně stejné jako Ag vytěžené včera v Peru. Českému státu za jeho majetek nikdo nezaplatil, úhrady (§ 32a, Horního zákona), které plynou každoročně za těžbu pod územím jednotlivých českých obcí jsou v relaci se sumami mizíciemi neznámo kde, směšných výší.

Je třeba objasňovat pozici svrchovaného státu, vysvětlovat a dokazovat, že existují případy na Zemi, které bychom měli znát, a ze kterých bychom se měli pokusit se poučit. V pátek 7. listopadu 2012 v pořadu Ekonomika mezi 21. a 22. hodinou, Česká televize uvedla zprávu, že australská premiéra nepovolila přistěhování 1000 afrických dělníků do železnorudných dolů (Krajíčkův zákon – neobnovitelná vyčerpatelná surovina), které vlastní nejbohatší žena v Austrálii. Ta argumentovala tím, že tito černoši jsou ochotni pracovat za mzdu 2 dolary australské denně – tím by se ji výrazně snížili náklady na těžbu, protože si navíc stěžuje na vysoké odvody za těžbu státu. Proto jsou náklady na těžbu železné rudy cca o 100 dolarů vyšší než jinde na světě.

Australská premiérka zdůvodnila svůj zákaz vstupu afrických dělníků do australských dolů na železnou rudu tím, že nesouhlasí, aby si australští dělníci snížili svou životní úroveň konkurencí nízkonákladových dělníků z Afriky.

To je téma na samostatnou pětihodinovou diskusi ve veřejnoprávní televizi.

Jak se také může zachovat zvolený zástupce demokratického státu, jak se také může zachovat majitel (v tomto případě – ka) těžební společnosti, který má stále málo.

Žádný australský horník totiž nebude dělat za 2 dolary na den. Nekonečná nenasytost nekonečně bohatých tohoto světa však touží z lidí udělat otroky i v 21. století. Jsou to novodobí otrokáři (viz 29). V globalizovaném světě proti tomu zatím není obrany. Tento příklad je právě tou výjimkou, která ozřejmňuje, že se lze postavit v hráz nekonečnému chtíči některých.

Proti suverénním nekonečně nenasytým miliardářům být suverénem. Být svrchovaným státem jehož první a nejdůležitější cíl a meta všeho dění je zajišťovat spravedlnost pro své lidi ve státě. Hledáme tedy tento stát, našli jsme některé otázky, které si lidé musí zodpovědět a vyříkat – s vědomím, že ze států tohoto světa k svrchovanému státu přibližuje se patrně podle našich dnešních vědomostí jenom Švýcarsko.

Znovu k českému uhlí. Je tu varianta – ať ho těží kdokoli, ale ani koruna ve svrchovaném státě by za jeho majetek neměla jít ven ze země, anebo za tento majetek – nikoli za těžní věže, železniční vlečky, velkorypadla a koksovací baterie – ale za miliony tun uhlí musí noví majitelé zaplatit – aby ho mohli těžit a volně s ním nakládat.

A zde velmi střídme můžeme české uhlí ocenit odhadem ve výši 600 mld korun (je přirozeně možné, že jeho cena je i 300 mld, ale také 1000 mld – kdo ví za kolik bude těžař prodávat poslední české černé uhlí v roce 2050; nikdo na světě to dnes neví). Současné české zadlužení je zřejmé z textu v počátku naší studie.

Suroviny, které se zatím ještě těží v republice nejsou však jenom uhlí, jde také o rašelinu, zbytky ropy na jižní Moravě a spousta kamenolomů. Stát předal toto svoje vlastnictví transformací do jiného než socialistického hospodaření jiným. Získal ale za to velmi málo. Nevíme přesně jak toto dnešní hospodaření nazvat.

Stále hledáme slova nejvýstižnější, nejpřesnější.

Zatím nenalézáme.

Závěr:

Autor této studie se vědomě vyhýbá masivně citacím z literatury jak je běžné – v předmluvě je pokus o zdůvodnění této metody práce, literatura v seznamu a seznamy literatury v uvedených knížkách mohou čtenářům (opět jen doporučujeme přečíst všechna citovaná díla, mimo slovníky) této práce výrazně pomoci k pochopení ducha této studie. Za objev této studie považujeme odpověď na otázku co je to svrchovaný stát a kdo to je či kde má být tato kodifikace, tato definice státu zveřejněna. V žádném případě jenom právníci nebo politici, ale lidé v referendu by si měli schválit takový text ústavy, který jim jejich svrchovaný stát definuje. Taková ústava pak určí jeho budoucnost – relativně zaručuje – jeho trvalou udržitelnost.

Opakujeme a zdůrazňujeme zcela kardinálně a nedvojsmyslně – odpovědi na otázky ve studii položené, musí říct občané v celonárodní diskusi – chtějí-li svrchovaný stát, my zde pouze naznačujeme.

Vyznívá-li nějakým způsobem či směrem ta či ona odpověď, je to jenom právo autora nikoli předurčení čtenářům takovéto odpovědi jako pravdivý postulát. Chceme vyprovokovat k diskusi na podstatné téma – svrchovaný stát je podstatné téma, hospodaření s veřejnými zdroji a statky je podstatné téma a týká se každého občana v Česku – ať se mu to líbí nebo nelíbí. Dnešní stát je svrchovaný jenom JAKO – první větou ústavy, protože neodpovídá ve své smlouvě s občany na žádné zásadní otázky svrchovaného státu, je jenom jako.

Totíž k ústavě můžeme položit i tuto legitimní otázku:

Myslíme, že je něco důležitějšího pro občanský stát než ústava?

Není.

Je-li odpověď - ano, pak tedy - co to je?

To důležitější.

V souvislosti s politickou maškarádou počátku roku 2013 v České republice jen dodejme a zopakujeme, že text nové ústavy musí být napsán jednoduše – přirozeně, že právnicky ostře, ale tak, aby nejednoznačností a různých výkladů v ní nebylo. Zde jistě bude platit, že je lépe více vět než mnoho zpochybnitelných frází, lidé musí vědět, že to je jejich text, nebude-li tomu tak, budou k nové ústavě přistupovat tak jako k dnešní. Neznají ji, nemají ji doma.

Tato práce je určena především do budoucna, analytických prací na společensko-politická témata (co zde bylo a je) je u nás nyní dostatek. Absentují však ty práce, které aspirují na řešení věcí, které nás čekají, které se bytostně tvrdě dotknou našich potomků (dokonce si dovoluujeme tvrdit, že v dnešní české literatuře nenalézáme ani jedno dílo ani jednoho současného – aktivního českého politika, který by publikoval či zveřejnil v elektronickém médiu, souvislý text na téma - jak by měl vypadat český stát na konci 21. století – kam má směřovat, jak by měl být nasměrován; pouze předvolební hesla a větičky). Hledáme návod jak dosáhnout toho, aby se tu lidem dobře žilo, a to trvale. Definováním svrchovaného státu je ta cesta, která vede k tomuto cíli.

Která může jednoznačně vést k tomuto cíli.

Byl jsem v podobné situaci na konci 70. let 20. století jako mnozí mladí dnes, kteří už v Česku nežijí nebo ti mladí, kteří se k opuštění naší země dnes reálně chystají. Já věřil tehdy, že se něco stane a poměry se změní, oproti dnešním mladým jsem miloval svoji vlast a to byl z hlavních důvodů proč jsem v ní (oproti kamošovi, se kterým jsme se oba chystali zmizet odtud, a který už dlouho žije v Kanadě) zůstal (a proč byla naspána dnes i tato knížka).

Jde tedy také o výzvu – výzvu mladým – zříd'te si český svrchovaný stát tak, jak ho vy chcete (samozřejmě, že na tomto úkolu by se měly podílet i ty nejlepší mozky, které zatím tento stát má – mozky, které ovšem pro tento stát dnes nepracují). Ke každému právu člověka – musí být adekvátně pro občana stanovena jeho povinnost vůči státu – nejen brát, ale i dávat. Stát kde by většina chtěla jenom brát nemůže fungovat. Jenom objektivně vymezení – staří, děti a zdravotně postižení nemusí dávat (platit daně z příjmu), všichni ostatní si musí být vědomi, že jsou státu na obtíž, že jsou přítěží pro stát pokud mu neplatí daně a proto si svrchovaný stát musí bedlivě hlídat, aby neplatiči daní nepřekročili mez, za kterou se už může stát zhroutit. Současný společensko-politický stav země vyhovuje u nás mnoha lidem, mnozí jsou k němu zcela apatičtí, autor studie je ale přesvědčen o tom, že většině voličů současný stav není příjemný.

Také proto vznikla tato studie, která v mnohém jednoznačně naznačuje cesty jak situaci zlepšit.

Pokud si lidé nezmění svou smlouvu se svým státem a ona tak zůstane stejná jako dosud, život se bude ubírat podle dnešní ústavy dál, změna k lepšímu může tak být v nedohlednu. To však neznamená, že nebude. Nikdo nic na tomto světě nemá jisté, nic není věčné.

Situací ve společnosti se podařilo možná většinu občanů v Česku přesvědčit o tom, že problémy společnosti vyřeší pohledy či metody řešení pravicové nebo levicové. Autor této studie zásadně odmítá toto dnes úplně anachronické členění pohledů na svět. Samozřejmě, že odpovídá neznalosti Krajíčkovy zákona, vyplývá z neznalosti základních realit 21. století. Před námi jsou úplně jiné výzvy a hrozby než před lidmi římského senátu, úplně jiné výzvy než před surovinovým klidem středověku.

Politici tyto brýle vidění světa stále nesundali – je nás sedm miliard, do konce tohoto století budou klasické fosilní energetické suroviny vyčerpány nebo budou nesmírně drahé (protože jich bude výrazně méně než dnes – na počátku 21. století) a stále ke svému životu potřebujeme mnoho surovin a zdrojů abychom nezemřeli hladem, zimou či vedrem a suchem. Konec 21. století bude otázkou existencionálního paradigmatu lidstva, my si pouze dovolujeme naznačit, že řešení budou muset být hledána nikoli podle anachronických názvů končetin, nýbrž budou muset být řešena:

- vědecky zdůvodněnými postupy a důkazy
- morálním postupem vzdělaných politiků, pracujících jako servis občanům ve spravedlivých svrchovaných státech postavených na přímé demokracii
- nikdy nesmíme zapomínat na řešení problémů zdravým selským rozumem.

K těmto reálným hrozbám vyplývajících z reality planety Země a jejich fyzických limitů však přistupují hrozby vlastního lidstva, respektive podstaty historií nepoučitelného Homo sapiens. Finanční klany si nepřejí existenci přímých demokracií, nepřejí si rozhodování, které by bylo oproštěno od diktátu imaginárního světa peněz - novodobé financializace (co si za tím tedy můžeme také představit: národní hospodářství je jako něco kde se nevyrábí, asi budeme žít z přehazování imaginárních peněz – měn z jedné imaginární kopy na druhou, z jednoho čísla v počítači na druhé číslo, deriváty, swapové operace, optimalizace úroků..., rozhodující zde jsou v tomto světě fiktivní peníze, které nikdy nebyly a nemohou být zbožím, důležité už jako by nebylo, že někdo umí upéct kvalitní chleba nebo ušít slušnou bundu; chleba a bundy jsou prvotní, až člověkem vymyšlené peníze byly a jsou vždy až sekundární, dnes se stávají primárními) národních hospodářství.

Autor této studie nepředpokládá, že věty, které zde byly sumarizovány v takto komprimované podobě a téměř všechny opsány z (tak jako to dělá většina dnešních autorů –

viz předmluva) děl moudrých – byly pochopeny, natož tak rozšířeny mezi obyvatele naší vlasti. Stupeň morálního úpadku a ztráta rozumu českého národa už je vysoký a změna k lepšímu je v nedohlednu. Studie je sepsána také proto, aby přeživší a doživší se konce 21. století snad našli texty, které dokazují, že ne všichni na přelomu 20. a 21. století byli hloupí. Je také možné – bude-li zájem a autor ještě bude žít a bude schopen, že bude muset rozšířit některé části této studie – aby byla pochopena co nejširším duševním spektrem čtenářů (občanů). Uvědomujeme si, že je zde tolik nových pohledů (- opětovné zveřejnění nové metody práce v přímé demokracii, kterou vymyslel profesor Dienel, metoda nalezení jednoznačné odpovědi na otázky, kterých se nesmíme bát, Krajíčkův zákon, atd.), že dnešní čtenář, patrně spíše mladý čtenář, vůbec nemusí dojít k tomu, oč zde vlastně běží.

Protože intelektuální potenciál dnešních vůdců Německa, Itálie, Španělska, Dánska, Maďarska, Rumunska, Francie, nakonec i Spojených států, a dalších, k řešení, k opravdovému řešení problémů lidstva, které rozumově potentní lidé cítí a mnozí je publikují, zcela absentuje, můžeme se zamyslet i nad další otázkou, kterou můžeme dedukovat. Není zamlčování vitálních informací o budoucnu – vlastizradou na národu? – ve státech kde jsou mimochodem momentálně tito lidé institucionálně u moci? Je vysoce pravděpodobné, že nám na světě dnes chybí státníci, hemží se kolem nás jenom politici.

Není vyššího cíle pro stát než být spravedlivým, svrchovaný spravedlivý stát nemůže být nehumánní.

Přílohy:

č. 1

kopie z listu Republika se jmény 172 členů České národní rady, kteří schválili českou ústavu

REPUBLIKA 23/93

ZPRÁVY Z ČNR

Hlasování o Ústavě České republiky

PRO hlasovali:

Petr Bachna, Ivan Bečvář, Josef Bejček, Marek Benda, Stanislav Bělehrádek, Jiří Bílý, Ladislav Blážík, Jan Bláha, Ladislav Body, Petr Brodský, Jaroslav Broulík, František Brožík, Vladimír Budinský, Stanislava Bumbová, Eduard Bureš, Petra Buzková, Miroslav Čapek, Vojtěch Čechák, Květoslava Čelišová, Miroslav Čerbák, Petr Čermák, Jan Černý, Josef Červinka, Václav Čundrle, Viktor Dobal, Robert Dostál, Vlastimil Doubrava, Jiří Drápela, Josef Effenberger, Václav Exner, Jiří Faltř, Ota Fejfar, Tomáš Fejfar, Eva Fischero-
vá, Václav Frank, Alfred Frommer, Andrej Gjuric, Stanislav Gross, Václav Grulich, Jiří Hartinger, René Hába, Jiří Hájek, Josef Hájek, Pavel Hirs, Čestmír Hofmann, Josef Holub, Jiří Honajzer, Antonín Hrazdřa, Karel Hrdý, Marta Hubová, Josef Hurta, Martin Chudoba, Josef Janeček, Ivana Janů, Emil Jaroš, Josef Ježek, Tomáš Ježek, Jaromír Kalus, Jan Kalvoda, Jiří Karas, Jan Kasal, Jan Klas, Václav Klučka, Petr Koháček, Pavel Kolář, Robert Kolář, Milena Kolářová, Vladimír Koronthály, Jan Koucký, Stanislav Kozák, František Kozel, Michal Kraus, Jan Krámek, Václav Krása, Josef Krupík, Josef Křížek, Josef Kubiš, Vlastislav Kuchař, Pavel Kulíčka, Oldřich Kužilek, Hana Lagová, Karel Ledvinka, Jan Litomiský, Michal Lobkowicz, Kateřina Lojdová, Petr Lom, Věnceslav Lukáš, Karel Mach, Jiří Machalík, Richard Mandelík, Josef Mandík, Hana Marvanová, Jiří Maryt, Ivan Mašek, Jaroslav Matějka, Eva Matoušková, Jaroslav Melichar, Ludvík Motýčka, Václav Němčík, Petr Nečas, Jindřich Němčík, Luboš Němec, Jiří Novák, Libor Novák (1958), Libor Novák (1962), Eva Nováková, Miroslav Novotný, Hana Or-
govanová, Jaroslav Ortman, Jaroslav Palas, Josef Pavela, Jiřina Pavlíková, Jiří Payne, Tomáš Páv, Pavel Pešek, Pavel Petřílek, Stanislav Pěníčka, František Pluhař, Vladimír Procházka, Martin Příbáň, Miroslav Raška, Svatomír Recman, Anna Roschová, Luděk Rubáš, Ladislav Rymeš, Vladimír Řezáč, Pavel Severa, Vítězslav Sochor, Tomáš Sojka, Jaroslav Soukal, Jiří Stadler, Marie Stiborová, Jan Stráský, Tomáš Svoboda, Martin Syka, Jaroslav Šykora, Pavel Šafařík, Jaromír Šimánek, Radim Špaček, Tomáš Štěrbá, Jaroslav Štraut, Vladimír Šuman, Vlastimil Tlustý, Pavel Tollner, Hana Tománová, František Trnka, Václav Trojan, Zdeněk Trojan, Jan Třebický, Milan Uhde, Josef Ullmann, Jiří Uříčář, Jiří Vačkář, Vítězslav Valach, Oldřich Váca, Anna Váchalová, Jiří Vlach, Vlastimil Vlček, Stanislav Volák, Zdeněk Vorlíček, Jan Vraný, Ivan Vrzal, Otakar Vychočil, Jiří Vyvadil, Miroslav Výborný, Josef Wagner, Jan Zahradníček, Eduard Zeman, Ondřej Zemina, Anton Zima, Leopold Zubek, Jaroslav Žižka.

PROTI hlasovali:

Miroslav Kašpárek, Milan Loukota, Ladislav Nedorost, Jaroslav Novák, Jiří Šolér, Jaroslav Unger, Josef Valenta, Jan Vik, Zdeněk Vlček, Oldřich Vrchá (všichni SPR-RSČ), Petr Kavan, Gerta Mazalová, Pavel Seifer, Zbyšek Stodůlka, Vratislav Votava

ZDRŽELI SE:

Jan Jegla, František Kačanka, Jan Kryčer, Jiří Macháček, Dalibor Matulka, Jan Navrátil, Rudolf Opatřil, Miloš Skočovský, Dalibor Štambera, Jaroslav Vlček

NEPŘÍTOMNI:

Bohuslav Kuba — nemocen, Miroslav Rezníček — nemocen

(red)

172

č. 2

Vývoj státního dluhu ČR v porovnání se stanovenými příjmy státního rozpočtu

	Celkový státní dluh podle w-stránek Ministerstva financí České republiky (v mld. Kč)	Celkové stanovené příjmy státního rozpočtu podle jednotlivých zákonů o státním rozpočtu, zveřejněných ve Sbírce zákonů České republiky (v mld. Kč)
1993	158,8	342,2
1994	157,3	381,8
1995	154,4	411,7
1996	155,2	497,6
1997	173,1	549,1
1998	194,7	536,6
1999	228,4	574,1
2000	289,3	592,2
2001	345,0	636,2
2002	395,9	690,4
2003	493,2	684,1
2004	592,9	754,1
2005	691,2	824,8
2006	802,5	884,4
2007	892,3	949,5
2008	999,8	1 036,5
2009	1 178,2	1 114,0
2010	1 344,1	1 022,2
2011	1 499,4	1 044,0
2012		1 084,7

Příloha č. 3:

Varianta finančního vyrovnání s církvemi z roku 2012:

(převzato ze světa internetu – konzultováno s MK ČR)

církev	registrace	počet věřících v roce 2001	počet věřících v roce 2011	počet duchovních v roce 2005	počet duchovních v roce 2010	počet věřících na jednoho duchovního v roce 2011	finanční podpora státu v roce 2011 v Kč	Návrh finanční restituce v Kč
Apoštolská církev	1989	4 584	4 934	156	184	27	48 529 000	1056336374
Bratrská jednota baptistů	1951	3 641	3 208	21	49	66	14 081 000	227 862 069
Církev adventistů sedmého dne	1951		7 394		93	79	31 000 000	520 827 586
Církev bratrská	1951	9 971	10 872	90	111	98	32 335 000	761 051 303
Církev československá husitská	1920	99 356	39 276	388	382	103	114472000	3085312000
Církev řeckokatolická	v době Rakousko-Uherska (R-U)	7 704	9 927	37	45	223	12 641 000	298933257
Církev římskokatolická	R-U	2 748 918	1 083 899	2 753	3 191	340	951466000	47,2 x10 ⁹
Českobratrská církev evangelická	R-U	117 540	51 936	228	257	202	82 957 000	2266593186
Evangelická církev A.V. v ČR	R-U	14 914	6 645	11	18	363	5 574 000	118506407
Evangelická církev metodistická	1951	2 705	1 952	45	52	38	15 760 000	367 634 208
Federace židovských obcí v ČR	R-U	1 527	1 132	32	42	27	12 093 000	272 064 153
Jednota bratrská	R-U	3 443	2 156	73	112	19	31 316 000	601 707 065
Luterská evangelická církev A.V. v ČR	1995	5 420	2 591	13	11	238	3 725 000	113 828 334
Náboženská společnost českých unitářů	1930	302	155	3	5	35	1 394 000	35 999 847
Pravoslavná	R-U	23 053	20 628	155	169	122	44 996 000	1146511242

církev v českých zemích								
Slezská církev evangelic. A.V.	R-U	14 038	8 162	87	102	80	29 676 000	654 093 059
Starokatolická církev v ČR	R-U	1 614	1 736	35	47	37	12 738 000	272 739 910
Celkem		3 058 730	1 256 603	4 131	4 869	258	1444753000	59 mld

příloha č. 4:

Je zbytečné se pokoušet o něco, když víme, že nejsme schopni výkon, který bychom chtěli dokázat – vylepšit. Proto zde uvádíme plné znění textu z 10) profesora Zeleného. Má nesmírný význam pro případné čtenáře, protože jsem přesvědčen o tom, že 8 500 000 voličů naší země nemá doma v knihovničce bibli a ústavu své země.

Nemá, byť tento průzkum nebyl udělán zatím u nás, ze zkušenosti – životem v této zemi, jsem o tom zaníceně ubezpečen.

Proto má význam osvětlovat podstatu a smysl ústavy a ústavnosti – alespoň pro studenty pedagogických fakult v Česku. Tím víc považujeme za nutné publikovat zde znovu v této citaci tyto řádky neb kniha prof. Zeleného je ve veřejnoprávních médiích zcela ignorována a to je také jedna z příčin její malé znalosti mezi obyvateli Česka.

Napsáno v listopadu 1998, uvedeno na stránkách 285 – 287:

„Rozumíme Američanům?

Zdá se být nelogické, že populární president, který dobře vykonává svou práci a jehož popularita byla v posledních volbách znovu potvrzena, by měl být Kongresem USA odvolán z funkce. Jak si to vysvětlit? Rozumíme Američanům? Nechceme přece prostě vrtět hlavou či dokonce „radit“ nejstarší a nejúspěšnější demokracii na světě.

Český president se při návštěvě USA přiznal, že mnohému v Americe nerozumí, obzvlášť ne politické závažnosti případu svého přítele Clintona. President ČR vyjádřil za nás všechny své nepochopení americké demokracie, ústavy, práva, pravdy – a baseballu.

Stejně potíže však má i většina evropských politiků a mnohé věci nejsou jasné ani české veřejnosti. Lze Američanům rozumět, lze je chápat? Proč se snaží odstranit dobrého presidenta – jen proto, že lhal o sexu v kanceláři? Nelze jen prohlásit, že tomu nerozumíme, **musíme se snažit** mnohé věci pochopit, mnohému porozumět, stále se učit.

Je třeba si uvědomit, že USA nejsou žádnou parlamentní demokracií ani presidentským státem, ale ústavní republikou. Vše je řízeno ústavou a z ústavy odvozenými zákony. Americké společnosti tudíž vládou zákony, ne lidé. Americe nevládne prezident (funkci premiéra nemá), ani Kongres, dokonce ani ne většina. V USA nelze vyjádřit nedůvěru vládě.

Systém se tak brání diktátorství, autoritářství a kultu osobnosti. Osobnosti jsou nedůležité – proto Evropa, kde je tomu naopak, nerozumí. Američané se brání nebezpečí, že demokratická většina poškodí či utlačí zájmy menšiny. Demokracie není prostou vládou většiny nad menšinou. Svůj systém USA nikomu nevnučuje (viz např. zcela odlišnou ústavu a zákonodárství v ČR), ale tento systém je žádoucí a osvědčený pro většinu Američanů.

Proto je dodržování ústavy a zákonů prvotní a bytostně důležité pro existenci USA jako ústavní republiky. Proto nezáleží na tom, kdo zákon porušil či z jakých motivů je porušil. Proto je lhaní a porušení přísahy nepřípustné, obzvláště pro veřejné činitele, kteří přísahají, že budou dodržovat a chránit zákony své republiky.

Proto nejde o logický konflikt: voliči volí na základě preferencí, popularity a přesvědčení, ale Kongres hodnotí z hlediska ústavy. Většina v USA nemůže a nesmí „volit“ proti platné ústavě.

Otázky sexu jsou tedy naprosto druhotné. Každý president – a to i ten český – má právo na sex podle svých představ, morálky, zvyku, možností a preferencí. Americký president však nesmí lhát před Velkou porotou či při kriminálním vyšetřování. Nedodržení presidentského slibu, nechránění zákonů a jejich přímé porušování jsou přímým útokem na principy ústavní republiky. Takové zločiny proti státu nelze přejít mlčením.

To, že Clinton měl extramaritální sex přímo v hlavní kanceláři Bílého domu a ne někde v soukromí hodinového hotelu, to, že byl sexuálně obsluhován, když telefonicky řešil nasazení amerických vojáků v Bosně, apod., to jsou ponižující a pro občanskou společnost degradující okolnosti. Nejsou však dostatečnou příčinou k odvolání presidenta.

To, že president USA nezodpovědně a lehkomyšlně vystavil sebe a svou funkci možnosti vydírání, zneužití a korupci, to představuje zahrávání si se suverenitou (poznámka autora tohoto přepisu – svrchovaností) a národní bezpečností USA. Clinton měl štěstí, že Lewinská nebyla ani špiónem, ani zahraničním agentem, a její vydírání se omezilo na získání

dobře placeného místa a používání dopisních papírů Bílého domu k žertům s nic netušícími adresáty. President se však **možnosti** vydírání a zneužití vystavil, a **to** je třeba vyhodnotit.

Možná, že parlamentní demokracie přimhuřují oči nad pravdou, přísahou a zákonem. Většině parlamentních demokracií vládnou osobnosti, ne zákony. Proto jsou ochotni Clintonovi odpustit, a proto mnohému v Americe nerozumějí. To je v pořádku, nechápání je jejich volbou. Američané se nikdy nepozastavovali nad tím, co vše je tolerováno politikům v Anglii či Francii nebo v ČR. Američané nikdy nekritizovali evropské politiky za lhaní, porušování přísahy či za manželské aféry a podvody v sídlech státní moci.

Stejně tak je třeba být tolerantní a chápat situaci Američanů. Američané vehementně odmítají jakoukoli parlamentní demokracii a už vůbec nechtějí vládu většiny nad menšinou. Zájmy menšiny – a to i volební menšiny – musejí být v demokracii chráněny. Američané chtějí vládu zákonů, ne vládu osob. Clinton není důležitý, ať je jakkoli dobrý. Jeho schopnosti nejsou debatovány. Ústava je důležitá.

Proto jsou Američanům instituce ústavy, zákony a přísahy – pravda, tak svaté. Vysmívat se tomu příliš k smíchu není.“

příloha č. 5

Na konci listopadu 2012 byli někteří členové PS P ČR – v příslušném výboru sněmovny informováni kompetentními zástupci ČNB o tom, že Česká národní banka, která zatím vykonává dozor nad bankami v Česku působícími, zaznamenala pokus vyvést část aktiv jedné ze svých bank působících v ČR do svého ústředí. Normálně řečeno tak, aby tomu porozumělo všech 8 500 000 voličů v zemi – nastřádané peníze českých občanů se měli vyvést do zahraničí – do jedné ze zemí EU. Název banky ani země tudíž, z onoho výboru PS P ČR do sdělovacích prostředků poskytnut nebyl.

příloha č. 6

- ✓ Energie 21
- ✓ Energetika
- ✓ Topenářství Instalace (časopis pro vytápění , instalace, vzduchotechniku a ekologii)
- ✓ Elektro
- ✓ ETM elektrotechnický magazín
- ✓ EvP elektrotechnika v praxi
- ✓ Alternativní energie
- ✓ VVI vytápění větrání instalace
- ✓ Odpady
- ✓ Odpadové fórum
- ✓ Komunální technika
- ✓ Pro-energy energetické trhy,trendy a perspektivy
- ✓ Euro, Ekonom, Týden, Respekt, Reflex – všichni dokola jak papoušci pro všechno používají OZE, nerozlišují podle Krajíčkova zákona
- ✓ Envimagazín Eko futura
- ✓ Energo – magazín pro zákazníky a partnery společnosti Siemens z oblasti energetiky
- ✓ Energie kolem nás
- ✓ Definovat zde české deníky je zbytečné – u všech můžeme shledat, že sluneční energii považují ve svých textech za obnovitelný zdroj energie. Tím denodenně manipulují veřejné mínění.

Význam globalistického (ekologického) zákona

Počátky úvah:

Již v E. P. Odumově knize Základy ekologie lze číst: „Stejně jako některé jiné populační vlastnosti je i hustota populace zcela proměnlivá. Avšak v žádném případě není nekonečně proměnlivý její rozsah. Existují určité horní a dolní meze velikosti populace každého druhu, které lze v přírodě pozorovat, nebo které by mohly existovat po jakémkoliv období“ (s. 226). Pochopitelně i v Duvigneaudově Ekologické syntéze (s. 372) narážíme na podobná tvrzení. Asi nebude dnes nejdůležitější hledat v literatuře kdo první v druhé polovině 20. století upozornil na to, že některé části světa jsou přelidněné. Česká literatura na počátku 90. let takto například učinila v časopise T/ 1993 hned v prvním čísle toho roku, kdy citovala ze zprávy Worldwatch Institute.

Otázku neúměrného růstu lidské populace zmiňuje i nositel Nobelovy ceny K. Lorenz ve svém spisku 8 smrtelných hříchů například (na s. 16 a 17).

Že nejde jen o akademický problém několika ekologů – těch tedy zatím především, dokazuje jeden ze závěrů schůzky zástupců G 7 z července 1991 – kdy tito museli - patrně poprvé – uznat, že je třeba zvýšenou pozornost věnovat populačním problémům (Hospodářské noviny – H.N. 19. VII. 1991).

Poněkud konkrétnější už byli politici pražského setkání 9. zasedání Akční rady pro mezinárodní spolupráci (Inter Action Council) na přelomu května a června 1991. Tam při hodnocení faktorů růstu populace, zhoršování kvality prostředí a rozvoje ekonomiky, společnosti a vzdělávání popsali dnešní situaci jako cestu neudržitelného vývoje (in: Závěrečné prohlášení z 9. zasedání Akční rady pro mezinárodní spolupráci, H.N. 3. VII. 1991). Jacques –Yves Cousteau ve své výzvě pro zachování příštích generací hovoří o prioritě priorit. V Lidových novinách 7. března 1992 o svých prioritách v této otázce říká: „Tou absolutně hlavní je zabrzdit přírůstek obyvatelstva. Žijeme na Zemi, která má nějaké zdroje. Některé z nich jsou obnovitelné, jiné nikoliv. Uhlí, uran. Akumulovaly se po stovky miliónů let a spálíme je za jedno nebo dvě století. Po tři milióny let byl počet lidí únosný, zhruba do roku 1400. Od té doby nás už začalo být moc...“.

Psychologie a poznání

Velmi zajímavé tvrzení poskytuje prof. Höschl v časopise Vesmír č. 1 v roce 1992: „Třetina obyvatel této země (myšleno tehdy ještě Československo) je slabá duchem. Každý sedmý občan je debilní nebo dementní nebo alkoholik. Zhruba polovina obyvatel v této zemi má podprůměrný intelekt. Proč se o tom dnes zmiňuji? Pro oblast intelektově podprůměrnou, když pominu stavy patologické, jsou charakteristické některé rysy, které si možná neuvědomujeme, a uvědomujeme si je zejména tehdy, jestliže se stýkáme na universitě pouze mezi sebou. Jestliže jedinec, který je v této intelektové kategorii, má nějakým způsobem rozumět světu, má-li se v něm pohybovat a má-li ho nějak uchopit, musí si ho drasticky zjednodušit. Těmto lidem, a je to tedy polovina národa, uniká ona složitá mnohotvárnost, komplementarita, mnohoznačnost světa; a to, co z tohoto světa v jejich očích zbývá, se dá rozdělit na celkem jednoduché, většinou protipólné elementy. Někdy se tomu říká černobílé myšlení. Někdo je buď dobrý, nebo špatný. To, že hranice mezi dobrem a zlem neprochází ani mezi novými a starými strukturami, ani mezi komunisty a nekomunisty, ale srdcem každého člověka, to uniká. Podobně unikají i jiné komplikovanosti. A to černobílé myšlení, bohužel, kontaminuje i morálku. Dobré je pouze to čemu rozumím – a toho není mnoho. A to, čemu nerozumím, je špatné. Odtud „filosofie je nesmysl“, „matematika je k ničemu“, „kybernetika je pavěda“, „genetika je – rovněž pavěda...“.

Nutno zmínit patrně prvního Čecha, který zprostředkoval (ing. Vavroušek) a zčásti i komentoval grafy, které byly publikovány v práci D. a D. Meadowsových a J. Randerse: Překročení hranic, pro širokou českou veřejnost v H.N. 25. XI. 1994. Z textu :

„Podle autorů (kniha Beyond the Limits) nelze předpokládat, že existuje jenom jediná forma trvale udržitelné budoucnosti nebo jediná cesta, jak k této společnosti dospět. Avšak přináší náměty a doporučení, které mohou být velmi důležité. Především se připojují k názoru Hermana Dalyho, podle něhož musí každá trvale udržitelná společnost splňovat tři základní podklady:

- 1/ Míra užívání obnovitelných přírodních zdrojů nepřekročí míru jejich regenerace
- 2/ Míra užívání neobnovitelných přírodních zdrojů nepřekročí míru, jakou budou rozvíjeny substituující obnovitelné zdroje.
- 3/ Míra emisí škodlivin do prostředí nedosáhne hranice asimilačních schopností prostředí.“

Pohled sociologa

Ondřej Hausenblas ve své práci: Ústava pro svět skromnosti v časopise Přítomnost 12/1991 použil u nás patrně jako první termín „ekologický sex“. Ve svém článku píše:

„Růst počtu obyvatel úzce souvisí jednak se stavem znalosti antikoncepce, ale ještě více s obecným povědomím o smyslu rodiny a sexu. ÖDP (politická strana) se stejně jako některé strany u nás staví silně proti povolování potratů, ale zároveň zdůrazňuje, že je nutné vynaložit dostatek úsilí i peněz na pořádnou výchovu mládeže k životu v manželství, tento přes všechny vady nejdůležitější prostor pro soukromý rozměr lidského života. S odklonem od konzumních ideálů je snad možné také přehodnotit cíle sexuálního života, a tak snížit počet „zbytečných“ těhotenství. U důsledně ekologicky myslící a jednající společnosti by se dalo očekávat pomalé zmoudření snad i v otázkách rozplozování. Otázka ústavního práva na úmyslné potracení dítěte se tedy dá vyřešit také jen společně se zákony umožňujícími přechod ke společnosti vyznávající skromnost a ohleduplnost.“

Zcela nezávislý pohled úplně odjinud – sexuologa

Německý sexuolog E. Borneman pak i v česky vydané své Encyklopedii sexuality píše (p. 366): „Dokud byla plodnost ctností, dokud bylo přežití našeho druhu ohrožováno nedostatečným rozmnožováním, bylo odmítání omezení porodnosti oprávněné. Avšak od okamžiku, kdy každé další zrození začíná ohrožovat přežití několikanásobného počtu jiných lidí, změnila se víra v inherentní dobro rozmnožování ve svůj protiklad. Když se dnes porody vynucují s apelem na svatost „nenarozeného“ života, hraničí to s kriminální činností. Z lékařského hlediska dnes neexistují pochybnosti o tom, že velká část soudobých nemocí pochází ze dvou příčin: z příliš hustého osídlení země a z její kontaminace mnoha biologicky významnými látkami. To druhé je důsledkem prvního. V protikladu k představě, že ochranou prostředí, by se mohl tento proces zvrátit, jde ve skutečnosti o ireverzibilní, nezvratnou změnu. V nejlepším případě můžeme tempo zhoršování zpomalit, avšak odstranit znečištění prostředí již nemůžeme a žádný prostředek na světě neumožňuje odstranit již napáchané škody. Pokud by dnes mělo existovat přikázání, které by mělo přednost před všemi ostatními pak by to byla drastická redukce porodnosti. Církev, která dnes ještě bojuje proti omezování porodnosti, páchá hřích proti slovu božímu. Žijeme zde na světě jen krátce, každé rozmnožení lidstva tento krátký čas ještě dále zkracuje. Každý porod usmrcuje tisíce těch, co se ještě nenarodili. „Více“ už dávno neznamená „lépe“. „Velké“ už není „pokrokové“. Změna kvantity v kvalitu se stala negativní. Téměř všechna měřítka hodnot, která ještě včera platila, se tváří v tvář těmto skutečnostem stala neplatnými. Mezi nimi i hodnotové měřítko toho, co je v poměru mezi pohlavími dobré a co špatné. Špatné je to co rozmnožuje znečištění. A co rozmnožuje znečištění? Rozmnožování člověka. Plodnost proto již není ctností. Plodnost se stala zločinem proti pospolitosti.“

Globalistika

V žádném případě nejde jen o pohledy ekologů. V české literatuře zatím nevyšlo podobně obsáhlé kompendium, kterým se pyšní vědecká literatura na Slovensku – dílem K. Ivaničky – Globalistika z roku 2006. Vůbec nejde jen o vztah mezi prostředím a lidskou populací v tomto prostředí žijící. Problém je navýsost celospolečenský, až sociologicko-psychologický.

Globalistika (v Česku zatím tato disciplína takřka zcela absentuje jak v odborné literatuře tak i v cílených lekcích na vysokých školách) zahrnuje problémy ekologické, demografické, geografické, sociologické, ekonomické, zemědělské, psychologické, pochopitelně, že filosofické, problémy společnosti lidí žijících dosud na této planetě. Nemůže se tedy vyhnout či nenarazit na spojitosti, které jistě zajímají i náboženství, všechna nejruznější náboženství na Zemi.

Smyslem globalistických studií a článků by vždy měly být explicitně formulované závěry, doporučení, zcela srozumitelné, všem pochopitelné výstupy. Nelze stále zůstat na půl cesty – pouze u nekonečných analýz. Rozbory a statistická data by měla být vždy zakončena kompetentním závěrem (možná legitimní otázkou je: bude někdy dostatek rozborů a statistických dat, aby člověk pochopil a začal jednat, nebude stále jen zůstat u pořizování nových dat a trendů?).

Protože v civilizovaných demokratických společnostech v našem světě nerozhodují vědci, ale parlamenty, nemůže globalistka zahrnovat vědomosti a souvislosti související s politikou. Se znalostí prakticky vykonávané politiky v každém jednotlivém, dotčeném či studovaném státě světa.

Minimum závěrů globalistických studií nesouvisí s politikou. Tedy opačně, patrně většina výstupů od autorů, kteří si činí nárok přispět svou prací k objasňování problémů lidské společnosti, musí nějakým způsobem koketovat s činy (a práce K. Ivaničky je toho vzorným příkladem). Činy realizují v řízení civilizované společnosti politici.

21. a 22. století jsou staletími přežití lidstva. Čím dříve bude opravdu konáno a nejen mluveno, tím trvalá udržitelnost pro druh Homo sapiens bude realističtější.

Klima

Ke klimatickým změnám v závěru druhé poloviny 20. století bylo sepsáno mnoho literatury a studií (viz např. graf vývoje teplot za posledních 227 let v Praze-Klementinu publikovaný v H.N. 11. ledna 2003). Matematické dokazování reálného oteplování je nesmírně náročné a půjde patrně o dlouhodobý přesvědčovací – dokazovací proces (časová komparace stavu

pevninských ledovců z leteckých snímků v Severní Americe, a nejen tam, je ovšem dosti průkazný argument). Přesto nejrozumnější lobbystické skupiny (v globalistice nelze nenarazit na politiku) neberou tuto další hrozbu příliš vážně.

Oprávněně je však jistě možné konstatovat, že ti, kteří neakceptují změny ve vývoji globálního klimatického systému, musí respektovat, že pozorované klimatické změny na naší Zemi nedovozují snižování průměrné teploty.

Spotřeba

Hned v úvodu Zprávy Worldwatch Institutu (Stav světa 1998, vydanou v češtině v roce 1998) L. Brown klade provokativní, ale naprosto legitimní otázku: „Mohou lidé na celém světě očekávat, že jednou budou žít jako Američané?“ A dále pokračuje: „V roce 1996 spotřebovalo Japonsko s pouhými 125 milióny obyvatel 10 mil. tun mořských živočichů. Kdyby mělo 1,2 miliardy Číňanů konzumovat ryby ve stejném množství, potřebovali by jich ročně 100 mil. tun, což je o něco více než roční úlovek ve všech světových mořích... Z příkladu Číny je zřejmé, že západní průmyslový model není pro Čínu, ani pro svět jako celek uskutečnitelný, protože k tomu prostě není dost zdrojů... Pokud globální ekonomika již dnes přesahuje možnosti přírody, co se stane, jestliže bude Čína, Indie a další rychle se rozvíjející země usilovat o americký životní styl?“

Brown cituje ve svém úvodu i ekologicky orientovaného spisovatele Edwarda Abbey-ho: „Růst pro růst je ideologií rakovinné buňky. Stejně jako neustále rostoucí rakovina postupně zničí systém, kterému vděčí za svou existenci, tím, že zničí svého hostitele, tak i rozpínající se ekonomika pomalu ničí svého hostitele – pozemský ekosystém.“

Nizozemský držitel Nobelovy ceny za ekonomii Jan Tinbergen napsal v předmluvě ke knížce Překročení mezí (viz seznam literatury) i toto: „Všichni se z této knihy můžeme něčemu naučit. Týká se to především nás ekonomů. ... Dvě věci jsou bez mezí: počet generací, za něž bychom se měli cítit odpovědní, a naše vynalézavost a tvořivost. První z nich nás staví před úkol postarat se z omezeného pozemského toku přírodního bohatství o potravu a ostatní potřeby nejen pro současnou generaci, ale i pro všechny generace budoucí. Druhá z nich, naše vynalézavost a tvořivost, může dát vzniknout nápadům a přístupům, které přispějí ke splnění prvního úkolu“. ...

Velikým přínosem knihy Překročení mezí je, že ukazuje, kde a kdy lze narazit na hranice možného, a tak objasňuje, v jakých podmínkách lze dosáhnout trvale udržitelného vývoje, čistého prostředí a vyrovnaných příjmů. Ukazuje, že existují vzrušující možnosti, které jsou nicméně omezené, a to víc, než si někteří ekonomové myslí. Odhaluje, že dnes je dosažitelná

průměrná trvale udržitelná úroveň příjmů nižší, než tomu bylo před dvaceti lety. To je důsledkem nedostatku našeho porozumění mezím využívání přírodního bohatství. ...

„Jako ekonomové musíme být autorům vděční za to, že nám ukazují, kde současná cesta lidstva hrozí překročením mezí, a za ilustraci toho, čím musí ekonomie a jiné obory přispět, aby napomohly splnění velikého úkolu lidstva odstranit války, hladomor, nemoci, znečištění a připravit trvale udržitelnou budoucnost“.

Záměrně není citováno z literatury analyzující energetickou bilanci Země, zemědělské prognózy (FAO), prognózy a analýzy surovin vyčerpatelných a nevyčerpatelných, surovin energetických a rud, rozbory oceánského (mořského) i pevninského rybolovu, nové literatury zabývající se odpadovým hospodařením více než 7 miliard současných obyvatel Země.

Na čistotě oceánů a rozloze lesa na Zemi závisí lidská potřeba – dýchat. Proto ze Stavů světa ještě: „Zmizela téměř polovina všech lesů, které kdysi Zemi pokrývaly, odlesňování se rozšiřuje a urychluje“.

Autoři Stavů světa 1998 hovoří o potřebě nové ekonomiky: „Jelikož se světová ekonomika od roku 1950 znásobila téměř šestkrát, definitivně končí kapacita Země poskytovat základní zboží a služby. Jak jsme již zmínili, zapomněli jsme, jak velká je naše neustále rostoucí globální ekonomika v poměru k zemskému ekosystému. Čtyřprocentní nárůst z roku 1997 se zdá být dosti slušný, ale dodatečný objem výroby 1,1 bilionu USD, překonal nárůst objemu výroby během celého 17. století. Navzdory četným kolizím s přirozenými limity Země popisovanými v předchozích kapitolách, stále zvyšujeme svůj počet a úroveň spotřeby, jako by kapacita Země byla neomezená. Poroste-li globální ekonomika o 3% ročně, zvýší se objem výroby z 29 biliónů USD v roce 1997 na 57 biliónů USD v roce 2020, takže se téměř zdvojnásobí. Do roku 2050 se pak opět více než zdvojnásobí a dosáhne 138 USD. Ale už i při oněch 29 biliónech USD přesáhla ekonomika mnohé možnosti Země“.

Odhalování budoucnosti

Za jeden z velmi neopomenutelných a prokazatelných argumentů lze považovat to, že uznávaných autorů, kteří by zpochybňovali analýzy, které definují problémy, na které lidstvo naráží v nejrůznějších činnostech a místech na Zemi, je malé množství. Když už v literatuře či sdělovacích prostředcích nalezneme texty autorů, kteří zpochybňují, bagatelizují (de omnibus est dubitandum) problémy výše načrtnuté, jde často o autory nikoli z odborných kruhů, ale o politiky. Od nich nelze očekávat rozum.

Princip předběžné opatrnosti je jim pochopitelně zcela cizí, oni dobře vědí, že ekologové či globalisté, ekologicky zaměřené ekonomové či geografové, postulováním - na základě svých

či získaných analýz a zjištění, explicitních stanovisek – týkajících se ovšem pouze potenciálních trajektorií událostí, které teprve nastanou, nikdy dnes – v době vyřčení těchto trajektorií, samozřejmě nemohou vědecky dokázat stoprocentní pravdivost těchto tvrzení.

Je však pro vědu něco těžšího než s jistotou predikovat budoucnost?

Budoucnost týkající se směřování lidstva?

To přirozeně politikové vědí a navíc jejich povinný optimismus jim velí napadat doporučení (již jsme konstatovali kdo rozhoduje v civilizovaných státech na světě), která byla sepsána už v řadě světových ekologicky zaměřených institucí (i těch pojmajících své závěry z posice globalistiky). Cesta oponování lehce vyřčeným politickým prohlášením (oteplování na Zemi není způsobeno činností člověka apod.), není snadná. Je to cesta dlouhodobá a někdy bohužel jen čas dokáže lidem, že tvrzení, vynesena před 10, 20, či 30 lety byla a jsou pravdivá a není možné je populisticky nezodpovědně zpochybňovat.

Zákon

Patrně pro všechny obyvatele by mělo být podstatné, že je rozdíl mezi Zemí v roce 1890, kdy živočichů *Homo sapiens* žila 1 miliarda a dneškem, kdy je nás miliard 7. Řada autorů přisuzuje různou váhu příčinám, které způsobují dnešní problémy lidstva.

Vědecká pracoviště na celém světě, zabývající se částmi či celou problematikou globalistiky vidí tři hlavní směry řešení:

- 1/ snižování spotřeby, potřeb obyvatel,
- 2 / technická a technologická opatření zabraňující znečišťování prostředí, šetřící zdroje apod.,
- 3/ opatření týkající velikosti populace.

Různí autoři, lobbystické skupiny, náboženská hnutí, politické strany, školy, vědecké instituce mají různý názor na to co je prioritní. Mnozí dokonce uznávají, že vytrhovat nelze a je nutno pojímat otázku v komplexu všech tří entit. Taky pokrok.

Patrně je nemožné se domnívat, že se někdy podaří komukoli přesvědčit většinu o tom, že by se měla dobrovolně uskrovnit, trvale dobrovolně uskrovnovat z důvodů zajištění existence i příštích generací. Je otázkou zdali toto lze vůbec v demokraciích dosáhnout.

Druhé směry řešení jsou samozřejmě především řešeními důsledků problémů. Těchto činností je velké množství a časopisy a publikace nám doslova denně zprostředkovávají, kde všude se opět podařilo nevypouštět splašky přímo do řeky tam či onde, že místo primárních zdrojů bylo k výrobě toho (lavičky do parku či dlažba) či onoho použito suroviny získané ze separovaného sběru komunálního odpadu, že se nám zase někde začaly točit lopatky větrné elektrárny.

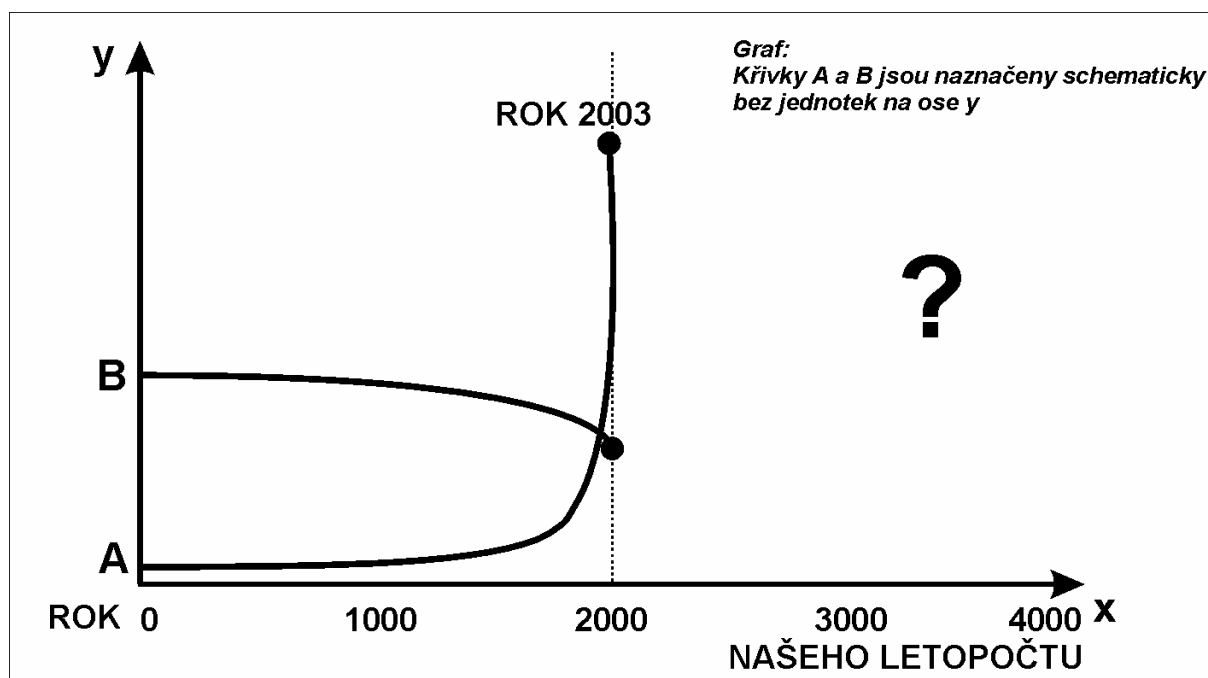
Není tou příčinou současného stavu - počet obyvatel na Zemi?

Z obrázku lze usuzovat, že z trajektorií křivek znázorňující daný jev – nedojde-li ke změně, má před sebou lidstvo vážný problém.

Na základě čeho bude muset člověk kategoricky propočítávat trajektorie těchto dvou křivek, bude-li na Zemi chtít působit ještě po dlouho dobu (tak také můžeme definovat trvale udržitelný život člověka na této planetě) ?

Z obrázku (není meritorní se přít o tom, jaká by měla být v grafu vzdálenost mezi křivkami A a B či polemizovat nad ostrostí zakřivení obou křivek; graf byl autorem sestaven i z důvodu vzdělávacích – pro všechny, kteří chápat budou chtít – je dosti výstižný) mimo jiné vyplývá rovněž už známý postulát, že Země je pouze skladem, ze kterého člověk jenom bere. Žádný sklad a ničeho není na Zemi nekonečné množství. Je zde možno tedy matematicky konstatovat, že zde existuje nějaký limit (pro neustálé brání – tedy spotřebovávání), který není nekonečnem.

Obr. č 1: Trajektorie vývoje počtu obyvatel na Zemi a vývoje množství spotřebovávaných surovin lidstvem

Vysvětlivky: křivka A – počet obyvatel žijících na Zemi. B – množství surovin, kterými planeta Země disponuje (zdroj: R.Š.)

Autor proto na základě dedukce zformuloval větu, kterou by možná zformuloval každý, kdo si přečte literaturu níže uvedenou či podobnou nacházející se patrně ve všech civilizovaných státech světa, ve všech světových jazycích. Větu. Vět jsou denně na naší planetě proneseny a napsány miliardy. Lze se domnívat, že tuto větu je možno nazvat zákonem.

Zákon zní:

Na určitém vymezeném území na Zemi může trvale (bez dodávání energie a surovin) žít pouze konečný nejvyšší (nikoli nekonečný) počet živých organismů (rostlin a živočichů).

Toto platí pro Českou republiku s jejími 78,8 tis km², pro území Indického oceánu jako části Země, území USA, jako třeba i Lichtenštejnska, pro území jednoho města, jednoho domu, jeskyně či jednoho bytu nebo místnosti; pro celou Zemi se svými 510 083 580 km² bez výjimky.

Zformulování věty a prohlášení ji zákonem je to nové - co je tímto předneseno k disputu a co nebylo dodnes pochopeno nebo vyvráceno.

Zformulováním věty v konci roku 1993 a prvním jejím publikováním v roce 1994, došlo k tomu, že nepodaří-li se někomu větu bagatelizovat, vyvrátit, že platí absolutně pro planetu Zemi v dnešní její existenci, zůstává zákonem. Byť by ho všichni – DNES – nerespektovali. Zůstává principiálním podkladem k tomu, o čem bude část třetí této práce.

Věta by měla být hodnocena tak, jako to činil (viz Dialógy s.214, I. svazek) Sokratés, když pravil: „já jsem moudrý pouze v tom, že mluvím pravdu“. Logicky proto lze stanovit: Nebude-li věta vyvrácena – zůstává pravdou a lze ji nazvat zákonem.

Konsekvence zákona:

Uznáním věty za zákon (jestliže bychom došli až tak daleko) má společnost v rukou pravdivý důvod (nikoli přání nejrozumnějších osob či skupin) hledat optimální počty, pro to které území světa. Je to řešení prapůvodní příčiny obtíží, s nimiž se společnost dnes na počátku 21. století střetává. Nikoli hledání bezpočtu technologií a rezerv pro umožnění přežívání stále rostoucího počtu lidských organismů. Autor se domnívá, že ideální je zkoumat tyto počty v rozsahu dnešních jednotlivých států.

Dosavadní odhady, o kterých se stručně ve svých posledních pracích zmiňuje i B. Moldan (byť necituje ani jednoho autora), vycházejí pouze z tušení. Z instinktů vědců, že někde existují hranice. Že matematické limity musí existovat. Oni však neformulovali, PROČ člověk musí hledat optimální počty obyvatel pro daná území tak, aby tento počet, či počty kolem tohoto optimálního čísla oscilující, mohly v daném území žít trvale.

Oním důvodem je tento zákon. Nikoli domněnka.

Kategoricky stanovuje, že v daném území nemůže žít bez trvalého přísunu surovin a energií z jiných částí Země nekonečný počet organismů. Ten počet je vždy konečný.

A tento konečný počet či nižší, pro trvalou udržitelnost optimální, je proto povinností lidí – hledat. Pro jejich přežití. Nejen této generace.

Pro český respektive československý prostor se jen tak, o to podnikatelsko-politicky pokusil Baťa za první republiky. Ono známé číslo zde neuvedeme, protože šlo jistě jen o jakousi proklamaci. Na rozdíl od výše uvedeného podnikatele lze citovat ještě aspoň ze dvou pramenů.

Když prezident Mitterrand organizoval (v r. 1994) schůzku před summitem G7 v Paříži, pozval na ni odborníky z celého světa. Na tuto schůzku byl pozván i český geolog RNDr. Petr

Jakeš. Na zahájení schůzky specialistů před summitem příslušný ministr, který koordinoval odborné skupiny položil přítomným expertům otázku: „Pánové, chci od vás jediné. Abyste ještě dnes odevzdali za každou skupinu stránku na téma: Jaké problémy budou naši planetu nejvíce trápit po roce 2000?“ Dr. Jakeš odpověděl: „Země svými nerostnými a energetickými surovinami neuživí víc než 10 miliard lidí. Co se stane pak, za to už jako geolog nenesu odpovědnost! To je odpovědnost politiků, co s tím udělat. Oni jsou voleni, tak ať si, abych tak řekl, laskavě srovnají populační křivku... Ta totiž dnes vypadá úplně příšerně...“ (in: Zpravodaj MŽP ČR 6/1994).

Analýzy k takto silnému tvrzení jsou těžko k dispozici, dr. Jakeš ani jeho případné pracoviště nemělo dostatek financí k tomu, aby pro celou planetu – vlastně i pro potřeby Organizace spojených národů, analytickými pracemi doložili toto tvrzení. To však neznamená, že by se už zítra člověk neměl pít po tom, aby takovýto podklad měl k dispozici.

V časopise Ekologie a technologie 1/1991 se pak můžeme dočíst: „No napriek tomu, že človek v porovnaní s prirodzeným ekosystémom pri výrobe potravín energiou plýtvá, musíme uvážiť, že bez priemyselných hnojív by naša planéta užívala iba 2 miliardy ľudí“.

Tato čísla a mnohá jiná jinde publikovaná jsou však nedostatečně kvalifikovaná.

Podkladem k zahájení prací na analýzách jednotlivých segmentů lidské činnosti a jejich limitů je nastíněný zákon.

Je možné vypočítat až 17 oblastí, kde by měl započít seriózní průzkum, jehož výsledkem bude v synergii – stanovení optimálního počtu obyvatel pro český prostor. Tento počet lidí pak bude mít relativní jistotu, že může trvale existovat (vyloučíme-li vnější katastrofické události). Pro českých 78,8 km² to znamená např. zhodnotit kapacitu a dlouhodobou výtěžnost zemědělských produktů ze zemědělské půdy, která je nyní a bude i po následující dobu k dispozici.

Tato vyčíslená plocha má potenciál energetických surovin vyčerpatelných a nevyčerpatelných určité množství, to je pak schopno uspokojovat určitý, a ne nekonečný počet obyvatel.

Obnovitelné zdroje energie mohou v bilanci dosáhnout určitého, a ne nekonečného množství kapacit vyrábějících trvale energii.

Výroba nezbytného spotřebního zboží ze surovin, které jsou k dispozici na české ploše má, při výše omezených energetických zdrojích, opět určitý objem, a to nikoli nekonečný. A tak dále.

Jen výčet – definující zadání, podle kterého jsme schopni se dopracovat k optimálnímu počtu obyvatel pro dané území, je vysoce odbornou strukturovanou studií.

Již v roce 1991 bylo navrženo, aby česká vláda zadala urychleně týmům specialistů z nejrozličnějších našich ústavů a vysokých škol práci na téma: Stanovení optima populace v českém prostoru (in NIKA 6/1991). To nebyl ještě na světě nastíněný zákon.

A opět je zde Sokratés se svým tvrzením že : „ve státě musí vládnout filosofové“ (in Dialógy II. díl , s. 188).

Nejen v českém státě tomu tak není. Také usnesení vlády ČR z 11. ledna 2010 č. 37 ke Strategickému rámci udržitelného rozvoje České republiky a následná důvodová zpráva jsou texty neřešící problémy 21. a 22. století. Dnešní politici stále nejsou schopni dohlédnout za hranici svého volebního období.

Lze se domnívat, že tento zákon – po podrobné diskusi a polemice - může výsostně obohatit ekologii jako vědu a nejen ji. Ta pak z něj může čerpat, dedukovat exaktní závěry. Téměř všeobecně známá pravda zde konečně byla explicitně striktně definována do jediné sentence slovo za slovem. Poté nazvána, vyhlášena za zákon.

Lze dovodit, že obecným přijetím tohoto zákona, jeho uznáním vědeckou veřejností bude možné politiky hodnověrněji, zcela nestranně a nezájatě přesvědčit - donutit - k činům. Již dnes žijí lidi, kteří mají určitou pravděpodobnost, že se dožijí roku 2100, proto je naprosto legitimní a objektivní, nestranné, se ptát, co děláme proto, aby tito lidé mohli v míru, pohodě a relativním blahobytu žít (není úkolem tohoto příspěvku podávat analýzy počtu lidí na Zemi, kteří už dnes nemají k dispozici pitnou vodu nebo v přepočtu žijí za jeden dolar na jeden den). Společnost je povinna svou dnešní odpovědností za generace příští jednat. Hledat meze svého růstu, a to nikoliv na podkladě nějakých ideologických kliše (náboženských ekonomických, politických, subjektivních), ale na základě nezpochybnitelného, či dosud nezpochybněného zákona.

Literatura

Begon, M., Harper J. L., Townsed, C. R. (1997): Ekologie: jedinci, populace a společenstva; vydavatelství University Palackého v Olomouci.

Borneman, E. (1993): Encyklopedie sexuality; Victoria publishing, Praha, 366 s.

Brown, L. R. (1988): Stav světa 1998; nakladatelství Hynek, Praha, (zpráva Worldwatch Istitute poprvé česky).

Duvigneaud, P. (1988): Ekologická syntéza; Academia, Praha.

Gore, Al (1994): Země na misce vah; Argo, Praha.

- King, A., Schneider, B.(1991): První globální revoluce, s předmluvou člena Římského klubu a čestného předsedy Československé asociace Římského klubu Václava Havla; Bradlo, Bratislava.
- Kudrna, K., et al. (1988): Biosféra a lidstvo; Academia, Praha.
- Lorenz, K. (1990) : 8 smrtelných hříchů, Panorama, Praha.
- Meadowsová, D. H., Meadows, D. L., Randers, J. (1995): Překročení mezí; vydalo Argo a nadace Eva s opětovně publikovanou recenzí J.Vavrouška, Praha.
- Míchal, I.(1992): Ekologická stabilita; Veronica, Brno.
- Moldan, B.(2001): Ekologická dimenze udržitelného rozvoje;nakladatelství Karolinum, Praha.
- Moldan, B. (2001): (Ne)udržitelný rozvoj ekologie hrozba i naděje; nakladatelství Karolinum, Praha.
- Odum, E. P. (1997): Základy ekologie; Praha, 226 s.
- Platón (1980): Dialógy, III. zvázky; Vydavatelství Tatran, Bratislava.
- Štědroň, R.(1994): Příspěvek k filosofii trvale udržitelného života; in abstrakty přednášek z konference konané na VŠB-TU v Ostravě 20.-21.IX. 1994, vydala VŠB-TU, Ostrava, 11,12 s.
- Štědroň, R. (1996): První (základní) ekologický (globalistický) zákon; časopis Planeta č. 6/ , 47,48 s.

Literatura ke studiu:

- 1) Platon: Dialógy, 3 svazky, Tatran, Bratislava, 1990.
- 2) T.G. Masaryk (1938): Světová revoluce. Praha.
- 3) Jodl Miroslav (1994): Teorie elity a problém elity. Příspěvek k dějinám a problematice politické sociologie. Brno.
- 4) Blackwellova encyklopedie politického myšlení. Sestavil David Miller. Překlad – Jota, Brno, 1995.
- 5) King Alexander, Schneider Bertrand (1991): První globální revoluce. Svět na prahu nového tisíciletí. Bratislava.
- 6) Mehler H.A., Mrkos B.J. (1994): Umění vládnout. Tajemství úspěchu moudrých státníků. Praha.
- 7) Halík Tomáš (2010): Vzdáleným nablízku. Vášně a trpělivost v setkání víry s nevírou.
- 8) Baťa Tomáš (1932): Úvahy a projevy. Zlín.
- 9) Dienel C. Peter (2008): Plánovací buňka. Z němčiny přeložil a předmluvu napsal Jiří Polák. Nakladatelství Marek Belza, Krásná Lípa.
- 10) Zelený Milan (2007): Neučte se z vlastních chyb... Pohlednice z druhého břehu. Praha.
- 11) Havlík Petr, Žantovský Petr (2011): Jak (ne)dělat dějiny. Kladno.
- 12) Dvořáková Vladimíra (2012): Rozkr(l)ádání státu. Praha.
- 13) Jarmara Tomáš (2011): Politické strany: kapitoly z teorie a praxe politických stran. Ostrava.
- 14) Večerník Jiří (editor), Matějů Petr (vedoucí týmu): Zpráva o vývoji české společnosti 1989 – 1998. Academia, Praha.
- 15) Kuťáková Eva, Marek Václav, Zachová Jana (1988): Moudrost věků. Lexikon latinských výroků a rčení. Praha.
- 16) Zábrana Jan (1993): Celý život. 2 svazky. Praha
- 17) KAN 1968 – 2008(2008): Čtyřicet let úsilí o polidšťování politiky. Sborník textů a dokumentů. Připravil Pavel Holba. Praha.
- 18) Havlík Petr, Pečinka Bohumil (2005): Politika z obou stran. Česká politika 1989 – 2005. Praha.
- 19) Gabriel Jiří, vedoucí redaktor (1998): Slovník českých filozofů. Masarykova universita Brno.
- 20) Štědroň Radoslav (2011): Krajíčkův zákon, in časopis Energie 21, č. 4.
- 21) Heywood Andrew (1994): Politické ideologie. Praha.

- 22) Návrh smlouvy o založení Ústavy pro Evropu. Přijatý souhlasně Evropským konventem ve dnech 13. června a 10 července 2003. Lucemburk: Úřad pro úřední tisky Evropských společenství, 315 stran. 2003.
- 23) Vše o Lisabonské smlouvě. Mimořádná příloha Hospodářských novin, 15. října 2009.
- 24) Mišúr Peter, Svoboda Zdeněk (2007): Instituce státní moci v ČR. Úplný přehled s internetovými odkazy. Praha.
- 25) Amsterodamská smlouva. Nedatováno. Vydalo Ministerstvo zahraničních věcí České republiky v edičním oddělení Ústavu mezinárodních vztahů Praha. ISBN 80-85864-73-8
- 26) Národní program přípravy České republiky na členství v Evropské unii (1999). Vydalo Ministerstvo zahraničních věcí České republiky v edičním oddělení Ústavu mezinárodních vztahů Praha.
- 27) Kadlčák Richard, Šmejkal Václav, Urban Luděk (2000): Průvodce podnikatele Evropskou unií. Vydalo Ministerstvo zahraničních věcí České republiky v edičním oddělení Ústavu mezinárodních vztahů Praha
- 28) Štědroň Radoslav (1996): První (základní) ekologický (globalistický) zákon. Časopis Planeta č. 6.
- 29) Ivanička Koloman (2006): Globalistika. Poznávanie a riešenie problémov súčasného sveta. Bratislava.
- 30) Jarmara Tomáš (2011): Výchova k aktivnímu občanství. Ostrava.
- 31) Pražák M. Josef, Novotný František, Sedláček Josef (1941): Latinsko-český slovník k potřebě gymnázií a reálných gymnázií. Vydání patnácté. Praha.
- 32) Klára Samková (18. srpna 2012): Na Hrad mířím jako matka pubertáčky. Rozhovor s kandidátkou na presidentku, MFD.
- 33) Kopeček Lubomír (2010): Éra nevinosti. Česká politika 1989 – 1997. Brno.
- 34) J. Maliarik (2001): Proč je mezi spisovateli, umělci, politiky, státníky, žurnalisty, atd. ... tolik nevraživosti, Veselí nad Moravou.
- 35) Pala Karel, Všianský Jan (1994): Slovník českých synonym, Praha.
- 36) Gabriel Jiří - vedoucí redaktor (1998): Slovník českých filozofů, Masarykova universita, Brno.
- 37) Špidlík Tomáš (2007): Duchovní jednota nové Evropy, Olomouc.
- 38) Madar Zdeněk a kolektiv (1995): Slovník českého práva, Praha.
- 39) Wilson Q.J. (1995): Jak se vládne v USA, Praha.
- 40) Schlimbach Jiří (poslední aktualizace 2011): Alternativní návrh změn ekonomického a politického systému, 74 stran, zatím pouze na: www.ekonomickareforma.cz.

- 41) Skovajsa Marek a kol.(2010): Občanský sektor.
- 42) Eichler Jan (2009): Mezinárodní bezpečnost v době globalizace, Praha.
- 43) Kohout Pavel (2012): Úsvit. Kritika politického systému a návrh nové ústavy pro Českou republiku, Příbram.
- 44) McGreal Ian P., uspořádal (1997): Velké postavy západního myšlení. Slovník myslitelů, Prostor, Praha.
- 45) Jacques Rupnik Rozhovor s Karlem Hvizďalou (2009): Příliš brzy unavená demokracie, Praha.
- 46) Radoslav Štědroň (2011): Koncepce veřejnoprávní televize + motivační dopis, práce fyzicky uložena v archivu České televize a u autora, zpracováno všemi uchazeči v rámci konkurzu na funkci generálního ředitele České televize v létě 2011, 12 stran.
- 47) Hendrych Dušan, vedoucí autorského kolektivu (2009): Právní slovník, Praha.
- 48) Neubauer Zdeněk (2006): Státověda a teorie politiky, 3. vydání, Praha (je zde výběr bazálních děl státovědné literatury).
- 49) Swainová Harriet (2006): Velké otázky historie, Příbram.
- 50) Burnett Thom, Games Alex (2006): Kdo skutečně vládne světu, Frýdek-Místek.
- 51) New World Resources: Zpráva o udržitelném rozvoji 2011, informační brožura společnosti.
- 52) Bauer Jan (1998): Kdo za nás rozhoduje, Praha.
- 53) Doležal Bohumil (1997): Nesamozřejmá politika, Praha.
- 54) Marek Jakub, Strnad Aleš, Hotovcová Lucie (2012): Bezdomovectví, Praha.
- 55) Ježek Tomáš (2007): Zrození ze zkumavky. Svědectví o české privatizaci 1990 – 1997, Praha.
- 56) Gilbert Martin (2008): Vůle lidu. Winston Churchill a parlamentní demokracie, Praha.
- 57) Quasching Volker (2010): Obnovitelné zdroje energie, Praha.
- 58) Machiavelli měl pravdu: Lid se chová stejně jako vrchnost, in Ekonom č. 2/2013, S předním českým ekonomem (Pavlem Kohoutem) o nezbytnosti změnit politický systém, zbytečných investicích do dluhopisů i sporné penzijní reformě.
- 59) Rich Artur (1994): Etika hospodářství, svazek II, Sociálně etický pohled na tržní, plánované a světové hospodářství, edice OIKÚMENÉ, Praha.
- 60) 22 vědců z celého světa (2012): Approaching a state shift in Earth's biosphere, časopis Nature ze 7 června, strany 52 – 58.
- 61) Maruška Zdeněk (2010): V takové zemi nechci žít, Olomouc.
- 62) Lorencová Jana (2006): Krvavé oleje. Můj přítel vrah, Brno.

63) Procházka Jakub, Procházka Václav (2010): Dějiny Absurdistanu. Posledních dvacet let země uprostřed Evropy (1989 – 2009), Praha.

Hlavně pro ty mladé – prosím, přečtěte si celou bibli, korán a nějakou knížku o buddhismu či listujte jimi alespoň. Pokud si je nepřečteme alespoň 10x, stejně nevíme dost dobře co v nich je, ale usilujme učinit aspoň pokus o jakéstakés pochopení.

© Radoslav Štědroň 2013

Pokud bude chtít použít nějaký budoucí autor nějakou myšlenku či odstavec z této publikace či vůbec sdělit, že tato existuje, je slušné citovat tuto brožuru. Pokud se v budoucnu blízkém ani vzdáleném síť internetu nezhroutí, tak bude autorova adresa stále:
radoslav.stedron@quick.cz